

Phần 1

Chương 1

Một buổi chiều nóng bức, ỏi ả. Trong một con hẻm nhỏ tách biệt với thế giới ồn ào tấp nập ngoài kia:

- Hự! - Tiếng một tên con trai mang đầy vẻ đau đớn vang vọng khắp con hẻm.

- Hừ! - Cô gái hừ lạnh một tiếng. Cô vẫn tiếp tục ra tay không thương tiếc, chân đạp liên hồi vào người tên con trai đang quằn quại ôm bụng một cách khổ sở.

- Đừ... Đừ... Đừng đánh nữa... Hộc... Hộc... Là... Là ơn!!

Cô gái liền dừng lại, ánh mắt khinh bỉ chiếu thẳng lên người hắn:

- Xin lỗi đi! - Giọng nói trầm nhưng lạnh giá vang lên nhưng dần mất kiên nhẫn với dáng vẻ chậm chạp, khổ sở đứng dậy của tên kia. Cô gái liền quát lên MAU! ĐI XIN LỖI CÔ GÁI KIA MAU ĐI!

Nói rồi cô gái hất mặt về phía một cô gái khác, cơ thể nhỏ bé đứng sợ hãi nép sát góc tường, khuôn mặt tèm lem nước mắt. Tên kia khổ sở lết những bước nặng nề lại gần cô gái kia, co rúm người xin lỗi với vẻ thành tâm nhất:

- Hôn lên mu bàn chân cô ấy! - Câu nói ra lệnh mang đầy vẻ uy hiếp ấy làm cho hai kẻ đang rúm ró kia giật mình. Mang vẻ nghi hoặc nhìn cô, tên con trai như không tin vào tai mình. Như vậy chẳng phải là đang giẫm đạp lòng tự trọng của hắn hay sao? Cô gái kia có phần hoảng hốt, vội vã xua tay:

- Cảm ơn cậu đã giúp nhưng... Nhưng thật sự không cần như vậy đâu!

- Giờ nào rồi mà cô còn bênh vực cho hắn? Bạn trai sao? Loại này mua bằng mười nghìn còn thấy tiếc. Cô xem áo của cô bật ra mấy cái cúc rồi? - Cô nói giọng có phần mỉa mai, một bên khóe môi nhếch lên khinh miệt. Mắt nhìn chăm chăm vào chiếc áo sơ - mi sáu cúc bật ba của cô gái kia.

Cô nàng xấu hổ, mặt đỏ lựng cúi gằm xuống, không nói gì.

- Mau! - Cô mất hết kiên nhẫn, quát lên.

Tên đó tối sầm mặt lại, chậm rãi quỳ xuống, đặt đôi môi ấm nóng, mềm mại xuống mu bàn chân trái của cô gái kia.

Chứng kiến xong cái cảnh “xúc động lòng người” đó, cô gái quay một trăm tám chục độ bước đi để lại đằng sau ánh mắt biết ơn và ánh mắt đầy hận thù.

- CẢM ƠN CẬU! THẬT SỰ RẤT CẢM ƠN CẬU! - Cô gái kia hét với theo.

Khóe môi cô gái nhếch lên. Bỗng tiếng hét vang vọng khắp con hẻm. Cô vội vàng quay đầu lại. Cô mới đi chưa được ba mét mà tên kia dám đánh cô kia sao? Đúng là to gan mà! Nhưng khác với những gì cô nghĩ. Thu vào mắt cô là hình ảnh tên con trai với khuôn mặt lệch hẳn một bên. Má trái còn in hằn vết đỏ có đầy đủ năm ngón tay. Đôi mắt mở to đầy kinh ngạc:

- Cô... Cô dám tát... Tôi? - Hẳn hỏi như không tin vào những gì đang diễn ra.

- Đồ bỉ ổi! Đồ xấu xa! Tôi đã rất yêu cậu vậy mà... - Cô gái bật khóc, nước mắt không lên lời.

Hắn ta không nói gì. Chỉ nhìn về phía cô gái đang đứng xem nốt phim hay, giọng gằn lên từng chữ:

- Cô nhất định sẽ phải trả giá cho những gì đã làm với tôi hôm nay!

Cô chỉ nhún vai, ánh mắt bất cần, một bên khóe môi nhếch lên đầy thách thức:

- Tôi sẽ đợi! - Tên kia quay đi bước ra con hẻm, hòa vào dòng người đông đúc.

- Cậu tên gì?? - Thấy cô nhú mày, cô nang vội giải thích: - Tôi chỉ muốn nhớ tên ân nhân...

- Hoàng Linh An!

Trong dòng người đông đúc nơi đô thị phồn hoa, bạn sẽ rất dễ dàng nhận ra một cô gái có phong cách khá bụi bặm với áo thun trắng có chữ "Girl" cách điệu, quần jean đen sờn gối và mái tóc đen óng, mái ngố mỏng che nửa khuôn mặt. Nhưng trên hết điều làm cô nổi bật giữa bao người đó là màu mắt - Mắt cô có màu bạc - Hoàng Linh An.

Đến gần công viên, bỗng An nghe tiếng xì xào trong bụi cây một cách lộ liễu. Cô càng đi nhanh, tiếng xì xào ấy cũng gấp gáp. An bước nhanh hơn và ngồi vào chiếc ghế đá sát bụi cây gần đó. Khi tiếng xì xào dứt hẳn, An mới lên tiếng. Giọng nói không cao cũng không trầm nhưng nó mang khi lạnh của băng tuyết trăm năm:

- Ra đi! - Không một tiếng động, An nói tiếp: - Tôi không muốn nói đến lần thứ hai!

Cuối cùng cũng có hai người phụ nữ bước ra, từ đầu đến chân là một màu đen, quần áo bó sát, kính cận cúi chào và gọi An hai tiếng:

- Tiểu thư!

- Tôi nhớ là đã cho hai người nghỉ việc rồi mà nhỉ?!

- Chúng tôi chỉ làm theo lệnh của chủ tịch thôi!

- Lộ liễu! - Tự dưng An nói một câu chẳng ăn nhập làm hai cô vệ sĩ không hiểu gì.

- Dạ??
- Các người bảo vệ ngầm mà lộ liễu vậy sao?
- Xin lỗi! - Nghe lời trách móc, hai người kia cúi gằm mặt.
- Được rồi! Chuẩn bị xe, tôi muốn nói chuyện với bố tôi.
- Vâng, thưa cô! - Một cô vệ sĩ rút điện thoại ra gọi tài xế.

An xuống xe, trước mặt cô là tập đoàn đa quốc gia - J.A.M. Đứng đầu là ông Hoàng Anh Minh - một doanh nhân rất thành đạt. Ở tuổi 40, ông đã đưa J.A.M lên thuộc hàng đầu thế giới. Ông có một cô con gái độc nhất là Hoàng Linh An. Cô được giới truyền thông gọi là “Tiểu thư thần bí” vì cô chưa bao giờ xuất hiện trên các trang báo. Trên mạng không hề có ảnh của cô chỉ có các bức vẽ dựa theo trí tưởng tượng của dân cư mạng về cô. Thông tin về cô chỉ là cái tên, đến tuổi và năm sinh cũng không chính xác.

An nói với vệ sĩ không được đi theo cô rồi bước vào cửa làm bằng kính không một vết xước, vết bẩn nhưng bị bảo vệ chặn lại:

- Này nhóc, đây không phải chỗ chơi đâu. - Ông bảo vệ nhìn mặt An non quá nên nói với giọng khinh khinh.

- Tôi biết! Tránh ra! - Giọng An trầm xuống.

- Ô hô! Người trẻ bây giờ thật xác xược quá đấy! Không nói nhiều ĐI ĐI! - Bảo vệ mất kiên nhẫn.

- Tránh ra! Còn cản nữa tôi không chắc ông chú còn việc làm đâu! - Đôi mắt bạc sắc lạnh của An nhìn chằm chằm ông bảo vệ. Nhiệt độ đột ngột giảm xuống dưới không độ C. Ông bảo vệ nổi da gà, lạnh sống lưng nhưng vẫn cố gắng giữ thái độ như cũ.

Hết cách. An liền đi ra một góc, rút điện thoại, ngón tay cái lướt nhanh trên màn hình cảm ứng tìm dãy số quen thuộc:

- Bố, giúp con...!

Qua được ông bảo vệ với vẻ mặt dần thối hiện rõ mồn một trên mặt ông rồi An đi thẳng đến thang máy. Cô lễ tân gọi với theo:

- Cô kia, đó là thang máy dành cho các lãnh đạo.

- Tôi biết! - Rồi An vào luôn và bấm cao nhất - tầng 30 như thể đã quá quen với việc đi nó rồi.

- Cộc! Cộc! Cộc!

- Mời vào! - Một giọng đàn ông trầm ấm vang lên.

- Bố! Con có chuyện muốn nói! - An vừa nói vừa bước vào. Phòng làm việc của ông Minh là một căn phòng với không gian mở. Đối diện với nơi cô đang đứng - Cửa ra vào hai cánh to như cửa biệt thự được sơn hai màu trắng sữa và đen, nhãn nhụy là bàn làm việc hình vòng cung của ông Minh. Đằng sau ông là bốn tầng kính dày. Từ đây có thể nhìn toàn bộ trung tâm thành phố. Bên trái cô

là hai tủ kệ to đựng tài liệu và rượu quý. Còn bên phải là bàn uống nước bằng kính với ghế sofa đỏ đen sang trọng. Trên bàn làm việc của ông có một tấm bảng bằng đồng bóng loáng khắc dòng chữ: Chủ tịch Hoàng Anh Minh.

Ông Minh lập tức ngẩng cổ lên, nở một nụ cười dịu dàng, đi ra khỏi bàn làm việc chỉ về phía bàn uống nước:

- Con đến rồi sao? Bố cũng có chuyện muốn nói với con. Ngồi xuống đã!

An ngoan ngoan nghe theo:

- Thế thì bố nói trước đi!

Đúng là câu nói ông Minh đang đợi, ông liền vào luôn vấn đề chính:

- Bố muốn con theo học ở A.Q, được chứ?

- A.Q? Ngôi trường đó chẳng phải do J.A.M góp vốn xây nên hay sao? Bố muốn con vào đấy để dễ kiểm soát thì đâu cần phải hỏi ý kiến con! - An nói bằng giọng thản nhiên.

Ông Minh liền nở nụ cười hiền:

- Đúng là bố muốn con vào đấy để dễ kiểm soát, nhưng nó không phải dạng kiểm soát con đang nghĩ đâu, bố chỉ muốn tốt cho con!

- Con không biết là kiểm soát lại có nhiều dạng như thế. Vâng! Được thôi! - Ông Minh thở phào - Nhưng với ba điều kiện.

Mặt ông Minh trở nên nghiêm túc, không biết cô con gái yêu quý của ông có gây khó dễ cho ông không nữa:

- Đơn giản thôi! Bỏ vệ sĩ của con, con muốn thi vào trường và con không muốn mọi người biết thân phận của con.

Ông Minh nhú mày không hiểu:

- Hai cái đầu thì được thôi nhưng cái sau thì... Bố không hiểu, nếu không cho họ biết thân phận thì bố sẽ không biết được tình hình của con.

- Vậy thì chỉ cho giáo viên biết thôi cũng được nhưng bố nói với họ là không được tiết lộ ra ngoài, được chứ ạ?

Ông Minh đan hai tay vào nhau chống khuỷu tay vào đùi, suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Vậy đi!

- Vậy con đi đây! - An đứng dậy rồi tiến về phía cửa.

- An, còn một tuần nữa là thi đấy!

- Vâng! - An đóng cửa.

Khi cánh cửa vừa đóng, ông Minh quay lại bàn làm việc, ngả người vào chiếc ghế chủ tịch mà ông đã ngồi suốt hai mươi mấy năm. Chợt ông ngồi thẳng dậy, tay cầm lấy khung ảnh được đặt nơi thuật mắt nhất trên bàn. Trong ảnh là một người phụ nữ da trắng, tóc đen, mang khuôn mặt pha lẫn giữa châu Âu và

châu Á, đặc biệt đôi mắt của bà màu bàng bạc, trên môi là một nụ cười chói chang hơn cả mặt trời, ấm áp hơn ngàn tia nắng. Nhìn nụ cười ấy bất giác tim ông nhói đau:

- Nguyệt à, ở trên đó thế nào? Em đi để lại nỗi đau cho anh và con như thế sao? Đáng ra lúc đó anh không nên đồng ý để em theo anh, nếu như thế... Nếu như thế - Giọng ông Minh nghẹn lại khi nghĩ đến viễn cảnh đã xảy ra vào bốn năm trước, ông tiếp tục - An giờ nó lạnh lắm em à. Nụ cười của bốn năm về trước không còn nữa, khuôn mặt thiên thần ấy không còn cười nữa rồi! - Ông Minh cười, một nụ cười thật chua chát - Em ở trên đó nhất định phải phù hộ cho nó đấy.

Rồi ông đặt một nụ hôn dài lên khuôn mặt như đóa hoa tường vi. Khóe mắt, một giọt nước trong suốt lăn nửa vời trên má, rơi xuống mặt bàn gỗ. Vỡ òa.

An về nhà, đi thẳng lên phòng, nằm phịch xuống giường. Phòng của An rất rộng bao gồm luôn cả phòng tắm. Căn phòng và tất cả vật dụng chỉ có hai màu là đen và trắng. Tủ quần áo, bàn học, giường đến hai cái cửa sổ bằng kính cùng cái bậu, v.v... Tất cả chỉ có hai màu này. Suy nghĩ của cô bây giờ là muốn tiếp tục theo học Taekwondo và muốn tìm một công việc làm thêm nào đó. Rồi An ngủ thiếp đi khi tỉnh dậy trời đã tờ mờ tối, đường đã lên đèn. An với tay bật đèn điện, vớ đại một bộ quần áo rồi vào phòng tắm.

Ngâm mình trong làn nước ấm, An đột nhiên nhớ mẹ, nhớ Dũng. Nhớ những ngày tháng hạnh phúc bên mẹ, vui vẻ bên Dũng và cũng nhớ đến cái ngày đen tối đã ập đến với cô. Cái ngày mà khiến An chai lì với cuộc sống, từ một cô bé luôn lạc quan, tươi cười thành một người không cảm xúc, môi không nở nụ cười, mặt không chút biểu cảm, không ai dám đến gần.

An giật mình, có một giọt nước ấm nóng tràn ra ngoài bờ mi, chảy vào môi cô. Mặn chát. An liền vùi mặt xuống nước. Cô đã hứa là không được khóc rồi mà. Không được thất hứa. Nhưng có tốt hơn không khi cô không thể kiềm chế bản thân nhưng luôn phải nhận điều đó?

- Cộc! Cộc! Cộc! - Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên.

- Ai?

- Tiểu thư xuống dùng bữa!

- Tôi xuống luôn - Rồi An đứng dậy, vớ lấy khăn tắm.

Bữa cơm chỉ có hai bố con và tiếng nói của ông Minh. An hầu như không nói câu nào:

- An này! Con... Có cần kính xác tròng không? Ý bố là thay đổi màu mắt có thể khiến con... Thoải mái hơn - Ông Minh ngập ngừng như thế rất khó mở lời.

An khựng lại rồi nhanh chóng lấy lại dáng vẻ ban đầu, nói giọng thản nhiên:

- Không cần đâu! Bốn năm trước con cũng đâu có dùng.

- Ừ! Mà con cũng nên kết bạn.

- Không cần thiết! Chỉ cần biết thân phận của con thì cả trường sẽ tự động đến kết bạn thôi.

- An... ! - Ông Minh nhất thời không biết phải nói gì với cô con gái.

- Con xong rồi! Con xin phép! - Rồi An đứng dậy đi lên phòng.

Ông Minh đưa mắt nhìn cô Vân, rồi thở dài. Cô Vân buồn rầu đưa mắt nhìn cô tiểu thư đáng thương của mình.

Chương 2

Buổi sáng, tiếng chim hót líu lo, thánh thót. nắng vàng ươm, ấm áp khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt trái xoan của An. Mày của cô khẽ nhú lại, mi mắt hơi động. Đôi mắt nai xinh xắn dần mở ra, con người màu bạc đảo quanh căn phòng. Với tay lấy cái đồng hồ màu trắng được đặt trên bàn kính đầu giường - hơn tám giờ. An nằm trên giường nghĩ xem để bắt đầu một ngày nhàm chán cô sẽ làm gì và câu trả lời là kiểm việc làm. Vì sao An lại kiểm việc trong khi tài sản nhà cô có thể nuôi cả nước ư? Đơn giản vì cô muốn giết thời gian.

An ra khỏi giường vào phòng tắm. Cô mở tủ chọn quần áo mà không thèm xét xem nó có hợp với nhau hay không. Hôm nay, An mặc áo pull trắng dài tay có dòng chữ ngoằn ngoèo gì đó, quần jean ôm, mái tóc đen óng được buộc đuôi ngựa, mái bằng che nửa khuôn mặt nhưng lại làm nổi bật màu mắt bạc sắc lạnh của cô.

Xuống nhà, cô định không ăn sáng thì cô Vân gọi lại:

- Tiểu thư! Mời cô ăn sáng!

- Thôi! Tôi ăn ngoài cũng được.

- Không được đâu! Chủ tịch đã dặn phải bắt cô ăn sáng ở nhà cho bằng được vì cô rất hay bỏ bữa, không tốt cho sức khỏe. Hôm nay chủ tịch có việc nên đi sớm. Nếu cô không ăn sáng thì tôi sẽ bị cắt lương còn đầu bếp sẽ bị đuổi việc - Tất nhiên trong lời nói của cô Vân mười phần thì sáu phần là nói quá nhưng nó thật sự rất hiệu quả. An ngoan ngoãn vào bàn, ăn bữa sáng đầy dinh dưỡng.

An ra ngoài, cô rất thoải mái vì không có ai theo sau mình. Hòa trong dòng người đông đúc, được bao trùm bởi những tia nắng vàng ươm. An lang thang khắp các phố chỉ hy vọng tìm được công việc thích hợp nhưng kết quả vẫn là số không. Đến trung tâm thành phố, thu vào mắt An là dòng chữ “Tìm người dịch văn bản Anh - Việt”. An nhếch môi hài lòng, mang tâm trạng thoải mái bước vào công ty “VinaSmile”.

Bước vào, An nhìn thấy nhiều người đi ra với bộ mặt không thể dài hơn. Cô đến đăng ký và lên tầng ba đợi đến lượt mình.

Bước vào phòng phỏng vấn, ngồi đối mặt với ban giám khảo, có ba người thì hai người mở to mắt kinh ngạc chỉ có chàng trai ngồi giữa khoảng chừng 30 tuổi, mặc bộ âu phục sang trọng, điềm đạm hỏi:

- Em tên gì?

- Hoàng Linh An.

- Em bao nhiêu tuổi rồi? - Người phụ nữ ngồi bên trái, tóc nâu búi cao có chiếc trâm cái chéo, đẩy gọng kính hỏi.

- Mười sáu!

- Và mắt cô màu bạc? - Chàng thanh niên ngồi bên phải trông trẻ hơn, áo mặc cổ ý bung ba cúc trên lộ ra phần ngực rắn chắc, hỏi bằng giọng hiếu kỳ.

- Có vấn đề gì sao? - An nhú mày, chiếu lên mặt đẹp không tí vết đỏ ánh nhìn lạnh đến sờn gai ốc.

- Không... Không có gì! - Anh ta cười trừ.

Chàng trai ngồi giữa lờm anh kia rồi quay ra hỏi An:

- Với tuổi nhỏ như vậy, em nghĩ mình đủ khả năng? - Anh khẽ nhướn mày.

- Anh thử sẽ biết!

Rồi anh đưa An một đoạn văn. An đọc thử một lượt, khóe môi nhếch lên. Rồi dịch một lượt cho họ nghe. Trôi chảy như đọc văn bản tiếng mẹ đẻ. Thật sự hai chữ “sửng sốt” mới đủ diễn tả tâm trạng của ban giám khảo. Đoạn văn đó có thể nói là đoạn văn khó, đến dân chuyên cũng chưa chắc đọc một lần mà không bị vấp. Vậy mà một cô bé mười sáu tuổi lại ăn đứt mấy người vừa đến phỏng vấn.

- Em được nhận! - Mặt cả ba người rất hài lòng - Em đến đây vào thứ năm tuần sau nhé!

Xem giờ thấy còn sớm, An lại tiếp tục “sự nghiệp” lang thang khắp các con phố để tìm một võ đường. Đi hết bốn võ đường, An không thấy gì ngoài hai chữ “thất vọng”. Có khi họ chỉ là dân nghiệp dư, chưa nổi đai đen đẳng bốn.

Dừng chân tại võ đường thứ năm, An lập tức bị thu hút bởi tên võ đường. Trên tấm biển gỗ treo trên cửa mang chút phong cách Trung Hoa có in chìm nổi dòng chữ “võ đường Hàn Thủy”. Quả là cái tên kỳ cục. Thường người ta cho võ đường cái tên nghe thật kêu, thật oai nhưng đây lại đặt tên nghe có vẻ êm đềm, lạnh buốt.

Như những lần trước, An vào xin võ sư cho quan sát mọi người tập. Anh chàng võ sư trông khá trẻ, vận võ phục trắng muốt, đai đen đẳng năm rất nổi bật, ngẩng mặt ra một lúc rồi cũng đồng ý. An quan sát rất kĩ. Từ các bài thể lực, hướng dẫn ra chân, các bài luyện quyền đến những câu chuyện bên lề và nét mặt học viên. An hài lòng. Cô chắc chắn đây là nơi thích hợp nhất với mình. An đến gặp võ sư và xin nhập học:

Chương 3

Được thôi! Em tên gì? Nhìn em quen quen. Chúng ta gặp nhau chưa nhỉ?

- Hoàng Linh An. Chưa bao giờ gặp anh - An nhú mày vì nghĩ tên này là tay sát gái.

- Hoàng Linh An? - Phong đưa tay lên cằm có vẻ suy nghĩ - A! Nhớ rồi! Em chẳng phải cô bé quán quân hai năm liền trong Taewondo trẻ toàn quốc hay sao? Không ngờ lại được gặp em đã thế sau này còn tập cùng em nữa chứ!

- Phong nói giọng cực kỳ hào hứng.

- Rồi! Vui nhỉ? Anh cười tiếp đi! - An cười đầy vẻ chán nản rồi quay bước đi.

- Giờ tập là ba - năm giờ thứ ba và thứ năm nhé! - Phong gọi với theo. An không quay lại chỉ khẽ gật đầu.

Ngày nối tiếp ngày lặng lẽ trôi qua, kỳ thi nhập học cũng đến. A.Q là trường danh tiếng. Không phải là trường dành cho nhà giàu nhưng lại rất nhiều tiểu thư, công tử từ các tập đoàn lớn nhỏ đua nhau vào trường. Nhưng A.Q nổi tiếng là tiêu chuẩn cao, đánh giá cao tài năng.

Muốn vào A.Q, tiền và quyền hoàn toàn không có phần, cốt là ở thực lực. Tất nhiên A.Q không thể tránh khỏi cái gọi là “chương tai gai mắt” của những kẻ quyền thế nhưng ngôi trường vẫn “thái bình thịnh vượng”. Đến một vụ scandal cũng không có. Vì sao ư? Vì A.Q do hai tập đoàn cực kì hùng mạnh góp vốn xây dựng, trong đó có J.A.M.

Quy định thi cử ngàn đời của A.Q đó là ba môn chính thi cùng một ngày. Kỳ thi vào trường cũng không ngoại lệ.

Bước chân vào ngôi trường, điều đầu tiên An nghĩ đó là “Đây không phải là học viện người giàu thì đúng là phét lác”.

Ngôi trường rộng cũng phải bằng một ngôi làng. Cổng trường đen bằng sắt đứng sừng sững cao như cổng thành. Trên cổng trường là bức tường hình vòm, dập nổi hàng chữ “Trường Trung Học Phổ Thông A.Q”. Sân trường rộng đến mức đi bộ ở đây cũng phải bằng bốn dãy phố ngoài kia. Khu lớp học được sơn toàn bộ màu trắng, cửa sổ bằng kính phản chiếu ánh nắng yếu ớt của buổi sáng đầu thu, cửa ra vào lớp học là cửa kéo cũng màu trắng và có kính. Đối diện với cổng trường là một ngôi nhà với phòng hội đồng chiếm toàn bộ tầng một, tầng hai là phòng hiệu trưởng và hiệu phó. Điều An để ý nhất là đến cái căn tin cũng phân biệt giai cấp. Nằm ở góc phải ngôi trường, căn tin chật ních người như muốn nổ tung. Thành tường khá thấp, chắc cũng khoảng bụng An, bên trên là kính, cách vài ô lại có một cửa sổ. Mái hơi vòng cung một chút. Nhìn nó tựa như ca-bin tròn vậy.

Có lẽ điểm không giống “học viện nhà giàu” duy nhất ở đây chính là học phí.

An bước đến nơi thừa người nhất - bảng tin. Cô tìm phòng thi vì giờ còn sớm thừa người chứ chần chừ thêm chút, đến “giờ cao điểm” thì chân mình cô cũng không nhìn thấy.

Trong phòng thi, An ngồi bàn đầu ngay trước mặt giám thị. Những tia nắng vàng ươm xuyên qua lớp kính cửa sổ, tinh nghịch chơi đùa cùng bàn tay đang lia bút như máy của cô. Thầy giám thị nhìn xuống bài làm của An là không khỏi có cảm giác cảm rơi xuống đất. Mới hơn 40 phút mà An đã làm gần xong 4/6 đề văn. Thi thoảng cô dùng lại một chút để nghĩ rồi lại lia bút trên mặt giấy trắng tinh một nửa nhuốm màu nắng.

Cứ thế ngày thi trôi qua trong căng thẳng của bao nhiêu người nhưng lại trong vẻ bình thản, thờ ơ của An.

Thứ năm, như đã hẹn, An đến công ty “VinaSmile”. Thăng - người phụ trách của cô đưa cô hai kẹp văn bản dày, cầm đến nhức cả tay:

- Đây là hai dự án mà công ty sắp ra triển khai ở bên Anh. Em hãy cố gắng đến thứ năm tuần sau phải hoàn thành. Ok?

An gật đầu không nói:

- Không còn việc gì nữa. Em có thể về - Thăng nở một nụ cười xã giao.

- Chào! - Câu chào của An như thể nếu không phải người lớn tuổi hơn cô có lẽ còn chả buồn nói.

Ngày đầu tiên nhận việc cũng là ngày đầu An đi tập ở Hàn Thủy.

Bước vào võ đường, An mới để ý phong cách nội thất ở đây. Là phòng tập nên đồ đạc không có nhiều chỉ có hai hàng ghế ngồi được ngăn cách bằng bình nước, góc phòng có treo một cái đồng hồ. Ngoài phòng tập thì còn phòng thay đồ và phòng dụng cụ. Trong phòng thay đồ có cả phòng tắm với tủ để đồ. Phòng dụng cụ cất những bộ giáp bảo vệ và dụng cụ tập luyện. Cơ sở vật chất khá tốt. Nhưng điều đặc biệt ở võ đường này đó là bên trong kết hợp giữa phong cách Trung Hoa và Hàn Quốc pha lẫn hiện đại. Nó tạo được cái riêng, không xấu chút nào. An tò mò muốn biết ai là người ra ý tưởng này và vì sao.

An vận võ phục trắng muốt, cổ và đai đen rất nổi bật, ở ức còn có lô-gô của Teawondo, tóc buộc cao đuôi ngựa. Cô đứng trước mặt của hơn ba mươi người, hàng chục con mắt, lớn có, trẻ có, băng tuổi có. Họ ngồi khoanh chân, hàng lối ngay ngắn chờ Phong giới thiệu:

- Cả lớp, đây là Linh An, người mới của chúng ta nhưng cô ấy đã tập Taewondo và đạt đến cấp đai đen nhị đẳng rồi.

Sau lời giới thiệu đó, cả lớp nhao nhao lên như kiến vỡ tổ. Những câu hỏi tới tấp bay đến như muốn xuyên thủng lỗ tai An. Cô nhúu mày khó chịu:

- Mọi người có thể bình tĩnh không? - Giọng nói trầm lạnh vang lên, đôi mắt bạc ánh lên tia lạnh leo quét một lượt gương mặt từng người một. Mọi người lập tức im bật, thậm chí có thể nghe thấy tiếng ruồi bay. Phong kinh ngạc nhìn An - Tôi sẽ trả lời câu hỏi của từng người một. Mỗi người chỉ được hỏi một câu. Bắt đầu từ cậu.

An chỉ vào cậu con trai trông băng tuổi ngồi đầu hàng:

- Cậu tập Teawondo mấy năm rồi?

- Ba - An cũng ngồi xuống, đáp.

- Chì bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười sáu.

- Sao mắt em lại màu bạc thế? Em đeo kính xác tròng sao?

- Cậu chọn một đi. Cậu hỏi tôi hai câu rồi.

- Vậy thì em đeo kính xác tròng hay sao mà mắt em lại màu bạc thế? - Hỏi rồi tên con trai nhe răng ra cười.

An khẽ nhếch khóe môi, thầm khen tên này thông minh:

- Không! Tôi là người lai.

Cứ thế, dần dần An cũng trả lời hết các câu hỏi. Bốn năm nay, đây là lần đầu tiên trong một buổi An phải nói nhiều như thế. Điều đó làm cô khó chịu.

- Thầy đồ cả lớp biết: Linh An là ai? - Phong nở một nụ cười tinh nghịch.

Nghe xong câu hỏi, An giật mình nhìn Phong. “Có lẽ nào anh ta đã biết thân phận của mình? Không thể nào! Nhưng anh ta có ý gì khi hỏi câu ấy?... “An hồi hộp, tim bỗng chốc đập thùm thụp như muốn nhảy ra ngoài. Còn cả lớp ai cũng ngơ ngác trừ tên con trai “thông minh” ban nãy:

- Hoàng Linh An - quán quân hạng cân hai năm liên tiếp trong giải Teawondo trẻ toàn quốc gần đây nhất, là tuyển thủ xuất sắc của Teawondo thế hệ mới. Đúng chưa anh Phong?

An nghe hẳn nói, sự ngạc nhiên hiện rõ mồn một rồi quay ra nhìn Phong đợi câu trả lời. Cả lớp thì mồm chữ A mắt chữ O cũng nhìn Phong.

- Chuẩn rồi! Ha ha! Xem ra chú cũng am hiểu đấy Quang!

Chỉ chờ có thế, An thở phào, nét mặt nhẹ nhõm. Võ đường tràn trong làn sóng âm thanh đợt hai. Lần này to hơn lần trước, như muốn vỡ đôi võ đường. An cuối cùng không chịu nổi nữa, quay sang Phong với vẻ gấp gáp:

- Đến giờ tập chưa thế?

- Qua lâu rồi - Phong trả lời, giọng rất thản nhiên.

- Sao còn chưa tập? - An cố gắng nói to hơn tiếng nói của hơn ba chục người gộp lại.

- Vì hôm nay để chào đón thành viên mới, anh ấy cho mọi người cả buổi để làm quen - Quang trả lời họ.

An chỉ biết cười khổ. Nhìn An như sắp chết đến nơi, cái vẻ lạnh lùng lúc ẩn lúc hiện, Quang liền nói với Phong “rủ lòng từ bi” mà cứu An rồi đưa ra sáng kiến nhỏ. Phong cười rồi gật đầu. Vỗ tay thật to, nói thật lớn.

- Cả lớp trật tự! - Cả lớp liền im lặng. Rồi Phong quay sang hỏi An - An, em có thể thi đấu cho cả lớp chiêm ngưỡng không?

- Được thôi! - An như vớ được phao cứu sinh lúc gần chết đuối, gật đầu mà không suy nghĩ, nhưng lại lạnh lùng nói - Từ lần sau gọi tôi là Linh An.

Phong gật đầu dù hơi khó hiểu. Quay ra bảo mấy người đem toàn bộ giáp bảo vệ ra và trải nệm đấu.

An sẽ đấu bốn hiệp. Hai hiệp với Quang và hai hiệp với cô gái tên Ngọc. Mắt mọi người lập tức sáng lên đầy vẻ háo hức vì hai người này giỏi nhất ở đây.

An đang chui vào giáp bảo vệ màu xanh. Thấy vậy, Quang nở nụ cười hiền lại gần giúp cô buộc giáp. An hơi bất ngờ nhưng không phản kháng vì không ai có thể tự buộc giáp cho mình cả.

Khi Quang buộc xong, cậu quay lưng trước mặt An ngụ ý muốn cô buộc cho mình nhưng An lại làm lơ tiếp tục đeo giáp tay và giáp chân. Cậu lắc đầu cười khổ nhờ người khác.

Phần 2

Chương 4

An và Quang - hai con người trái ngược nhau một cách rõ rệt.

Ánh nắng chiều gay gắt chiếu qua cửa sổ. Quang đứng đó, trên tấm nệm thi đấu màu xanh dương, nét mặt dịu dàng, nụ cười vô cùng ấm áp, rực rỡ hơn mặt trời ngoài kia. Khoác lên mình bộ giáp bảo vệ đỏ càng làm cho người ta khó dời mắt. Ngũ quan tinh tế lúc nào cũng hấp háy ý cười. Còn An như một tảng băng di động. Cái nóng oi ả cũng không thể nào làm tan chảy được. Đôi mắt bạc lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Quang làm cậu thoáng nổi da gà. Giờ Quang đã biết một trong những ưu thế lớn của An chính là hàn khí trên người và cảm giác làm đối thủ của cô sợ như thế nào.

Phong hô khẩu hiệu chuẩn bị, An và Quang đối đứng đối diện nhau, Quang đưa tay ra bắt nhưng An không hề phản ứng lại nên cậu rút về cười ngượng.

Khẩu hiệu bắt đầu vang lên, An và Quang nhún nhẹ nhàng trên ức chân, tay thả lỏng. Hai người họ cứ vậy không ai ra chân. Quang thì thoáng làm vài động tác giả. Cậu thấy là khi An cứ nhìn chăm chăm vào cậu, đặc biệt là vai và eo.

Phong cảnh cáo hai người đang phong thủ tiêu cực. Nghe lời cảnh cáo, Quang vội vàng ra chân - một cú đá tạt. Chỉ chờ có thế, An xoay người đá hậu. Đòn đánh như búa tạ giáng trúng ngực Quang. Cậu lùi ra sau vài bước trước tiếng “Ồ!” của mọi người. Tỉ số 1-0. Hai người tiếp tục trận đấu. Lại lần nữa, Quang để lộ sơ hở. An vọt người lên không đá ngang trúng đầu cậu. Tỉ số 3-0.

Quang nói với Phong là cậu không đấu nữa. Phong tuyên bố An thắng. Nghe vậy, nét mặt và ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo đến khác thường, giọng nói trầm nhưng không mất đi sự trong trẻo:

- Tôi không công nhận trận này! - Mọi người đang ngạc nhiên lại càng ngạc nhiên hơn trừ Phong và Ngọc vì họ biết đây không phải là trận đấu vẹn toàn.

Trong giờ nghỉ giữa trận, Ngọc mặc bộ giáp đỏ, đến chỗ Quang đang ngồi ở ghế:

- Anh nhường nó? - Ngọc hơi nhướn mày lên hỏi.
- Anh không có - Quang thờ ơ đáp.
- Anh còn chối! Rõ ràng cú đá ngang đó không thể KO anh được.
- Thì sao chứ? - Quang nhìn An uống nước gần đó.

Ngọc nhìn theo ánh mắt Quang, lửa giận trong lòng dâng lên ngàn ngút, những lời định nói không hiểu sao cứ nghẹn ở cổ họng, không phát ra được. Tay Ngọc nắm chặt đến mức trắng bệch không một giọt máu:

- Anh... Cô ta... !

Quang lại không để ý đến Ngọc, lặng lẽ đứng dậy đến gần chỗ An, đôi môi cong lên một đường cong tuyệt mỹ. Ngọc chột dạ. Giờ thì đến môi cô cũng như sắp ứa máu. Hàm răng trắng sáng, thẳng đều cắn mạnh một cách không thương tiếc lên môi dưới. Cô không cam tâm. Từ nhỏ cô đã lớn lên bên Quang, là thanh mai trúc mã của Quang. Cô đã yêu Quang mười năm rồi, yêu từ khi cô còn là một đứa trẻ suốt ngày nũng nịu đòi quà. Vậy mà Quang chưa bao giờ nhìn cô trên phương diện một người con gái. Trong lòng Quang, tên cô luôn đi theo hai từ “em gái”. Haha! Thật nực cười nhưng cô thậm chí không bằng một đứa con gái Quang mới gặp một tiếng.

Chỉ điều đó thôi, Ngọc đã không muốn sống cùng một bầu trời với An rồi. Phải rồi! Yêu càng nặng, đau càng sâu.

KO là khi đối thủ gục trên sàn sau mười giây mà không thể tiếp tục thi đấu thì sẽ thắng mà không liên quan đến điểm số.

- Linh An! Anh nghe danh em đã lâu nhưng không ngờ lại được gặp, tập cùng và thi đấu thử nữa. Anh rất vui! - Quang vẻ mặt hào hứng, nụ cười tươi rói. Cá là có khá nhiều nàng ở đây chết vì cậu.

- Anh vui nhưng tôi không. Ngược lại thấy thật tồi tệ - An nhìn Quang, đôi mắt bạc xoáy sâu vào đáy mắt cậu.

Quang sững người, nụ cười trên môi lịm tắt:

- Sao... ?

- Anh khinh thường tôi đến mức không muốn đấu với tôi sao?

- Không phải thế... ! - Quang không thể giải thích lí do. Chính xác hơn là không biết tại sao mình lại làm thế. Chỉ là lúc đó, cậu không muốn An... đau.

- Thái độ của anh nó nói thế. Tôi cứ nghĩ anh thông minh như vậy phải biết đùa giỡn với đối thủ là coi thường khả năng của họ chứ? - An nhướn mày, môi nhếch lên khinh bỉ.

Quang cứng đờ người bao nhiêu câu nói không phải bị nuốt trôi xuống hết dạ dày. Cậu nhìn An, giọng buồn rầu:

- Anh xin lỗi nhưng thật sự anh không có ý xem thường em. Xin lỗi em!

An không nói câu nào, xoay người bỏ đi.

Trận đấu của An và Ngọc, An thắng năm - hai, tỉ số áp đảo nhưng thật sự cô không hề thấy vui một chút nào.

Về đến nhà, tắm rửa xong, An lập tức ôm chiếc laptop, lao đầu vào công việc. Những ngón tay thon dài, trắng trẻo gõ lia lịa trên bàn phím. Cô miệt mài đến mức quên luôn cả thời gian và cái bụng đói meo. Mãi lúc sau, cô Vân lên gọi An mới để ý đến thời gian - sáu giờ hai mươi.

An uể oải ngồi dậy mới phát hiện lưng mình mới muốn gầy hết cả. Vươn vai, cô nhìn xuống tệp văn bản. Cô dịch được một nửa tệp một rồi. Đến tối là xong một tệp.

Buổi sáng đầu thu se se lạnh, An nằm cuộn tròn trong chăn như chú mèo nhỏ lười nhác. Ông Minh mở cửa thật khẽ, hi vọng không làm An tỉnh giấc. Trên tay ông cầm một tờ giấy. Đó là tờ báo điểm của A.Q. Nhìn tờ giấy thêm lần nữa, ông mỉm cười rạng rỡ. An thi đỗ vào được A.Q và quan trọng hơn cô đỗ thủ khoa. Dù trước đây khi còn ở Mỹ, An cũng hay báo với ông kết quả tương tự, đã quen nhưng mỗi lần biết thành tích của cô, ông không khỏi vui sướng trong lòng.

Ông để tờ giấy lên bàn, nhẹ nhàng kéo ghế lại gần giường, ngắm nhìn An đang ngủ rất yên bình. Càng lớn cô càng giống mẹ. Từ khuôn mặt trái xoan, chiếc mũi cao dọc dừa, đôi môi nhỏ màu hoa anh đào, làn da trắng mịn như da em bé, cái cằm tròn đầy đến màu mắt cũng giống chỉ là mắt bà Nguyệt nhạt hơn.

Mỗi lần nhìn An ông lại nhớ đến người vợ đã mất. Người vợ có nụ cười đẹp như hoa, có vầng hào quang của tiên nữ. Người vợ đối với ông là người đẹp nhất, tốt nhất. Ông Minh nhìn An ngủ, hàng mi cong dài khẽ lay động, cô tựa người, mồ hôi trên trán bắt đầu túa ra, mày nhíu chặt lại, khuôn miệng xinh xắn khẽ lặp đi lặp lại câu “Mẹ! Dừng! Dừng mà...”

Mắt ông Minh phản chiếu một màu u tối. Ông tự hỏi cô vẫn luôn mơ thấy họ trong mơ? Có bao giờ cô mơ đến ngày tháng hạnh phúc hay không? Giấc mơ của cô có đau khổ, tàn khốc như giấc mơ của ông không?

Ông Minh ra khỏi phòng An, đi xuống phòng làm việc. Nét mặt ông giờ đây như một tảng băng, cô độc và lạnh lùng. Ông bỗng chốt hóa thành con người hoàn toàn khác.

An bật dậy, hơi thở gấp gáp, mồ hôi rịn đầy trên trán. Ánh nắng yếu ớt của buổi sáng đầu thu làm cho những giọt mồ hôi ấy thêm phần lấp lánh. Lại nữa! Những giấc mơ không buông tha cô. Dường như nó muốn nhắc nhở cô về cái chết của họ. Thật sự thì không cần thiết bởi vì cho đến chết cô cũng sẽ không quên.

An xuống nhà ăn sáng, thấy bố đang ngồi đọc báo, trên bàn là cốc cà phê. Ngạc nhiên nhưng cô vẫn hỏi bằng giọng lạnh lùng:

- Bố không đi làm sao?

- Lát bố đi! - Nghe giọng An, mặt ông Minh giãn ra, nét mặt dịu dàng nhìn cô - Bố để giấy báo trên bàn học con đấy!

An gật đầu:

- Con đọc rồi. Không có gì đặc biệt cả - Cô nhún vai.

Ông Minh cười hiền:

- Ủ! Mai đi nhận lớp đấy. Con kết thêm bạn đi.

- Không phải con từng nói rồi sao? Chỉ cần biết thân phận con, cả trường sẽ tự đông kết bạn.

Ông Minh biết mình không thể thuyết phục cô con gái yêu cứng đầu này.

An biết bố cô muốn cô cởi mở hơn, bớt lạnh lùng hơn, trở về con người của bốn năm trước. Nhưng từ “bạn” đối với cô nó cũng xa vời như từ “ấm áp” vậy.

Một năm học mới chuẩn bị bắt đầu. Hôm nay An dậy từ rất sớm. Ngồi trên bậu cửa sổ, đầu tựa vào tường không chút sức lực. An ghét dậy sớm, ghét luôn cả bình minh. Hôm nay ngấm thừ, cô thấy nó đẹp đấy chứ. Lí do An dậy sớm vì cô lại gặp ác mộng, không ngủ nổi từ lúc bốn giờ. “Ring... ring... ring...”. Tiếng chuông bao thức vang dài. Sáu giờ, mặt trời tỏa ra tia nắng ấm áp nhưng vẫn còn chút lạnh của sương đêm. An đứng dậy soi gương. Mắt cô xuất hiện vết thâm mờ. An xoa xoa hốc mắt rồi mở tủ lấy quần áo.

An mặc quần jean ôm, áo sơ mi ca - rô đen trắng ống tay dài ngang khuỷu. Tóc buộc cao đuôi ngựa. Mái được tẽ ra thành mái bằng chéo. Cổ tay đeo một chiếc đồng hồ đen có hình tròn phổ thông, những con số chỉ là nét gạch màu vàng kim, kim giây và kim phút có hình dáng rất đặc biệt.

Xuống nhà, An chào bố rồi đi ra cửa:

- An ăn sáng đã! - Ông Minh gọi lại.

- Con ăn ngoài được rồi!

- Không được! Lại đây ăn sáng! - Câu nói ra lệnh nhưng giọng điệu lại vô cùng dịu dàng. An đành lê chân vào bàn.

An đi bộ đến trường chỉ mất khoảng 30 phút. Lúc đầu, ông Minh bắt cô đi ô tô nhưng cô kiên quyết không chịu nên ông đành thở dài.

An đứng trước cổng trường cao to sừng sững. Dù đã nhìn A.Q rồi nhưng cô vẫn không khỏi ngỡ ngàng trước vẻ tráng lệ của nó. An đến chỗ bảng tin để tìm lớp nhưng khác với lần cô tìm phòng thi. Rất nhiều người chen chúc nhau, vài người đứng gần đấy tùm lại buôn chuyện đợi bớt người. An ghét nhất bon chen, chật chội, cô lại gần sở đồ trường học. Ồ! Có thư viện, có bể bơi và có một vùng màu xanh lá nhưng đánh dấu X rất to. An quyết định tìm thư viện đợi bớt người rồi tìm lớp sau.

An đi một lúc. Cô cũng chả biết mình đi đâu. Ngôi trường này rộng hơn những gì cô nghĩ. Thế là cô cứ đi không biết phương hướng. Bỗng An khựng lại. Cô đang đứng ở khoảng sân trống khá rộng và trước mặt cô là một rừng cây. An đến gần. Cô không nghĩ trong trường lại có cả một rừng cây. Lẽ nào là khoảng xanh lá trên sơ đồ? Nhưng sao lại có dấu X?

Trước vùng đất nâu sậm ấy là một đường biên trắng kẻ dài. An không hiểu. Cô đi vào rừng mới biết nơi đây thật trong lành, thoải mái và có phần thần bí.

Cây cao to, lá um tùm. Vài tia nắng khó khăn luồn lách qua những tán lá chiếu xuống mặt đất. An tham lam hít thật sâu cái luồng khí mát lành ấy cho căn trần lồng ngực. Cô chọn gốc cây to nhất gần đây, ngồi xuống tựa người vào thân cây. Cố gắng nhớ lại thật rõ đường tới đây. Trong cái rủi lại có cái may. Tuy cô không tìm được thư viện nhưng lại tìm được nơi trên cả tuyết vời này. An nhắm mắt lại, dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

An mơ màng. Có gì đó khẽ lướt qua mặt cô. Thật nhẹ nhàng và có cảm giác buồn buồn. Mơ hồ tỉnh lại. An đảo mắt xung quanh một cách nặng nề. Khi nào cô đã “cập nhật” đầy đủ “thông tin” thì cô tỉnh hẳn. Nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay - quá 10 phút. Vội vàng đứng dậy, An mới để ý có khá nhiều chiếc lá xanh mơn mơn rơi trên người mình. Khó hiểu nhưng An không còn tâm trí nghĩ vì sao nữa. An chạy ra khỏi khu rừng với vận tốc ánh sáng.

Khi bóng lưng An nhỏ dần rồi khuất dạng, một người trên cây nhảy xuống, tiếp đất thật nhẹ nhàng.

Một chàng trai với đôi mắt nâu lạnh lẽo. Mái tóc đen mượt bồng bênh làm người ta rất muốn chạm vào. Bên tai phải là khuyên tai hình chim ưng khẽ phát ra ánh sáng bạc. Nhìn đồng lá xanh mượt mà cậu vừa dùng để đánh thức An rồi lại nhìn về nơi bóng lưng cô vừa khuất dạng. Bất giác trên đôi môi quyến rũ xuất hiện đường cong nhẹ. Tâm trạng không hiểu sao lại cực kì thoải mái. Cậu rút tay vào túi quần, thong thả ra khỏi khu rừng. Vừa đi cậu vừa ngâm nga một bài hát.

An tức tốc chạy đến bảng tin. May tên cô rất dễ tìm. Ngay trên cùng - lớp 10A1.

Trước cửa lớp 10A1, có một cô gái rất xinh đẹp nhưng lại đang trong tình trạng cúi gập người thở không ra hơi. Cả lớp ngạc nhiên nhìn về phía cô, còn cô giáo thì sững sờ, đôi mắt mở to. Khoảng một phút sau, cô lấy lại được nhịp thở, dáng người đứng thẳng lên có phần kiêu ngạo, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt bạc quét vào trong lớp một lượt, cất giọng nói trong trẻo:

- Thưa cô, em vào lớp!

Cô Lan vẫn chưa hết sững sờ, giọng nói thật khẽ nhưng đủ để nửa lớp nghe được:

- Em... em là...

An lập tức nhú mày, đôi mắt trở nên lạnh lẽo nhìn thẳng vào như muốn xuyên thấu cả người cô Lan. Cô Lan lúng túng, tránh ánh nhìn đó:

- Hoàng Linh An! - An nói.

- À ừ! Em... em vào lớp đi!

An vào lớp đi về phía tổ trong cùng đối diện với bàn giáo viên. Khi đi qua cô Lan, An nói giọng thật nhỏ đủ để hai người nghe thấy:

- Phòng hội đồng, sau bài thi toán buổi chiều.

Từng ấy thôi cũng làm cô Lan nổi da gà, lạnh toát cả sống lưng.

Trường A.Q - sau khi thi toán.

Sân trường A.Q được bao phủ bởi màu vàng rực rỡ của ánh mặt trời.

Trong phòng hội đồng có một khối băng lạnh lẽo. Ánh nắng rực rỡ ngoài kia dường như không tài nào làm tan chảy được khối băng đó. Khi An vừa bước vào, toàn thể giáo viên đều đứng dậy, kể cả hiệu trưởng. An tỏ ra không hài lòng, giọng nói trong trẻo nhưng đầy “chất sát thủ”:

- Là giáo viên sao lại cung kính với học sinh của mình như thế?

Thật sự giọng nói của cô có sức sát thương rất cao. Mấy cô giáo yếu tim đều đang run rẩy. Lần trước thư kí của chủ tịch đã đến đưa ảnh An cho họ và cũng nói qua về tính cách của cô “tiểu thư bí ẩn” này. Nhưng ngoài sức tưởng tượng của họ, An đẹp hơn trong ảnh rất nhiều. Đôi mắt bạc và nét mặt lạnh lùng hơn. Tính cách thì đáng sợ hơn rất rất nhiều. Đúng là “trăm nghe không bằng một thấy”. Dù anh chàng thư kí đó có diễn tả chân thật thế nào thì họ cũng không nghĩ là An lại đáng sợ như thế.

- Hiệu trưởng là... ?

- Thầy! - Một người đàn ông trung niên lên tiếng. Người này có khuôn mặt hiền hậu nhưng nghiêm nghị, trên người toát lên sự trung trực, thẳng thắn. An không ngờ người tự xưng là hiệu trưởng này cũng tỏ ra cung kính với người đáng tuổi cháu mình như cô.

- Em đến là có chuyện muốn nói - Các thầy cô đồng loạt gật đầu - Nhưng mọi người ngồi xuống trước đã.

Các thầy cô ngồi xuống, An vẫn đứng, đứng trước sự chăm chú của tất cả mọi người:

- Tiểu thư, cô nói đi! - Hiệu trưởng lên tiếng.

An nhíu mày:

- Đầu tiên, không được gọi em là tiểu thư này, tiểu thư nọ - An nhìn thẳng vào hiệu trưởng.

- Được thôi! - Hiệu trưởng đan hai tay vào nhau, chống xuống bàn.

Rồi An quét đôi mắt bạc lạnh giá qua khuôn mặt từng người một. Mồ hôi lạnh túa ra trên trán, các thầy cô cùng gật đầu.

- Thầy cô hiểu điều đó nghĩa là gì chứ?

- Là không tỏ ra cung kính với cô... À không với em và đối xử giống như tất cả các học sinh khác - Một cô giáo rụt rè nói.

Nét mặt hài lòng, An mỉm cười:

- Quả không hổ danh là giáo viên A.Q. Hiểu vấn đề rất nhanh!

Ồ! Không ngờ chỉ mỉm cười nhẹ như có như không mà An lại trông hiền lành đến thế.

- Và điều quan trọng nhất là không được để lộ thân phận của em cho bất kỳ ai - An chống tay xuống bàn, giọng lạnh băng.

- Dễ thôi! Nhưng tất cả những yêu cầu trên, chúng tôi vẫn phải thông qua ngài chủ tịch.

- Được! Không còn gì nữa! Em xin phép! - An thu lại ánh mắt, quay người đi.

Nhưng ra đến cửa, An chợt khựng lại. Trên người bỗng tỏa ra hàn khí lạnh đến bức người. Quay người về phía thầy cô, ánh mắt lạnh lẽo đến nỗi dường như trong đó có một lớp băng bao phủ. Dây thần kinh của giáo viên mới lỏng lỏng ra một chút thì giờ lại căng hơn cả lúc đầu. Còn may chứ ngày nào cũng thế này, họ hưởng thọ khi chưa đến tuổi 30 quá! Chỉ còn mỗi hiệu trưởng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, điềm đạm hỏi:

- An, em còn điều gì sao?

- Em quên mất hai điều chưa nói - Giọng nói cũng lạnh lùng hơn lúc nãy.

- Một là?

- Lúc em ngủ đừng có đánh thức em dậy bằng tiếng người. Hãy để em tự nhiên dậy, không thì dùng hành động. Miễn là đừng dùng đến tiếng nói.

- Sao lại thế? - Một thầy giáo tò mò hỏi.

- Thầy không cần biết.

- Còn điều hai? - Thầy hiệu trưởng nói giọng trầm ấm có gì đó giông giống bố cô.

- Lần sau hãy gọi em là Linh An.

Rồi An đi hẳn, dần mất dạng trong biển nắng. Lúc đó, giáo viên mới ôm ngực thở phào. An đi, cái luồng khí xấp xỉ không độ cũng biến mất, trả lại oxy tiêu chuẩn cho mọi người.

Cô Lan bất giác rung mình khi nghĩ về chiều hôm đó. Quả thực, An rất giống một ác ma mang khuôn mặt thiên thần.

An ngồi bàn cuối, cô luôn quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Cô Lan bắt đầu điểm danh và khi cô dừng lại ở cái tên Trần Nhật Huy thì lập tức:

- Có ạ! - Cả lớp hướng mắt về phía tiếng nói vang lên. Ở cửa lớp, một cậu con trai mặc chiếc áo pull quần hộp đi giày nike, mái tóc nâu hạt dẻ hơi xoắn và làm xù một cách cố ý, trên môi nở nụ cười lằng lằng.

- Huy! Em lại muộn.
- Đâu có! Em vừa kịp mà, chưa muộn - Huy lại cười khi.
- Còn nữa. Sao em lại đến trường với bộ dạng này?
- Ý cô là quần áo? Hôm nay chỉ là nhận lớp mà cô, không cần phải quy tắc như thế chứ?
- Dù sao đây cũng là trường học - Cô Lan bắt đầu mất kiên nhẫn, khóe môi khê giết.
- Rồi rồi. Em sẽ không tái phạm nữa. Giờ em có thể vào lớp chứ? - Huy nói chán nản.

Cô Lan cố nén cơn giận “mời” cậu học sinh khó bảo này vào. Huy lia mắt tìm chỗ ngồi. Còn đúng một chỗ trống - cạnh An.

Huy ngồi xuống mà cô gái bên cạnh như không có sự tồn tại của mình luôn hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Các cô nàng khác thì nhìn cậu như muốn lồi cả con mắt trừ cô gái này. Huy thật sự tò mò về cô gái này.

Huy gõ nhẹ tay xuống bàn.

An không phản ứng.

Cậu gõ lần nữa.

Không trả lời. Huy mất kiên nhẫn, cố kìm giọng xuống mức nhẹ nhàng nhất:

- Bạn gì ơi?
- Nói! - An lạnh lùng đáp.
- Hơ? - Huy sững sốt, lần đầu có người nói chuyện với cậu với thái độ như vậy - Bạn tên gì vậy?
- Linh An!
- An này,...

Huy chưa nói hết đã bị An chặn họng:

- Gọi tôi là Linh An!
- Gọi là An có sao đâu! Gọi Linh An cứ sao sao ý! - Huy nhăn mặt.

An nhúu mày. Sao lại có người lảm chuyện thế không biết:

- Tôi nói tên đệm của mình không thừa đâu.
- Được rồi! Linh An, bạn nhìn mặt mình mà nói được không thế? - Quả thực nói chuyện mà không nhìn mặt đối phương thế này cứ kiểu khinh người mà Huy cực ghét những kẻ dám khinh thường cậu.
- Không, cậu đang làm phiền tôi đấy! - Rất dứt khoát, không một giây suy nghĩ.

Huy không thể đè nổi cơn giận xuống nữa. Lần đầu cậu gặp một người như thế này:

- Cậu...! - Huy gắt lên, đủ để cả lớp bên nghe thấy nhưng An vẫn thờ ơ, mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ.

- Huy, có gì sao? - Cô Lan lên tiếng.

- Dạ không có gì! - Huy nói nhưng mặt vẫn nhẵn lại, mắt ánh lên tia giận dữ.

- Em đứng lên nhắc lại những gì tôi vừa nói.

- Dạ? - Huy ngớ người, cậu có nghe cái gì đâu mà nhắc.

- Tôi bảo em nhắc lại những gì tôi vừa nói - Cô Lan kiên nhẫn nói lại.

- Dạ thưa cô... Em không nghe! - Cậu tuyên bố xanh rờn cộng với bộ dạng lè lưỡi gãi đầu của Huy làm cả lớp đặc biệt là nữ sinh... Chết ngất.

- Em... - Cô Lan tức đến mức “nghe ngào”.

- Cô giới thiệu về A.Q, nội quy trường và nội quy lớp. Nội quy tổng cộng gồm có 20 điều.

An lên tiếng, tay chống cằm, mắt vẫn hướng ra cửa sổ. Ngừng một chút cô nói tiếp:

- Nội quy trường có 15 điều là:

Một - Tôn trọng thầy cô giáo, không gây gổ đánh nhau.

Hai - Ăn mặc đúng quy định về đồng phục vào buổi sáng, buổi chiều có thể mặc áo không cổ nhưng nhất định phải mặc quần bò và không mặc những bộ quần áo mang phong cách bụi bặm, lè loẹt hay ngổ ngáo.

...

Mười bốn - Không trang điểm đậm khi đến trường.

15 - Không được đại chiến trong căn tin.

Còn nội quy lớp về cơ bản có Năm điều là:

Một - Không nói chuyện và làm việc riêng.

Hai - Không dùng điện thoại trong giờ học.

...

Năm - Không nói leo hay chặn lời giáo viên.

Các lớp có thể thêm nội quy lớp theo giáo viên chủ nhiệm.

Cả lớp kể cả cô Lan và Huy đều có cảm giác căm rơi xuống đất. Nhìn chăm chăm vào An. Những cái này, cô Lan chỉ nhắc qua thôi, đến Huy học ở đây một năm rồi mà không nhớ nổi mà một cô gái chỉ nghe qua đã nhớ sao? Quái vật gì thế này?

- Em... - Cô Lan như không tin những gì đang diễn ra.

An từ từ quay mặt vào trong nhìn cô Lan, tay vẫn chống cằm.

- Dạ?

- Cô thấy từ đầu đến giờ em đều quay đầu ra ngoài? - Âm cuối của cô Lan bỗng lên sao tạo thành câu hỏi.

- Không sai! Nhưng nó không có nghĩa là em không nghe cô nói.

- Và em nhớ hết?

- Như cô đã biết - An nhún vai.

Cô Lan mỉm cười, nhìn xuống cả lớp, nói với vẻ tự hào:

- Giới thiệu với cả lớp Linh An là người đã đỗ thủ khoa năm nay.

Thế là cả lớp chịu cú sock đợt hai. Nhưng nhân vật chính là An lại có vẻ thờ ơ như không phải chuyện của mình, quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Huy chỉ nhìn thấy nửa mặt An nhưng chắc chắn đây là mỹ nhân. Làn da trắng hồng mịn như da em bé. Đôi môi phơn phớt màu hoa anh đào. Đôi mắt thật khác lạ - màu bạc. Hàng mi dài cong vút. Không biết cô có trang điểm không nhỉ? Chỉ với nửa khuôn mặt thôi Huy cũng thấy được An bằng giá, vô cảm như thế nào.

Chương 5

Ngay đầu tiên đi học mà An lại gây ra chuyện cô không hề muốn một chút nào.

An đến lớp, thả chiếc ba lô da đen đan xen với màu trắng cách điệu một cách phũ phàng, lấy head-phone đeo vào tai, ôm cặp và ngủ. Huy đến bắt gặp một gương mặt thiên sứ đang ngủ. Lúc An ngủ, gương mặt thanh thản, bình yên khác hẳn với vẻ lạnh lùng đến đáng sợ khi thức. Huy ngồi xuống bỏ cặp ra động tác hết sức nhẹ nhàng như sợ An sẽ tỉnh dậy. Vô thức cậu nằm xuống và... ngấm An ngủ. Bỗng trống trường vang lên, Huy giật mình ngồi bật dậy, quay ra chỗ khác. Mặt mũi cậu giờ đang đỏ tía tai. Huy tự gõ đầu mình một cái đau điếng. Chính cậu cũng không hiểu mình đang làm gì nữa. Cái hành động đáng yêu của cậu làm cho cô bạn ngồi bên không khỏi xốn xang. Sau tiếng trống, học sinh lũ lượt kéo nhau vào lớp. Huy tính gọi An dậy nhưng lại nghĩ còn 15 phút đầu giờ nên thôi.

Một cô giáo người tây bước vào. Làn da trắng nõn, mái tóc nâu màu hạt dẻ búi cao, đôi mắt xanh trong như nước biển không ai khác đó là cô Samatha. Cô là giáo viên Tiếng Anh mới chuyển đến nhưng đã nổi tiếng là khắc nghiệt khi còn ở trường Lâm Khánh. Cả lớp mới đầu cũng hơi sợ vì dù học A1 nhưng họ

cũng không phải một sách không biết đùa cợt. Nhưng sao cô Sam khác với tưởng tượng của họ quá! Cả lớp đứng lên chào cô, cô Sam mỉm cười dịu dàng, đôi mắt xanh dương như biết nói nhìn cả lớp một lượt rồi bảo mọi người ngồi xuống.

Lúc cả lớp ngồi xuống cũng là lúc mắt cô Sam tia thấy một học sinh đang ôm cặp ngủ ngon lành. Cô Sam nổi giận, đặt cặp xuống bàn thật mạnh, giọng nói đồng dục:

- Em kia dậy cho tôi!

Huy lay An dậy. Thực ra cậu đã làm như thế từ trước nhưng vô ích. Lúc cậu chuẩn bị dùng giọng nói “cua gái” của mình gọi An dậy thì cô Sam lại vào. Còn bây giờ cậu không thể nói to để gọi con người “nghìn năm thiếu ngủ” này được. Cô Sam đi xuống. Thế là công sức lay nầy giờ của Huy công cốc.

Nhìn gương mặt thiên sứ đang ngủ, đôi môi phơn phớt màu hoa anh đào khẽ mím, cô Sam không dụ đi mà còn tá hỏa. Cô cố kìm giọng xuống, nhẹ nhàng nói:

- Em kia dậy cho tôi!

Không có động tĩnh. Không chịu nổi nữa, cô Sam đập mạnh tay xuống bàn, hét lên:

- CÔ KIA CÓ DẬY KHÔNG THÌ BẢO?! - Giờ cả lớp mới thấy tin đồn quả không sai, ai nấy mặt mày tái mét.

An giật bản mình, ngồi phắt dậy. Bỗng mồ hôi túa ra đầy trên trán. Mồ mấp máy gì đó không rõ tiếng. An nhìn về phía cô Sam lúc này còn chưa hết giận. An đứng dậy. Cả người cô giờ tỏa ra hàn khí, Huy nhìn An mà rùng mình. Đôi mắt bạc trở nên lạnh lẽo đến ớn sống lưng đang nhìn thẳng vào mắt xanh trong như nước biển của cô Sam. Nhìn vào đôi mắt ấy, cô Sam có cảm giác bị bao trùm bởi một màu đen không có lối thoát. Lửa trong cô đã bị băng của An dập tắt tự lúc nào. Cố giữ vẻ bình tĩnh trước ánh mắt của An, cô Sam nói giọng mất hẳn uy lực ban đầu:

- Em đừng nhìn tôi. Giờ đã vào lớp rồi. Vào bài đi! Hôm nay buổi đầu nên tôi sẽ không phạt.

- Trả đây! - An nói câu không vào chủ đề làm cô Sam ngơ ngác không hiểu nhưng cô Sam lại thấy sợ. Giọng nói của An lạnh như băng tuyết ngàn năm trên đỉnh núi Côn Lôn làm cô nổi da gà.

- What?

- Mẹ tôi đâu? Cả Dũng nữa? - An ra khỏi bàn, đứng đối mặt với cô Sam.

- Tôi không biết em đang nói cái gì cả.

- Tôi cho cô ba giây, nếu cô không nói chỗ giấu họ đừng trách tôi.

- Linh An! - Huy không hiểu chuyện gì nhưng cũng hiểu được chuyện bắt đầu trở nên nghiêm trọng.

Cô Sam bực mình:

- Không nghe sao? Tôi đã nói với em là tôi không biết gì hết. Còn nữa ai cho em xưng tôi với tôi hả?

An tiến lại gần cô Sam, túm lại cổ áo cô xách lên. Mắt cô vẫn thế, không hề trợn lên dọa nạt nhưng lại rất đáng sợ.

- HOÀNG LINH AN! Cậu đang làm gì thế? - Huy gần giọng. Hi vọng có thể giúp gì đó.

Nghe có người gọi tên mình. An như bừng tỉnh. Ánh mắt lạnh lẽo không còn nữa thay vào đó là ánh mắt hoảng hốt. Cô giật mình đẩy cô Sam ra. Cô Sam mặt mày tái xanh, chân tay bủn rủn đứng không vững. Trong trường này, trừ người đó ra đây là người đầu tiên khiến cô Sam sợ hãi như thế và trừ người đó ra, An là người duy nhất trong trường này có hàn khí lạnh lẽo đến bức người như thế.

An chạy vụt ra ngoài. Huy nhìn bên khóe mắt An, giọt nước trong suốt như pha lê sắp hình thành. Cô Sam thì không thể chịu nổi, rơi vào trạng thái chết lâm sàng. Cả lớp nhốn nháo đỡ cô Sam xuống phòng y tế còn Huy cứ đứng như trời trồng nghĩ về An.

An chạy đi trong vô thức, cảm đầu cảm cổ chạy như muốn trốn tránh cái gì đó. An chạy khi trên mặt đã đầm đìa nước mắt. Cô không biết mình chạy đi đâu, giờ trong đầu cô là một đồng hồ hỗn độn. An khựng lại. Nơi này rất quen. Vạch kẻ trắng trên nền gạch trước vùng đất nâu sậm, cây lá um tùm - Khu rừng hôm nọ. An quệt nước mắt, đi thẳng vào rừng, chọn cái cây hôm trước. An ngồi bó gối, đôi vai nhỏ run lên. Tiếng khóc mà cô cố kìm nén ban nãy đã thoát ra khỏi khuôn miệng xinh xắn đan xen với tiếng nấc. An gục xuống đầu gối, miệng luôn lẩm bẩm như người mê sảng:

- Mẹ ơi, Dừng ơi! Đừng đi mà! Con nhớ hai người lắm! Ở lại với con đi! CON NHỚ HAI NGƯỜI! - Bỗng nhiên cô nói to gần như gào thét. Cô muốn làm gì đó để giải tỏa bức bối trong lòng.

Tiếng khóc nhỏ dần. An dần đi vào giấc ngủ. Có lẽ giấc ngủ hiện giờ là giải pháp duy nhất với cô.

Lại một lần nữa, chàng trai ngồi trên cành cây chứng kiến toàn bộ mà An lại không hề hay biết. Thấy An đã ngủ. Chàng trai tụt xuống thật nhẹ nhàng. Cậu ngồi xuống, ngắm nhìn khuôn mặt - loang lổ nước mắt của An. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào hàng mi cong dài còn vương lệ. Ánh mắt nâu ẩn chứa nét buồn bã. Cậu nhìn xuống bảng tên sáng loáng phía dưới huy hiệu Đoàn in dập nổi dòng chữ màu đen "Hoàng Linh An". Trên môi cậu chợt nở một cười lộ ra hàm răng trắng sáng, thẳng đều:

- Tôi sẽ nhớ kĩ cái tên này, Hoàng Linh An! - Rồi cậu đứng dậy, đút tay vào túi quần, thong thả ra khỏi khu rừng. Trên môi còn phảng phất nụ cười.

An tỉnh dậy. Cô nhanh chóng nhớ ra cuộc cãi vã với cô giáo trong lớp. Cô gõ vào đầu, thầm rửa bản thân. Rồi An nhớ lại hôm ở phòng hội đồng tuyệt nhiên không có người tây nào cả. Có lẽ là cô giáo mới. An thở dài, đứng dậy phủi quần áo, lau sạch nước mắt rồi ra khỏi khu rừng đi lên lớp.

Trống vào tiết vang lên, An ngồi gặm nhấm tiết Văn nhàm chán được mười lăm phút thì không chịu nổi, lấy head-phone gắn một bên tai rồi nằm gục xuống. Huy khẽ mỉm cười, cũng nằm xuống ngắm An. Cậu thật sự rất tò mò về cô gái này. Ngay từ lần đầu gặp, cậu đã thấy cô gái này thật lạ lùng và hôm nay càng lạ hơn:

- Cậu ngấm đủ chưa? - Tiếng nói của An lạnh lùng nhưng trong trẻo làm Huy giật mình.

- Cậu... Cậu chưa ngủ sao? - Huy bối rối.

- Hỏi thừa!

- Linh An! Tớ hỏi cậu cái này được không?

- Nói!

- Ừm...! Sao trong tiết vừa nãy cậu lại như thế với cô Samatha?

- Samatha? Tên cô giáo đó à? Ừm...! Cái đó cậu không cần biết. Tôi nhắc cậu, khi tôi ngủ đừng đánh thức tôi bằng tiếng người nếu không tôi không chắc hành động của tôi được như vừa rồi đâu.

- Sao lại thế?

- Đã nói cậu không cần biết mà!

An vẫn nhắm mắt nên không nhìn thấy cái mặt ngẩn tò te của Huy. Cậu hiểu những gì An nói chỉ là không hiểu sao lại như vậy. Bệnh tâm lý sao? Nếu thế lần đầu cậu thấy có trường hợp như vậy.

Ngày trôi qua ngày, An cảm thấy cuộc sống thật tẻ nhạt và vô vị. Cuộc sống của cô chỉ có căn phòng đen trắng, trường học, âm nhạc và công việc mà suốt ngày ôm phải laptop mà gõ. Nó cứ lặp đi lặp lại đều đều đến mức nhàm chán. Còn bố cô - ông Hoàng Anh Minh dạo gần đây rất bận rộn đến mức đi từ sáng đến tối mới về. Không nhìn An cũng biết là J.A.M có vấn đề. Hôm nọ cô có nghe mấy bà tám ở lớp nói bố cô dính vào vụ hối lộ chủ tịch tỉnh. Không biết tên nào lại có thể nghĩ ra cái lý do ngu dân đó nữa? Cô cũng tò mò tên thiếu năng nào lại đồng ý chọn cái lý do vớ vẩn đó để hãm hại ông Minh. J.A.M là tập đoàn đa quốc gia, kinh doanh trên ba mươi lĩnh vực, các chi nhánh trải khắp châu Á, có ảnh hưởng không nhỏ tới nền kinh tế trong nước và quốc tế. Người đứng đầu J.A.M - ông Hoàng Anh Minh là người làm mưa làm gió trong giới chính trị đã hơn mười lăm năm, thế lực không hề nhỏ, có bài báo nói rằng nếu

ông Minh là một quốc gia thì ông sẽ là quốc gia giàu có thứ bốn mươi trên thế giới. Cái ông chủ tịch tỉnh đó còn hận là không được hầu hạ ông Minh thì làm sao có đủ khả năng nhận hối lộ từ ông đây. Nghĩ đến đây An liền nở nụ cười nửa miệng.

Ông Minh vừa về là lên luôn thư phòng. Phong thái của ông rất đĩnh đạc và uy nghiêm nhưng An có thể nhìn thấy vẻ mệt mỏi ở đáy mắt ông. Cô liền tự tay pha một cốc cà phê. Ông Minh vốn rất thích uống cà phê phin nhưng mẹ cô - bà Hoàng Ánh Nguyệt lại rất thích cà phê hòa tan. Có lẽ do người Anh có sở thích uống cà phê pha sẵn nên An từ nhỏ học cách pha cà phê cho cả bố lẫn mẹ nhưng từ khi bà Nguyệt mất, ông Minh chỉ thích uống cà phê hòa tan còn An thì không pha cà phê nữa. Có điều hôm nay là ngoại lệ.

An bước vào thư phòng với tách cà phê nghi ngút khói. Căn phòng chỉ có một cái bàn làm việc, hai cái kệ to đùng ở hai bên và cửa sổ bằng kính được phủ rèm ở đằng sau ông Minh. Căn phòng này, rộng đến mức trống trải.

Nghe tiếng mở cửa, ông Minh ngẩng đầu lên, nhìn thấy An, trên gương mặt không hề có dấu hiệu của thời gian nở một nụ cười rạng rỡ, giọng nói trầm ấm vang lên mang theo chút trêu đùa:

- Ai da! Con gái hôm nay đem cà phê cho bố sao?

Không để ý đến giọng điệu trong lời nói của ông Minh, An hồ hững đáp:

- Dạo này bố bận thế nào cũng nên chú ý đến sức khỏe chút.

- Ủ!

- Con có nghe nói bố dính phải vụ hối lộ.

- Ha ha! Con biết rồi sao? - Ông Minh cười nhạt. Ông không muốn An lo mấy chuyện này.

- Ba ngày rồi mà sao bố chưa giải quyết thế? - An hơi nhú mày.

- Biết sao được. Ở đó có chữ ký của bố.

- Chữ kí?? - An tròn mắt rồi bật cười - Hối lộ mà cũng cần chữ kí sao? - Tự nhiên An ngừng cười, nét mặt có phần nghiêm trọng - Có gián điệp??

Ông Minh gật đầu.

- Bố tìm ra chưa? - Ông Minh lắc đầu chán nản.

- Bố đến gặp ông già đó chưa?

- Chủ tịch tỉnh á? Thành rùa rồi.

- Bố à? Thời buổi này thuê một gián điệp không khó. - Trong mắt An lấp lánh ý cười.

- Ờ ha! - Ông Minh một tay nắm một tay xòe vổ vào nhau. Cầm điện thoại trước mặt gọi cho chú Trường thư ký nói cài người vào nhà lão già tham lam ấy.

Trước đây lão tham ô, ông Minh giúp giờ lão quay lại căn ông thì cứ chuẩn bị hầu tòng là vừa.

- Con về phòng trước, bố ngủ sớm đi.

- Ủ! Con ngủ ngon! - Ông Minh nở nụ cười hiền, mắt ánh lên tia âu yếm. An cảm thấy trong lòng có chút ấm áp.

Cánh cửa phòng đóng lại, ông Minh nở nụ cười đậm hơn. Ông biết những người lạnh lùng rất ít bộc lộ cảm xúc nhưng không có nghĩa là họ không có cảm xúc. Chính những người lạnh lùng lại là những người nhiều cảm xúc nhất. Họ quan tâm người khác theo kiểu lặng lẽ, âm thầm và không muốn đối phương biết. Ông hiểu chứ vì trước đây ông cũng là con người như thế. Chỉ tách cà phê thôi là ông biết An quan tâm ông như thế nào.

Ông đứng dậy, ra chỗ cái kệ bên phải lấy một quyển album. Ông ngồi xuống ghế, lật trang đầu tiên của quyển album. Cả trang album to nhưng chỉ để duy nhất một tấm ảnh. Trong tấm ảnh có một người phụ nữ và một người đàn ông.

Trên gương mặt như điêu khắc, trạm trổ của hai người là nụ cười rạng rỡ. Ánh nắng vàng ươm không tài nào so được với nụ cười chứa đựng mọi hạnh phúc nhân gian của họ. Người đàn ông có da rám nắng, gương mặt thư sinh nhưng lại có phần trải đời, chiếc cằm hơi góc cạnh. Còn người phụ nữ có màu mắt rất đặc biệt - màu bạc. Khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên vẻ đẹp nhã nhặn, thanh tao. Trên tay là một đứa bé khoảng sáu tháng tuổi. Làn da trắng mỏng manh như thể chỉ chạm nhẹ thôi cũng sẽ rách. Gương mặt non nớt, có vẻ đẹp Việt - Anh. Đôi mắt bạc to tròn, ngây thơ nhìn thẳng vào ống kính. Đôi môi chúm chím, phơn phớt màu hoa anh đào hơi hé mở. Họ trong ảnh như thể là người hạnh phúc nhất thế gian nhưng hạnh phúc chẳng bao giờ là mãi mãi...

Ông Minh trầm mặc nhìn ngắm bức ảnh. Một nỗi nhớ đeo đẳng ông bốn năm nay lại dấy lên làm tim ông thắt lại.

An tỉnh dậy đập vào mắt cô là hộp quà màu trắng trên thắt nơ hồng được đặt ngay trên bàn. An uể oải ngồi dậy, với lấy cái hộp mở ra. "Gì đây???? Váy dạ hội". An tự nói tự trả lời. Trên tay cô là chiếc váy dài màu trắng. Trên là kiểu cổ chéo từ vai xuống. Cổ còn có thêm đường kẻ vàng kim. Chiếc váy dù không nhiều họa tiết hoa văn nhưng lại rất sang trọng và thanh nhã. Bên trong còn có vài phụ kiện nữa. Không nghĩ nhiều An tức tốc cầm điện thoại, lia nhanh ngón tay tìm dãy số quen thuộc. Sau hồi chuông thứ nhất là giọng nói trầm ấm vang lên:

- Alô!

- Bố, con...

- Con xuống đi! Bố ở phòng khách.

Hả? Bố cô ở nhà sao? An ngỡ ngàng bỏ điện thoại xuống đây là lần đầu tiên kể từ hôm có vụ hối lộ bố cô ở nhà. Và rồi cái vật mềm mại trên tay đưa cô về thực tại. An xuống nhà và phòng khách thẳng tiến.

- Bố chuẩn bị cái này à?

Ông Minh đang đọc báo, tay cầm cốc cà phê, hai chân vắt chéo, chậm rãi nói:

- Ủ!

- Con không đi đâu.

- An, lần này con phải đi. Con cần phải gặp một người - Ông Minh bỏ tờ báo xuống, giọng nhẹ nhàng.

- Ai ạ? - An nheo mắt hỏi.

- Đến con sẽ biết. Con yên tâm. Tuyết đối không có cánh nhà báo. Những lần khác bố không ép nhưng lần nay con phải đi.

- Nhưng...

- Nghe lời đi An!

An không nói gì chỉ bỏ lên phòng. Vậy là cô đồng ý.

Khách sạn The Sun.

Vẻ ngoài của nó không khác cái tên là mấy. Đây là khách sạn năm sao sang trọng và “tốn điện” nhất thành phố, dành cho nhà giàu vì đơn giản không gia đình trung lưu nào có thể nghe nổi cái số tiền đặt cọc trước ở đây.

An bước xuống từ con xe màu đen bóng loáng. Cô vận chiếc váy trắng mà ông Minh đã chuẩn bị, trên cánh tay trái còn đeo chiếc vòng bạc. Nhìn qua, chiếc vòng bạc ấy rất đơn giản nhưng nếu để ý sẽ thấy đường nét rất tinh xảo, điêu khắc rất thủ công và tỉ mỉ. Khuyên tai hình phượng hoàng khẽ lấp lánh ánh bạc qua làn tóc đen thẳng rũ xuống một bên vai. Trên cổ An là dải lụa màu trắng có thắt nơ lệch sang phải. Gương mặt tuyết mịn được trang điểm nhẹ nhàng. Mái bằng che nửa mặt nhưng lại tôn lên màu bạc lạnh lẽo của đôi mắt. Chiều cao một mét bảy nâng lên nhờ đôi giày năm phân màu trắng có dây móc vàng lung lẳng. Trông An giống như một thiên thần - một thiên thần thuộc về thế giới của băng và tuyết.

Bên cạnh cô, ông Minh vận âu phục đen, cà vạt trắng kẻ chéo xanh. Khuôn mặt điển trai không có dấu hiệu của thời gian toát lên sự cương nghị. An nhẹ nhàng khoác tay ông đi trên thảm đỏ vào khách sạn. Hai người canh cửa cung kính cúi chào, miệng luôn nói câu quen thuộc:

- Mời ông và tiểu thư!

Đại sảnh rộng mênh mông nay náo nhiệt toàn người và người. khắp nơi sáng choang một màu vàng xa hoa. Đèn chùm lộng lẫy ở chính giữa tức là trung tâm đại sảnh. Trên sân khấu có ban nhạc đang đánh một bản nhạc du dương. Các cậu ấm cô chiêu, các ông chủ tập đoàn, công ty lớn nhỏ đều tụ tập ở đây. Mùi rượu, mùi nước hoa, mùi son phấn,... Tất cả đều tràn ngập trong không khí, thể hiện thế giới thượng lưu ăn chơi, xa xỉ. An bắt đầu khó chịu, cô nắm chặt tay

lại. Như cảm nhận được An không thoải mái, ông Minh liền vỗ vỗ nhẹ vào tay cô. Ông cùng cô tiến vào chỗ trung tâm. Bắt đầu mọi người đều đến chỗ ông Minh để chào hỏi, tiếp cận. Đầu tiên là các CEO của công ty nhỏ, sau là công ty lớn, tiếp theo đó là chủ tịch các tập đoàn lớn nhỏ nhưng đặc biệt nhất là ông Vũ Anh Nam - chủ tịch của tập đoàn Chim Ưng và cũng là bạn thân của ông Minh:

- Minh, cậu đến muộn quá đấy.
- Tiệc chưa bắt đầu mà đúng không?
- Tôi với cậu lâu không gặp mà sao lạnh nhạt thế?
- Có nhầm không thế? Tôi với cậu tuần trước đi đánh gôfl cùng nhau mà!
- Ờ thì... Bây là số nhiều mà. Đây là... An sao? - ông Nam quay sang cô thiên thần nhỏ đứng như bù nhìn nghe những chuyện mà mình không hề quan tâm.

Nghe gọi tên mình, An quay sang giờ mới để ý đến “nhan sắc” của người đối diện. Ông giống bố cô, không hề có dấu hiệu của tuổi già nhưng khác ở chỗ ông có vẻ phóng khoáng và vui tươi hơn. An biết bố cô chỉ dịu dàng như thế trước cô và mẹ thôi còn đối với người khác ông rất lạnh lùng, trong thương trường còn có phần tàn nhẫn.

An nhẹ nhàng cúi đầu đáp:

- Cháu chào bác! Lần đầu gặp bác có chút thất lễ nhưng bác hãy gọi cháu là Linh An ạ! - Thực sự thì An biết ông Nam là bạn nối khố của ông Minh nhưng cô lại chưa lần nào gặp ông mà chỉ nghe bố nói.

Nghe An nói, ông Nam sững người rồi cười lớn:

- Thật sự cháu rất giống mẹ. Từ ngoại hình đến tính cách luôn.

An không nói chỉ cười nhẹ.

Chim Ưng giống như J.A.M là tập đoàn đa quốc gia. Về thế lực, địa vị và tài chính, hai tập đoàn này được ví như anh em sinh đôi, luôn cùng tiến, đứng cùng vị trí, cùng suy nghĩ giống nhau. Hai người lãnh đạo lại là bạn chí cốt trải qua bao sóng gió thử thách cả tình bạn và sự nghiệp. Từng đồn rằng, có thể hai tập đoàn này sẽ sát nhập đến khi đó nằm trong top năm tập đoàn thế giới là điều không hề khó khăn.

Tiếng người dẫn chương trình đồng dục vang lên trên sân khấu, tiếng nhạc cũng ngừng hẳn:

- Thưa các vị khách mời đã đến ngày hôm nay, có vẻ mọi người đã quá quen với những bữa tiệc như vậy rồi đúng không ạ? Hôm nay sẽ có điều đặc biệt dành cho tất cả quý vị nhưng hôm nay chúng ta hãy chúc mừng nhân vật chính của ngày hôm nay - Nói rồi người dẫn chương trình đi vào cánh gà. Một tràng pháo tay nổi lên.

Nhân vật chính? Giờ An mới nhớ, cô chưa biết mục đích của bữa tiệc. Cô liền hỏi ông Minh:

- Hôm nay là sinh nhật con trai độc nhất của bác Nam đấy! Bố tưởng đã nói với con rồi chứ!

An nhẹ lắc đầu rồi nhìn lên sân khấu. Một chàng thanh niên bước ra. Anh ta có ngoại hình... Phải nói thế nào nhỉ? Trên cả hoàn mỹ. Mái tóc đen bóng bênh làm người khác muốn chạm vào, đôi mắt nâu nhưng lạnh lùng, xa cách. Làn da trắng như men sứ, mũi cao dọc dừa, đôi môi mỏng khê nhếch lên. Dáng người cao ráo. Không vạm vỡ nhưng không hề mảnh mai. Nhìn anh ta như được trạm trổ, điêu khắc bằng những người thợ tài giỏi bậc nhất vậy. An nghe xung quanh có vài giọng nói mơ màng, cô liền lắc đầu ngán ngấm.

- Cảm ơn các vị đã đến tham dự tiệc sinh nhật tròn 17 tuổi của tôi. Tôi rất vinh hạnh được đón tiếp các vị. Bây giờ mọi người hãy thoải mái giao lưu, kết bạn. Xin hết! - Anh chàng này tuy nói rất nhiều lời kiểu biết ơn nhưng giọng lại không có gì gọi là cảm xúc, mặt không chút biểu cảm. Hoàn toàn như pho tượng đẹp nhất nhân gian.

Khi anh ta đã đi vào cánh gà mà vẫn còn rất rất nhiều nàng chưa hạ cánh xuống đất. Đến khi tiếng nhạc du dương nổi lên thì nhiều người kéo nhau đi nhảy còn ít người thì nói chuyện hay đơn giản là ngồi trên ghế. Trong số ít đó có An.

An ngồi trên ghế sofa màu trắng sữa, tay cầm ly rượu màu vàng. Ánh đèn làm cho thứ chất lỏng vàng trong ấy trở nên óng ánh. Đây là loại rượu nhẹ nhất ở đây. An uống được rượu nhưng cô không muốn say. Vì còn làm cho người ta mất kiểm soát. An đưa mắt nhìn những con người đang di chuyển theo điệu nhạc. Mỗi cái uốn người, mỗi lần quay đầu đến những bước chân đều toát lên vẻ mềm mại, quyến rũ. Cũng phải thôi! Toàn những người sinh ra trong gia đình giàu có, gia giáo nặng nề, con đường trở thành công chúa hoàng tử cũng rất khắc nghiệt. Mặc dù An cũng sinh ra trong gia đình giàu có nhưng bố mẹ không bao giờ ép buộc những cái cô không thích. Cô ghét nhảy nên không học nhảy. Cơ bản là cô không biết mấy cái điệu nhảy kia có ý nghĩa gì. Một lúc sau, giọng MC lại vang lên:

- Thưa các vị khách quý! Bây giờ chúng ta sẽ đến với phần đặc biệt. Mời tất cả mọi người ra sảnh chính.

Nghe tiếng MC, An đặt ly rượu xuống, uể oải đứng dậy. Khi tất cả mọi người đủ cả thì bỗng nhiên “Cụp”. Xung quanh hoàn toàn là màu đen. Mất điện sao? An mặc dù vẫn không có gì gọi là dao động cả nhưng cô không thể chịu được việc một loạt tiếng hét chói tai, nhức óc mà đám tiểu thư này phát ra. Đã vậy một cô nàng đứng cạnh An không thương tiếc mà tra tấn cái màng nhĩ mỏng manh của cô. An nói giọng lạnh băng:

- Cô gì này, im lặng giúp cô đỡ hoảng sợ hơn là phát ra tiếng kêu heo chọc tiết đó đấy! Nó cũng giúp tôi bớt tiền thuốc trợ tai đấy!

Cô gái kia liền lập tức im bật. An có thể cảm nhận được cô gái đó đỏ mặt thế nào. Bóng tối quả thực rất đáng sợ nhưng trốn tránh nó cũng chẳng ích gì. An từ nhỏ đã làm quen với cái gọi là “sợ hãi”. Nhưng mà mấy cô nàng kia có thức là sợ không? Hay chỉ là một trong những “nghệ thuật của trai”?

Tiếng hét vẫn chưa dứt, người MC liền vội vã trấn tĩnh:

- Các vị xin bình tĩnh. Xin lỗi đã làm các tiểu thư sợ. Đây chỉ là một trò chơi thôi - Tiếng hét dứt hẳn thì lại vang lên vài lời chỉ trích từ những giọng nói như chim sơn ca - Các vị bình tĩnh. Tôi chắc chắn các vị sẽ thích trò này! - Giọng MC trầm bổng trong bóng tối mang đầy vẻ hưng phấn - Trong trò chơi này, tất cả sẽ ở trong bóng tối mà chọn bạn nhảy. Nếu các vị chọn phải bọn đồng giới thì sẽ nhảy cùng nhân viên phục vụ của chúng tôi. Còn nếu các vị không tìm được bạn nhảy thì phải uống hết chai rượu mạnh nhất trong khách sạn. Các vị không có quyền đổi bạn nhảy. Nào! Trò chơi bắt đầu!

Có vẻ mọi người khá hài lòng với trò chơi này riêng An. Cô có biết nhảy đâu mà kêu chọn bạn nhảy. An khẽ thở dài. Thôi thì cứ đứng yên, đến đâu thì đến.

Bỗng có người đi qua quệt vào vai An, hình như là con gái vì người này tay trần mà con trai toàn người mặc âu phục. An mất thăng bằng. Đôi giày cao gót phản chủ, An ngã ngửa, chuẩn bị được đất mẹ gián tiếp ôm vào lòng, đầu cô chuẩn bị tiếp xúc thân mật với mặt nền đá hoa cương và phát ra tiếng kêu nổi da gà. An nhắm mắt đợi tình huống tiếp theo xảy ra rồi nằm trên cáng để nhập viện.

Thế nhưng nền đất sao êm thế? Cảm giác hơi cộm ở lưng nhưng không có cảm giác lạnh lẽo phải có khi tiếp xúc với mặt nền. Đúng lúc đó, ánh đèn vàng toát lên vẻ xa hoa làm sáng choang cả đại sảnh. An chưa thích nghi được nên nhắm mắt khi bị ánh đèn trên trần trực tiếp chiếu vào mắt. Đảo mắt xung quanh cô thấy mọi người nhìn mình với đủ thể loại mắt. Nam thì có vẻ hoài nghi, nữ thì đa phần là ánh mắt viên đạn còn thiếu số thì giống sử tử đối lâu ngày thấy thịt.

An chợt nhận ra có gì đó cựa cựa sau lưng. Giờ cô mới nhớ là mình vừa hạ cách. Vội quay ra sau nhìn. Đôi mắt bạc trong veo mở to hết cỡ khi nhìn thấy nhân vật chính đang tiếp xúc thân mật với nền nhà còn cô đang... Nằm trên người anh ta. An vội vã đứng dậy, chỉnh lại trang phục, nói câu gọn lỏn:

- Xin lỗi!

Nhân vật chính ngồi dậy, đang định làm một tràng vào mặt kẻ nào to gan dám nằm trên cơ thể vàng ngọc của cậu. Nhưng khi ngẩng mặt lên, nhìn khuôn mặt trái xoan bầu bầu trắng hồng, đôi môi mọng màu hồng phớt. Khuôn mặt mà cậu đã nhìn ngắm lúc trong khu vườn. Chỉ có màu mắt là cậu lần đầu nhìn. Màu

mắt thật lạ. Nét mặt từ giận dữ sang kinh ngạc và cuối cùng là nét cười lấp lánh không chút che dấu trong đáy mắt:

- Em là Hoàng Linh An sao? - Anh chàng đứng bật dậy. Thật sự rất bất ngờ khi gặp được cô ấy ở đây.

- Tôi với anh quen không? - Anh nheo mắt.

- À! Thực ra cũng không thể gọi là quen được.

An gật nhẹ đầu. MC đang ngạc nhiên bấy giờ mới hồn hoàn xác:

- Vậy là ai cũng có đôi, có cặp đúng không ạ?Ồ! Thật ngạc nhiên khi không ai phải nhảy với phục vụ, cũng không ai phải uống rượu cả. Nào! Bây giờ chúng ta đến với điệu Valse!

An và nhân vật chính đơ ra. Hết nhìn MC rồi lại nhìn nhau. Chẳng lẽ giờ họ là một cặp.

Điệu nhạc vang lên. Từng cặp bắt đầu thực hiện những động tác uyển chuyển đẹp mắt chỉ riêng cặp của An:

- Em định không nhảy sao? Không nhảy cũng phải uống rượu đấy! - Nhân vật chính giục.

- Nhưng... Nhưng tôi không biết nhảy.

- Không biết nhảy? Em là tiểu thư nhà nào thế?

An lườm cậu một cái sắc lẹm:

- Không liên quan đến anh.

- Rồi thế thì đặt chân em lên giày anh đi!

- Chắc chứ?

Nhân vật chính gật đầu rồi cười tươi rói. An không nghĩ đây là chàng trai vừa phát biểu với mấy câu nhạt thếch và đáng vẻ lạnh lùng hờ hững ban nãy. Mũi giày trắng đặt lên trên mũi giày đen bóng lộn. Khoảng cách của hai người vì thế cũng bị thu hẹp làm An có vài phần khó chịu.

Tay phải hai người nắm lấy nhau. Tay trái cô gái đặt trên bờ vai rộng của chàng trai. Tay trái chàng trai đặt lên vòng eo mềm mại của cô gái. họ bắt đầu di chuyển theo điệu nhạc.

Tuy đáng nhảy có phần kì cục nhưng trông họ thật đẹp đôi. Chẳng ai để ý rằng ông Minh và ông Nam nhìn nhau cười đầy ý vị.

Điệu nhạc dứt. An và nhân vật chính mỗi người một ngã. Nói đúng hơn là An đuổi nhân vật chính đi. Cô về chỗ cũ, cầm ly rượu đang uống dở, định đưa lên miệng thì ông Minh giật lấy rồi kéo cô đi:

- Đi tìm người con cần gặp nào!

- Không phải người con cần gặp là bác Nam sao?

Ông Minh chậm rãi lắc đầu.

- Thế là ai?

- Con gặp rồi. Giờ chỉ nói chuyện thêm thôi!

An và ông Minh đi đến chỗ ông Nam. Cảnh ông Nam là một người nữa - nhân vật chính.

- Yo! Lại gặp rồi! - Nhân vật chính nói với nụ cười rạng rỡ. An biết là sinh nhật nên cậu ta rất vui nhưng có cần kiểu “đa nhân cách” thế không?

- Không cần nói như không gặp lâu lắm như vậy đâu! - An hờ hững nói.

- Năm là con số nhiều mà!

Hai bố con thật giống nhau. Đến giọng điệu cũng giống. Ông Minh liền giới thiệu:

- An, đây là Quân, con trai bác Nam, cậu ấy hơn con một tuổi và học cùng trường con đây. Như con biết thì Chim Ưng cùng góp vốn với J.A.M để xây A.Q.

An gật nhẹ đầu:

- Vâng!

- Quân, đây là An, con gái bác.

- Cháu biết! Cháu đã gặp em ấy từ trước rồi. - Hai ông bố nhìn hai người con có vẻ ngạc nhiên. Cậu liền bổ sung thêm - Chỉ mình con biết em ấy thôi.

- Không sao! Trước lạ sau quen mà. Vậy hai con nói chuyện đi nhé!

Rồi hai ông đi tiếp khách. Còn lại An với chàng trai lúc lạnh lúc ấm này. Chàng trai luôn cười, cô gái luôn lạnh. Nhưng chẳng ai thấy được tận sâu trong đôi mắt nâu kia, ánh cười có những tia lạnh lẽo còn nhiều hơn. Chỉ là nó được che dấu quá kín đáo.

Tùng... Tùng... Tùng...

Trống báo ra chơi vừa dứt, học sinh ồ ạt chạy ra như chạy loạn. An từ từ mở mắt. Tiết sử chán ngắt làm cô không sao ngăn nổi cơn buồn ngủ. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt An là một tên con trai đang ngủ. An công nhận tên này rất đẹp trai. Đẹp kiểu lãng tử, đẹp kiểu phóng khoáng. Haizz... Con trai kiểu này, thay bồ như thay áo là cái chắc. An uể oải ngồi dậy, lấy head - phone từ trong ngăn bàn ra cùng với cuốn tiểu thuyết mới mượn được ở thư viện. Đứng dậy đi thẳng xuống căn tin.

Căn tin luôn là nơi đông nhất mọi thời đại. Còn đông hơn cả những quầy hàng siêu giảm giá. Vì căn tin hình tròn nên bàn của An là bàn biệt lập cạnh cửa sổ. Cô vừa nhâm nhi cốc capuchino vừa nghe nhạc vừa đọc sách mà không hề bị phân tâm với không khí ồn ào trong căn tin. Bỗng có người đập tay lên bàn cô. Không mạnh nhưng đủ làm cốc capuchino đã vơi quá nửa hơi sóng sánh. An rời khỏi trang sách, ngẩng mặt lên nhìn con người quấy nhiễu cô. Đôi mắt có

phần khó chịu nay mở to lên ngạc nhiên rồi năm giây sau An trở lại với vẻ bình thản ban đầu và tiếp tục đọc sách. Trước mặt cô là Quang:

- Anh học ở đây sao tôi không nhìn thấy vào tuần trước nhỉ?
- Anh bị đình chỉ - Quang thản nhiên ngồi xuống.
- Đánh nhau?
- Ủ!

Rồi không ai nói câu nào nữa. An vẫn đọc sách còn Quang chống tay lên cằm... ngắm cô. Một lúc sau, An lên tiếng:

- Anh có để ý xung quanh không?

Quang ngó trước sau, ngó đông tây rồi ngơ ngác hỏi An:

- Sao thế? Có gì đâu!
- Nhìn kĩ đi!

Quang nhìn lại lần nữa thì thấy hầu như nữ toàn căn tin đang chiếu thẳng ánh mắt vào bàn của hai người:

- Nhìn ra chưa? - An lật trang sách đồng thời nâng mắt lên nhìn Quang.
- Rồi! - Quang lắc đầu cười - Nhưng có sao đâu. Em khó chịu à?

- Cơ bản là anh quen rồi nên thấy không sao. Vẻ ngoài của anh thì tôi cá anh là hotboy trường này đúng không? Thế nên cho tôi hai chữ “bình yên”. - Nói rồi An lại cắm mặt vào trang sách. Giọng nói lạnh tanh nhưng lại làm Quang bò ra bàn cười.

Cái điệu cười mất hình tượng này lại khiến cho toàn thể nữ sinh nhìn An với ánh mắt viên đạn. Còn An nhìn Quang với ánh mắt khó hiểu. Quyết định không để ý nhiều, cô lại cắm mặt xuống trang sách trang tĩnh.

Chương 6

An trở về lớp, đang định ngồi xuống thì phát hiện mặt ghế bóng hơn bình thường. Cô nghi hoặc đặt tay xuống ghế, nếu đúng như cô đoán thì cô sẽ không yên ổn trong trường này rồi. Quả nhiên, mặt ghế rất dính. An nhìn các bạn nữ cùng lớp thấy họ vội vàng quay mặt đi. An nhếch môi cười khổ. Cô liền vác ghế xuống dưới nhờ bảo vệ mở kho lấy ghế.

An đang đi, bỗng có một bàn tay giật lấy ghế cô đang cầm, giọng tò mò:

- Linh An cậu đi đâu thế? Sao lại bê vác cái ghế thế này?
- Tôi đủ thảm rồi, cậu còn muốn tôi thảm hơn sao??

Huy ngơ ngác hỏi lại:

- Sao thế được?
- Cậu thấy không? Các lớp chúng ta đi qua đều có nữ sinh đứng trước cửa.

- Ủ! Thì sao?

- Độ hot của cậu không kém đâu. Cho tôi hai chữ “bình yên” đi!

Huy xem lại thì ánh mắt các nàng không nhìn mình mà nhìn An. Ánh mắt cực đáng sợ như muốn bóp An chết tươi vậy. Phản ứng cực giống Quang, Huy gặp người cười không thở nổi. An nhìn Huy khó hiểu. Hot boy trường này cùng sở thích à? Đã thế Huy còn đặt một tay lên vai An, ghé sát tai cô nói gì đó đồng thời nở một nụ cười lãng tử. Do đó, ánh mắt các nàng trở nên hung dữ hơn, máu trong người sôi sục, trong đầu ai nấy đều có một giọng hét chói tai với câu “Giết nó đi!”.

An giật lại cái ghế từ tay Huy, giọng lạnh băng pha với giận dữ:

- Tôi không quen cậu! - Rồi cô đi thẳng.

- Chờ đã! Đùa thôi mà! Linh An!

Lúc đó, Huy nói với An là “Tạo scandal đi! Tớ với cậu sẽ là một cặp”.

Đúng như An dự đoán, quả nhiên khi lấy ghế mới về, thọc tay vào ngăn bàn lấy headphone thì cô nhận được một đồng “thư hâm mộ” với nội dung như “Mày chết đi!”, “Tránh xa các hoàng tử ra!”, “Mày thử tiếp cận Huy và Quang nữa xem. Mày sẽ biết!”, vân vân và mây mây. Còn có một bức thư viết trên giấy Hải Tiến loại xịn, được bọc trong một cái phong bì màu hồng rất là trang trọng giống như thư tình nhưng bên trong lại là lời đe dọa nghe phát ớn dài đến hơn trang giấy. An đọc chưa đến nửa, đau mắt, hại não quá nên cô vứt đi.

Thế là một đồng lời đe dọa đối với An như gió thoảng bên tai.

Buổi chiều, An đến Hàn Thủy tập và nhận được thông báo tháng mười một này sẽ diễn ra giải đấu Teakwondo trẻ mở rộng của tỉnh. Đây sẽ là bước đầu để chọn lọc tuyển thủ đấu giải toàn quốc và sẽ được sang Hàn Quốc - nơi thăng hoa của môn teakwondo này học tập cùng võ sư Cha Jung Young. Trong hai tháng này phải tích cực tập luyện đặc biệt là đối kháng. Vì thế nên An dù làm công việc phiên dịch chưa đầy một tháng đã nghỉ việc. Cô muốn chuyên tâm cho giải đấu vì nghe đâu giải toàn quốc năm nay Đặng Mai Anh sẽ tham gia.

Đặng Mai Anh là tuyển thủ số một quốc gia. Dành huy chương đồng trong giải Teakwondo thế giới. Đó là cô gái dịu dàng như ánh trăng, êm đềm như nước mùa thu. Khí chất thanh nhã, nụ cười nhẹ nhàng như làn gió xuân. Tóm lại đó là cô gái rất đẹp. Xuất thân con nhà võ, Mai Anh học teakwondo năm bốn tuổi. An đã từng giao đấu với Mai Anh trên ba lần. Lần đầu khi ở bên Mỹ, An đã bị knout out chỉ với bảy chiêu. Lúc đó An mới chỉ là một cô bé mười ba tuổi còn Mai Anh mười tám tuổi. Mai Anh nói An mới học mà đã đỡ được bảy chiêu của cô thì quả là có tiềm năng. Từ đó An coi Mai Anh là mục tiêu phấn đấu. Những lần giao đấu sau đó dù không bị KO nhưng An vẫn không thể thắng được. Dù rất muốn thắng Mai Anh nhưng hai người không hề thù địch nhau thậm chí Mai Anh còn tận tình hướng dẫn An. Nhưng trên sàn đấu dù là người thân cũng không được nương tay vì như thế là coi thường đối thủ.

Phần 3

Chương 7

Buổi sáng mùa thu, thời tiết se lạnh. Cây cối bắt đầu rụng lá. An vẫn ngồi bàn trong góc ở căn tin, vẫn cốc capuchino ấm nóng, vẫn cuốn tiểu thuyết đọc hơn một nửa, vẫn chiếc headphone gắn hai bên tai. Ánh mặt trời yếu ớt chiếu tia nắng vàng nhạt lên cuốn tiểu thuyết, khẽ vuốt ve làn da trắng mịn như ngọc trai của An.

Bỗng căn tin rộ lên tiếng gào thét nhưng nó không có vẻ gì sợ hãi mà là vui sướng. An khẽ nhíu mày. Dù cô đeo headphone nhưng luôn để mức loa bình thường, vẫn có thể nghe thấy xung quanh. An rời mắt khỏi trang sách, đôi mắt bạc đưa qua nơi mà cả trăm con mắt đang nhìn chăm chú. Nhìn thấy rồi thì An vội vàng cúi mặt xuống, tháo dây buộc tóc ra, xoa tóc che hết phần nghiêng khuôn mặt. Bởi vì chỗ trung tâm của sự chú ý là một chàng trai và một cô gái. Chàng trai cao ráo, làn da trắng như men sứ, khuôn mặt hoàn mỹ như tượng tạc từ những nghệ nhân nổi tiếng. Mái tóc đen nhánh bóng bẩy, mềm mại làm người ta muốn chạm vào. Đôi mắt nâu lạnh lùng. Đôi mày khẽ nhíu lại khó chịu. Dù mặc áo khoác đồng phục hơi thùng không hề tôn dáng nhưng xung quanh anh ta như tỏa ra vầng hào quang sáng chói, người người ngưỡng mộ. Không ai khác chính là nhân vật chính tối hôm đó An đã gặp - Quân. Bên cạnh cậu là cô gái dịu dàng như ánh trăng, êm đềm như nước mùa thu. Khí chất thanh nhã, nụ cười nhẹ nhàng như làn gió xuân, mái tóc nâu hạt dẻ hơi xoăn làm cô có phần quý phái - Người đó An càng quen hơn. Đó là Đặng Mai Anh. Về phần Quân, An không mấy ngạc nhiên khi gặp ở đây. Chỉ mong anh ta sẽ vờ như không biết cô. Còn Mai Anh, An hoàn toàn không biết cô cũng học ở đây.

Quân nhíu mày khó chịu. Cậu ghét mấy cô nàng hám trai này. Nhìn cậu chăm chăm đã đủ khó chịu rồi lại còn hò hét kiểu này làm cơn giận của cậu lên đến đỉnh. Giọng nói trầm lạnh lẽo vang lên mang theo gió Nam cực thổi vào căn tin:

- Các người! Hết đủ chưa?

Chỉ câu đó thôi, mọi người liền im bật, không một tiếng động. Đến việc hít thở nó cũng không còn thoải mái nữa. Quân đảo mắt quanh căn tin xem còn chỗ trống không. Cậu vốn từ trước đến giờ chưa bao giờ vào căn tin ăn sáng nhưng hai tuần nay lại rất tích cực xuống căn tin vì cậu nghĩ “người ấy” có thể sẽ đến cái nơi đông nhất mọi thời đại này. Mắt cậu liền dừng lại tại chỗ một cô gái kỳ lạ đang ngồi. Nếu cậu nhìn không nhầm thì ban nãy cô gái cúi đầu xuống rồi thả tóc ra. Cô là người duy nhất trong căn tin này không hề quan tâm đến sự tồn tại của cậu. Quân tò mò, có gì đó thôi thúc sự tò mò của cậu.

Quân từng bước, từng bước lại gần cái bàn biệt lập ấy. Mai Anh ngơ ngác nhìn hành động kỳ lạ của cậu, cả căn tin theo dõi từng gót giày của cậu, trống ngực An càng dồn dập theo từng tiếng giày của cậu.

Đến cạnh bàn, Quân nhìn xuống cô gái đang cúi đầu đó. Vẻ mặt kiêu ngạo, giọng nói lạnh lùng:

- Ngẩng mặt lên!

Một câu ra lệnh. Mọi người trong căn tin nín thở. Họ không hiểu Quân đang làm cái gì nữa.

Nghe câu ra lệnh đó, An bức tức. Suy cho cùng tại sao cô lại không muốn Quân nhận ra mình? Tại sao cô lại là người trốn tránh còn làm cái hành động kỳ cục như người dân hiền lành sợ vị vua hung bạo như thế? Trên tất cả, An ghét cái thái độ đó. Dù không nhìn Quân nhưng An cảm nhận được ánh mắt cậu nhìn cô như nhìn kẻ dưới mình như thế.

An từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt bạc lạnh lẽo nhìn thẳng vào đôi mắt nâu lạnh lùng, giọng nói trong trẻo vang lên:

- Anh nhìn kỹ chưa? Lần sau nói có chủ ngữ rõ ràng chút!

- Linh An... - Ngay người ra 10 giây, Quân đã mong chờ “người ấy” hai tuần cuối cùng cậu cũng đợi thấy rồi.

- Vẫn còn nhớ tên tôi sao? - An nói, bên khóe môi nhếch lên nụ cười như có như không.

Quân nhanh chóng trở lại trạng thái ban đầu, chỉ có điều, ánh mắt lạnh lẽo lấp lánh ý cười không chút che giấu, nét mặt lạnh lùng đã xuất hiện nụ cười mỉm hiền lành.

- Làm sao quên được em chứ, tiểu... - Vế sau “tiểu thư tập đoàn J.A.M” còn chưa phóng hết ra thì bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo đã kịp thời ngăn lại bằng cách nhào vào bịt miệng Quân.

Quân có chút ngỡ ngàng nhưng mắt vẫn còn nét cười pha chút đùa giỡn. Mọi người trong căn tin còn chưa hết ngỡ ngàng vì nét mặt thần tượng của họ thay đổi 90 độ khi thấy cô gái vô danh thì đã bị hành động của cô gái kia làm cho điên tiết.

Mai Anh cũng hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng bình tĩnh, tiến lại gần An, trên môi nở nụ cười dịu dàng như gió mùa xuân:

- Linh An, lâu rồi không gặp.

An bỏ tay ra khỏi Quân, đứng thẳng người, gật đầu nhẹ:

- Lâu rồi không gặp, Mai Anh!

- Hai người biết nhau sao? - Quân tròn mắt nhìn An.

Mai Anh hơi khó chịu nhưng vẫn nhẹ nhàng đáp:

- Bọn em quen nhau khi ở bên Mỹ.

- Mỹ? - Giờ thì Quân cũng chịu nhìn Mai Anh, nheo mắt hỏi.
- Chuyện dài lắm, kể sau! Mà An, chị chẳng bảo gọi chị là chị Mai còn gì - Mai Anh nhìn An vẻ hờn dỗi.
- Không thích, còn nữa gọi em là Linh An.
- Rồi rồi! Lần nào cũng câu cũ rích ấy.

Thế là ba người ngồi cùng bàn, Mai Anh nói đủ thứ, huyền thuyên trên trời dưới đất. An chỉ hờ hững đáp mấy câu rồi lại đọc sách. Quân thì đến chuyện về An còn hứng thú chăm chú nghe, còn những chuyện khác cậu không quan tâm. Bỗng Mai Anh thấy mình lẻ loi giữa đám người thuộc Băng Quốc này. Căn tin tha hồ đoán già đoán non về quan hệ của ba người. Dù không ai bảo ai nhưng tất cả ngầm nhất trí cho An sống không nổi ở trường này.

Bắt đầu từ hôm đó cuộc sống học đường của An bước sang trang khác. Lịch hăn đi với dự tính ban đầu của cô. Đầu tiên là bức thư ngăn thôi nhưng lời đe dọa nghe phát ói. Thứ hai là một hộp “quà” đầy gián. Thứ ba là con chuột giả trong ngăn bàn. Thứ tư là những cái ngáng chân giữa hành lang nhưng thâm nhất là cái ngáng ở cầu thang. Rất rất nhiều “sự kiện” nữa làm An bắt đầu thấy ngôi trường này... Thú vị hơn. Trước đây, từ khi còn tiểu học An đã bị bạn bè xa lánh. Luôn chịu những lời đố kỵ, những ánh mắt ghen ghét nhưng lại không phải chịu những hành động tẩy chay này. Lúc đó, An rất lạc quan. Dù không ai chơi cùng nhưng cô luôn cười. Nhưng lên cấp 2, tính cách cô thay đổi hoàn toàn...

Ba người Quân, Quang và Huy thì luôn bị An “đuổi” đi nhưng càng như thế họ càng bám An. Hôm nay, An thấy thời tiết sao mà đẹp thế mặc dù trời âm u nhưng không rơi nổi một hạt mưa. Lí do chính là Quang nghỉ học, Huy bị đình chỉ từ hôm qua còn Quân thì bị Mai Anh kéo đi đâu đó. Tóm lại là không có ai lèo đèo theo cô cả.

An trong căn tin ngồi cái bàn thân thuộc, nhâm nhi cốc capuchino còn nghi ngút khói, mắt lướt trên các dòng chữ, bên tai là chiếc headphone trắng. An đang chìm vào thế giới riêng giữa nơi ồn ào, chật chội này. Bỗng có người đập bàn cô. Không giống như lần Quang đập, lực rất mạnh như muốn bổ đôi cái bàn. Cốc capuchino còn đầy trào ra đĩa kê. Mọi người đồng loạt quay mặt về nơi ba ngày trước là trung tâm toàn căn tin. An nhú mày, rời trang sách, ngẩng lên nhìn rồi từ từ cúi đầu xuống đọc tiếp:

- Ê! Câ-m à? - Giọng điệu có phần chua ngoa phát ra từ miệng một cô gái khá xinh đẹp. Dù khuôn mặt tròn nhưng các nét đều rất rõ ràng.

- ...

- Câ-m thật rồi à? Hay sợ quá không nói được.

An lại từ từ ngẩng đầu lên, bỏ một tai nghe ra, đôi mắt bạc trong veo chiếu thẳng vào đôi mắt nâu của cô nàng, giọng rất bình tĩnh:

- Cô nói nhỏ chút! Vì cô mà bài hát hay đến mấy cũng khiến người ta đau đầu.

- Hừ! - Cô nàng nhếch mép - Âm nhạc không dành cho loại người đê tiện như mày!

- Đê tiện? Tôi không nghĩ cũng có người lại tự chửi mình bằng các giọng ngoa ngoắt như thế!

Nhiều người trong căn tin dù không thích An nhưng cũng phải gật gù công nhận rồi nín cười.

- Mày... ! - Cô nàng giận dữ, vài vạch đen nó kéo dài trên mặt nhưng nhanh chóng nở nụ cười nửa miệng - Đi theo tao!

- Không! Cô không biết có câu “Trời đánh tránh miếng ăn” sao? Tôi còn chưa uống hết.

An cầm cốc capuchino đã trào ra đến nửa, chậm rãi đưa lên miệng. Chưa kịp chạm môi thì đã bị cô nàng kia giật lấy, đổ thẳng xuống đất. Chất lỏng màu nâu sữa còn vương khói tiếp đất với độ cao 1 mét 71 nên bắn khá mạnh. Dính một ít vào chân An.

- Uống xong rồi! Đi được chưa?

An nhún vai, đi ra ngoài.

Trên sân thượng, gió vi vu thổi, có hai cô gái đứng đối diện nhau. Một người mang bộ mặt lạnh như tiền, mái tóc buộc đuôi ngựa khẽ bay theo gió. Một người mang bộ mặt khinh khỉnh, kiêu ngạo, nụ cười không thể gian hơn.

- Nói đi!

- Tránh xa ba hot boy ra!

- Thế thôi à?

- Đúng, chỉ vậy thôi!

- Thật tốn thời gian quá!

An cười khẩy, toan đi thì một lũ con gái chặn trước:

- Muốn đi! Qua bọn nó đã!

- Quả thật rất giống những gì mày vừa nói trong căn tin. Đê tiện! - Một bên khóe môi của An nhếch lên ngày càng đậm.

- Ha! Tao chưa bao giờ nhận mình là quân tử.

- Vậy thì nhanh lên! Sắp vào học rồi!

- Được! Thế hình thức thế nào?

Nụ cười nửa miệng của An khoét càng đậm hơn:

- Đã không phải quân tử thì quan trọng hình thức làm gì? Tao có chọn thế nào cũng đâu có được như ý.

- Thông minh! Đã thế thì... bọn mày xử đẹp nó!

Thế là trên sân thượng xảy ra một trận chiến. Một đấu mười và còn một cô gái đứng ngoài nở nụ cười làm cho gương mặt xinh đẹp trở nên biến chất. Thế nhưng, khuôn mặt đó không cười lâu được. Nét mặt dần chuyển sang kinh ngạc cuối cùng là sợ hãi khi lần lượt từng người một ngã xuống không dậy được. Cô nàng đã quan sát, các đòn chân mà An ra rất nhanh, lực lại rất mạnh nhưng không hề thở dốc. Cô gái này rất mạnh.

- Mày... Mày...! - Cô nàng lắp bắp không thành tiếng, mặt đã chuyển sang màu xanh từ bao giờ.

An đứng thẳng người, liếc nhìn bảng tên trên ngực áo cô nàng. Giờ mới để ý là cô ta chưa vào Đoàn. Một bên khoe môi khê nhếch, giọng mỉa mai:

- Hà Mai Linh, tao quên không nói với mày là cả trai lẫn gái tao không bao giờ nường tay đâu! Mà cái này cũng đau đấy! - An giơ cánh tay trái có vết bầm mờ và ống tay phải có vết bầm tím ra.

Trống vào lớp vang lên, An khẽ cười hiền:

- Vào lớp rồi! Đi trước đây!

Khi An khuất dạng, Linh ngồi thụp xuống nền đất đầy bụi bẩn, đôi môi hơi run rẩy. Cô nhìn đồng hồ. An chính xác đã hạ tất cả trong vòng 7 phút.

An xuống lớp liền lấy áo khoác mặc vào để che vết bầm. Về đến nhà, mấy cái che đây kiêu đấy thật không qua được mắt bố cô:

- An, sao trời nóng vậy mà con mặc áo khoác? Không tốt đâu. Nhỡ mồ hôi ngấm ngược lại thì sao?

- Không, con thấy lạnh.

Ông Minh nghi hoặc nhìn An:

- Đúng là lúc sáng hơi lạnh nhưng giờ thì nóng lắm rồi! Lại đây!

An tiến đến thì ông Minh vỗ vỗ vào phần ghế sofa trống bên cạnh. Nhưng An lại ngồi xuống ghế đối diện:

- Con ngồi đây được rồi! - An sợ ngồi cạnh bố, ông sẽ nhận ra hơi nóng từ cô tỏa ra. Cô không muốn bố lo lắng.

Ông Minh đan hai tay vào nhau, chống lên đùi, nhìn An dò xét. Lúc sau, ông thở dài:

- Cởi áo khoác ra để bố xem vết thương có nặng không?

An đang định nói thì bị ông Minh ngắt lời:

- Đừng chối! Trán con có mồ hôi rồi kìa! Con chịu nóng không giỏi!

An liền cởi áo khoác. Quần áo cô hơi nhăn nhúm nhưng không sao cả. Chỉ có hai cánh tay xuất hiện vết bầm tím.

- Sang đây! - Ông Minh nói giọng đau xót. Xem xét vết bầm, ông dịu dàng hỏi - Đau lắm không?

- Cũng bình thường thôi!

- Con lúc nào cũng bình thường!

Ông bắt lực nhìn An rồi gọi cô Vân:

- Dạ? - Cô Vân chạy ra.

- Cô lấy một túi đá cho tôi.

- Vâng! - Cô Vân cúi đầu đi vào bếp. Trước khi đi còn nhìn An xót xa.

- Lần này thì con đánh nhau với ai thế? - Ông Minh vừa chườm đá cho An vừa dịu dàng hỏi.

- Lũ nữ sinh óc lộn! - An chán nản nói.

Ông Minh cười:

- Vì?

- Đánh ghen!

- Đánh ghen?

- Con không muốn nói nữa. Cái lý do nghe phát bực.

- Thế có ai đổ máu không?

- Bố biết mà con không bao giờ đánh con gái đến đổ máu. Nhưng con quên mất không đưa tiền cho chúng nó đi bệnh viện.

Ông Minh khựng lại một lúc rồi bảo An lên phòng còn ông vào thư phòng. Bỗng chốc ông trở lên lạnh lùng. Đôi mắt đen thâm trầm lạnh lẽo làm người hầu sợ hãi. Riêng cô Vân, cô hiểu mỗi lần ông Minh trở nên như vậy là lúc ai đó động vào thứ quan trọng với ông.

Ông Minh biết cái khái niệm “Không bao giờ đánh con gái đến đổ máu” là ai truyền lại cho An. Đó là vợ ông - Bà Hoàng Ánh Nguyệt.

Bà Nguyệt là người Việt gốc Anh tên thật là Jennifer Snow. Bố mẹ bà là đều là người Anh nhưng bà được thừa hưởng một chút nét Trung Hoa từ bà ngoại bà. Sau này khi yêu và cưới ông Minh thì sử dụng tên Việt là Ánh Nguyệt và lấy theo họ ông Minh. Trước đây An từng thắc mắc là tại sao bố mẹ lại cùng họ thì bà Nguyệt trêu là họ từng là anh em. An sững sốt vì tuy còn bé nhưng An hiểu như thế là trái với luân thường đạo lý. Cái đó người ta gọi là loạn luân. Khi nhìn vẻ mặt của An, bà Nguyệt không khỏi bật cười rồi lại giải thích với An. Còn ông Minh thì giận bà cả ngày trời. Bà Nguyệt rất giỏi về võ thuật và âm nhạc. Bà là huyền thoại của Teakwondo thế giới. Bà đã từng dạy An và cô cũng học rất nhanh nhưng vì một lần theo phản xạ mà An đã thương một bạn nên từ đó cô không học nữa. Về âm nhạc thì bà có giọng hát cực hay, khả năng cảm thụ cực tốt và tiếng violin của bà trên cả tuyệt vời. An chính là kết tinh tình yêu của hai con người thông minh tuyệt đỉnh. Được thừa hưởng từ họ những khả năng tuyệt

vời. Nhưng những thứ người khác đều mơ ước ấy lại làm cho An dần chai lì với cuộc sống...

An của ông từ bé cái tên đã kèm theo cái danh thiên tài. Hơn một tuổi An đã nói lưu loát, bốn tuổi có thể đọc sách cũng có thể nói mấy câu đàm thoại đơn giản tiếng Anh và Nhật. Bảy tuổi An thành thạo tiếng Anh. Tám tuổi thành thạo tiếng Nhật. Đặc biệt An có thể đọc cuốn sách gần 500 trang trong vòng hai tiếng và nhớ nội dung cuốn sách đó. Vì thế An bị bạn bè xa lánh từ khi còn bé. Họ thấy tự ti khi đứng cạnh An. Nhiều phụ huynh đem An so sánh với con họ làm chúng ghen ghét, đố kỵ với cô. Dù như thế nhưng An vẫn luôn cười - nụ cười đẹp như thiên thần và vào sinh nhật thứ 12 nụ cười đó không còn hiện trên gương mặt ấy nữa...

Vừa vào phòng, An đã nằm lăn ra giường. Bỗng nhiên cô nhớ mẹ quá. Nhớ cả Dũng nữa. An chìm dần vào giấc ngủ.

Buổi chiều vàng nắng gắt. Một cô bé đi một mình trên con đường vắng vẻ, chiếc bóng cô đơn đổ dài trên vỉa hè.

“Bịch”.

Có ai đó đâm vào cô bé. Và ai đó che cho cô khỏi ánh nắng mặt trời. Từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt một bé trai dần hiện ra. Một khuôn mặt non nớt, đẹp như thiên sứ nhỏ dưới ánh nắng gay gắt cậu bé dường như trong suốt. Từng sợi tóc khẽ bay theo cơn gió nóng vừa thổi qua. Cậu nhìn cô bé nở nụ cười, đưa một tay ra, nhẹ nhàng hỏi:

- Cậu không sao chứ?

- Không sao, cảm ơn! - An đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang ở giữa không trung. Lúc đó, như có dòng điện chạy qua người An.

- Cậu tên gì? Tớ là Dũng. Tớ mới chuyển đến đây!

- Thảo nào chưa gặp cậu bao giờ. Tớ là An.

- Mắt cậu màu bạc?

- Ủ! - An cười nhạt - Cậu có sợ không?

- Sợ? Tại sao? - Dũng tròn xoe mắt hỏi.

- Không có gì! Nhà tớ đằng kia! - An chỉ vào ngôi biệt thự to đến mức không có ngôi nhà nào khác ở xung quanh.

- Ô! Nhà cậu to thật đấy. Nhà tớ chỉ bằng một góc nhà cậu thôi. Nhà cậu có vườn chứ?

- Ủ có!

- Cậu học trường nào thế?

- Năm tới là Trung học cơ sở Lưu Ly.

- Tớ cũng thi vào đấy. Nghe nói là trường do tư nhân xây. Giảng dạy rất tốt nhưng kết quả phải cao mới được vào nhưng chắc tớ không đỗ rồi! - Dùng chân nắn thở dài.

An tròn mắt nhìn Dũng. Trước giờ không ai đến gần An ngoài tự ti thì người lớn nhìn gai cảnh cô mà nịnh hót, trẻ con thì nhìn mắt cô mà sợ hãi. Dũng là người đầu tiên khi biết những thứ trên lại có phản ứng như thế.

- Không sao đâu! Cậu nhất định sẽ đỗ. - Đó là lần đầu tiên, An nhờ bố can thiệp vì một người “bạn”.

Giữa thời tiết như thiêu đốt, có hai đứa trẻ nhìn nhau cười. Dưới ánh nắng gay gắt, cả hai dường như trong suốt. Từ đó nảy nở một tình bạn trong sáng không vụ lợi. Và hôm đó là sinh nhật lần thứ 11 của An.

An tỉnh dậy. Một giấc mơ đẹp. An nhớ như in cái cảm giác khi gặp Dũng, tâm trạng của cô khi về khoe với bố mẹ và hình ảnh người mẹ dịu dàng mỉm cười vuốt ve tóc cô, người bố nhẹ nhàng ôm cô vào lòng cười sáng khoái.

Hai vai run run, nước mắt An đã rơi lã chã trên mặt từ bao giờ. Những ngày tháng tươi đẹp, hạnh phúc đó đâu mất rồi. Giấc mơ đẹp thì sao chứ? Nó chỉ khơi dậy nỗi đau trong cô mà thôi.

- Cộc! Cộc! Cộc! - Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên, kéo An về thực tại.

Vội lau nước mắt, An cố giữ cho giọng không run lên:

- Ai?

- Cô chủ xuống dùng bữa!

- Được rồi lát tôi xuống. - Rồi An chạy vào nhà vệ sinh, tạt nước lên mặt cho tỉnh táo và trở về với vẻ mặt băng giá thường ngày.

Chương 8

An đến lớp, cô nghe mấy bà tám kháo nhau chuyện “Tiểu thư thần bí” học ở A.Q. Lúc đó, An mới chợt dạ. Người duy nhất trừ giáo viên biết cô là ai chính là Quân và cô quên mất một việc vô cùng quan trọng đó là cảnh cáo anh ta. An đang định đi tìm lớp Quân thì trống vang lên.

Sao hôm nay tiết Địa với An đi qua thật chậm. Cô muốn ngủ cũng không ngủ nổi. Không chịu được cảm giác bức rức trong lòng, An xin cô ra ngoài, đến thẳng phòng hiệu trưởng:

Hiệu trưởng! Em muốn hỏi.

Hiệu trưởng hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại dáng vẻ nghiêm nghị, ung dung:

- Em nói đi.

- Thầy biết Hà Anh Quân chứ?
- Tất nhiên!
- Vậy anh ta học lớp nào?
- 11A1.
- Ồ! A1 sao? Được rồi! Em đi đây!

Trước cửa lớp 11A1, một cô gái mang vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt bạc lạnh lẽo quét một lượt quanh lớp. Giáo viên ngừng giảng bài nuốt nước bọt cái “ực”. Cả lớp hướng mắt về phía cô gái mang vẻ đẹp người lai ấy và lập tức “ồ” một tiếng khi nhận ra đó là cô gái gây bão dư luận vài ngày trước. Mai Anh cũng học ở đây. Hơi ngạc nhiên nhưng cô nhanh chóng nở nụ cười mỉm. Lúc An định nói thì một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên:

-Ồ! Linh An! Em đến đây làm gì thế? Nhớ anh sao? - Giọng Quang ngạc nhiên pha lẫn đùa cợt.

An không ngờ Quang cũng ở đây và cũng không ngờ rằng người cô quen lại toàn nhân tài. Quân đang chăm chú đọc sách - một cuốn sách không hề liên quan đến bài học nhưng khi nghe Quang ngồi cạnh nói vậy thì đôi môi xuất hiện nụ cười như có như không. Cậu ngẩng mặt lên nhìn An. Cô phớt lờ lời Quang, lạnh lùng nói:

- Thừa cô, cho em mượn anh Quân một chút.

Cô giáo liền gật cái “rụp” không chút do dự.

- Xin phép cô! - Quân vừa nói vừa đứng dậy, rút tay túi quần, trên môi là nụ cười mỉm, ung dung ra khỏi lớp.

Quang thấy hơi hụt hẫng. Lúc này, cậu thật sự muốn người An tìm là mình. Trước đây cậu chỉ coi An như cô em gái có tính cách khá đặc biệt nhưng cảm giác này cho cậu thấy rằng An hơn một cô em gái.

Trong một chốc Mai Anh bỗng ghét An. Cô không hiểu tại sao nữa. Có lẽ là lúc nhìn Quân cười khi ra khỏi lớp. Cô và Quân là thanh mai trúc mã. Sở thích, tính cách của Quân cô hiểu hơn ai hết. Cậu ghét xuống căn tin, luôn lạnh lùng và số lần cậu cười trong một tuần là dưới con số 5. Vậy mà trong nửa tháng qua, chính xác hơn là sau sinh nhật của mình, cậu gần như thay đổi. Nhất là khi gặp An. Điều đó làm cô thật sự khó chịu. Cô không hề ghét An. Thậm chí là rất quý nhưng nếu An cướp Quân từ cô thì cô không chắc sẽ còn từ “quý” đó nữa.

Sân trường A.Q được bao trùm bởi ánh nắng vàng ấm áp có một nam một nữ người đi trước người đi sau:

- Đi theo tôi! - An nói.

- Không! Theo tôi.

An khựng lại cau mày:

- Không thì thôi, tôi về lớp.

- Được rồi! Đi trước đi! - An xuống nước. Điều cô cần nói quan trọng hơn việc theo ai.

Quân mỉm cười, khuyen tai hình chim ưng bên tai trái lấp lánh ánh bạc.

An ngạc nhiên khi Quân đưa cô đi trên con đường cực kì quen thuộc - đường đến khu rừng. Hai người đứng dưới gốc cây lần trước. Cái cây đang dần rụng lá. Những chiếc lá khô rơi nhẹ nhàng rồi chạm đất.

- Giờ em muốn nói gì?

Vẻ mặt ngạc nhiên lúc trước đã biến mất. An trở lại vẻ lạnh lùng thường ngày:

- Có phải anh là người đã tung tin tôi học ở đây không?

- Không hề! - Ngừng một lát, Quân tiếp tục - Tôi chỉ nói là tiểu thư tập đoàn J.A.M học ở đây thôi.

- Khác nhau sao?

- Khác chứ! Họ không hề biết mặt vị tiểu thư đó. - Quân thản nhiên nói.

- Sao anh lại làm thế?

- Không biết! Có lẽ là để em chú ý đến tôi hơn. - Quân nhún vai.

- Vì gì cũng được nhưng anh hãy giữ thân phận tôi làm bí mật.

- Vì sao tôi phải làm thế? - Quân nở nụ cười gian.

- Được thôi! Giao kèo! Thế nào? - An biết cô đi vào tròng rồi và là cái tròng do cô tạo ra.

Giờ thì Quân nở nụ cười đúng nghĩa. Rạng rỡ hơn bao giờ hết.

- Ok! Tôi giữ bí mật cho em đổi lại em làm theo 5 yêu cầu của tôi.

- Những việc tôi có thể làm được thôi.

- Tôi không bao giờ đòi hỏi quá đáng.

Xong rồi An quay ngoắc đi thì:

- Khoan đã! Em không thắc mắc gì à?

- Không hề! - Hơi nghiêng đầu, An thờ ơ đáp.

Nhìn tấm lưng nhỏ bé của An xa dần rồi khuất dạng, Quân thấy hụt hẫng. Cậu cố tình đưa An đến đây chỉ mong cô thắc mắc một câu thôi nhưng cô lại không phản ứng gì hết. Thôi thì sau này nói với cô cũng được. Nghĩ thế Quân mang tâm trạng thoải mái ra khỏi rừng. Tay rút túi quần, miệng ngân nga một bài hát không rõ lời.

Tâm trạng An giờ đây đang rất hỗn loạn. Cô không biết tại sao lại đưa cô tới khu rừng đó. Chẳng phải rất ít người đến đó sao? Phải nói là không có ai trừ cô mới đúng.

Giống như Quân nói An đang để tâm đến cậu nhiều hơn.

Quân về lớp cũng là lúc trống điểm giờ ra chơi. Mai Anh nhìn Quân, nét mặt đã dịu dàng đi nhiều không còn cái vẻ lạnh đến ớn lưng kia nữa. Trên môi vẽ lên nụ cười như có như không. Ánh mắt ngập tràn ý cười. Tâm trạng cậu giờ đây đang cực kì vui vẻ. Mai Anh chưa bao giờ thấy Quân như vậy. Là An đã làm Quân vui đến thế sao? Giờ đây, Mai Anh không thoải mái một chút nào.

Quang cũng chả khá khẩm hơn là mấy. Cậu hỏi luôn quay mòng trong đầu cậu cả tiết đó là “An đối với cậu là gì?”

Mai Anh sang bàn Quân, trưng ra bộ mặt vui vẻ hỏi:

- Hai người nói chuyện gì thế?

Quang cũng quay sang nhìn cậu. Quân cười:

- Không có gì!

Nhìn nụ cười ngàn năm có một của Quân, Mai Anh lại càng khó chịu vì người làm Quân cười không phải là cô.

Ra chơi tiết 2 là 15 phút. Quân xuống căn tin vì cậu nghĩ người ấy đang ở đó. Tất nhiên là Mai Anh cũng đi cùng.

Giống như mọi lần, khi hai người họ xuất hiện là căn tin chìm trong làn sóng âm thanh. Mai Anh ôn hòa mỉm cười với mọi người - nụ cười dịu dàng như gió xuân. Trong khi đó, Quân đang cực khó chịu. Đôi mày khẽ nhíu. Đôi mắt nâu quét một lượt toàn căn tin và dừng lại ở chiếc bàn biệt lập hướng cửa sổ. Nơi một cô gái đang chăm chú đọc sách, mái tóc buộc đuôi ngựa rủ sang một bên lộ gò má trắng hồng, bên tai là chiếc headphone màu trắng, bên cạnh là cốc capuchino còn nghi ngút khói. Cô gái chậm rãi lật trang sách bỏ mặc những tiếng thét và là người duy nhất không quan tâm đến sự xuất hiện của cậu.

Nhìn theo ánh mắt Quân, Mai Anh hơi nhíu mày. Cô có thể nhận thấy ánh mắt Quân dịu dàng đi ít nhiều, nét mặt cũng không còn khó chịu nữa kể từ lúc nhìn thấy An. Bàn tay nắm chặt nhưng nét mặt lại không hề thay đổi. Vẫn ôn hòa, vẫn dịu dàng.

Quân sai từng bước chân tới chiếc bàn biệt lập đó. Mai Anh định đi cùng nhưng bị Quân ngăn lại và bảo cô tìm bàn trước. Cô có chút nghi ngờ hành động này của cậu. Căn tin nhìn theo hướng Quân đi thì đoán chắc đến 99% là sự việc mấy ngày trước lại tiếp diễn và cũng không còn bất kì ai hét lên nữa.

Đến chỗ An, Quân đập nhẹ tay xuống bàn làm cốc capuchino hơi sóng sánh. Vẫn dán mắt vào trang sách, An lạnh lùng nói:

- Anh không thể xuất hiện một cách yên tĩnh hơn được sao?
- Tôi cũng muốn thế lắm nhưng không phải cái gì cũng theo ý mình.
- Được rồi, sao anh không đi với Mai Anh chạy ra đây làm gì?
- Có. Tôi đi cùng Mai. Tôi hỏi em nói với tôi thì đọc có vào không mà cứ cầm mặt xuống thế? Nhìn mặt tôi mà nói chứ! - Giọng Quân mang vẻ hờn dỗi.

Phớt lờ giọng điệu của Quân, An thờ ơ đáp:

- Không! Anh đang làm phiền tôi đấy.
- Vậy sao? Được rồi, cái chính tôi muốn nói với em là... - Quân ngừng lại, cúi xuống ghé sát mặt An, quay mặt về phía tai cô, hơi thở ấm nóng phả vào mặt cô - Đừng quên giao kèo giữa chúng ta, tiểu thư!
- Sẽ không quên. Trí nhớ tôi khá tốt. Còn nữa đừng gọi tôi là tiểu thư.
- Được thôi! - Nói rồi Quân đi về phía Mai Anh.

Vì bàn của An là bàn biệt lập nên nhìn từ góc độ nào thì cũng là Quân hôn má An. Do đó ánh mắt nữ sinh giành cho An ghen tị có, hằn học có, nẩy lửa là nhiều nhất. Cả căn tin không ai để ý rằng Quang đến rồi lại đi với vẻ mặt buồn rầu. Không một ai biết rằng, dưới gầm bàn, đôi tay Mai Anh đã trắng bệch do nắm quá chặt. Nét mặt cố gắng thật thoải mái nhưng cứng nhắc đầy giả tạo. Đôi mắt đen láy nhìn An chòng chọc nhưng không phải nét vui vẻ thường ngày nữa. Khi thấy Quân quay ra, Mai Anh liền thu toàn bộ hành động ghen tuông kia vào vẻ ngoài thiên thần, đôi môi nở nụ cười dịu dàng, thánh thiện như chưa thấy cái gì.

Họ chỉ việc ngồi và khắc có người đem đồ đến cho họ. Mai Anh cứ nói gì đó. Thao thao bất tuyệt nhưng Quân lại không buồn để ý. Ngừng lại, Mai Anh nhìn theo ánh mắt Quân, lại là gương mặt lạnh lùng nhưng tuyệt đẹp của người con gái ở chiếc bàn biệt lập. Dù có kiềm chế thế nào cũng không khỏi nổi cơn ghen trong lòng.

Chương 9

Buổi sáng. Trời âm u, mưa tầm tã. An bước qua cổng sắt to cao của AQ. Trên tay cô là chiếc ô đen sì trái ngược hẳn với mấy “cây” ô màu sắc sặc sỡ đang rào bước trên sân trường trơn trượt. Nước bắn lên chân cô ướt ống quần. Trời mưa giữa thu và đông mang theo cái lạnh đến rùng mình. An có thể cảm thấy đôi môi mình đang se lại. Sắp sang đông rồi. Cái mùa cô thích nhất sắp đến rồi. Một cơn gió thổi qua làm bay mái tóc đen buông xõa. Gió nhẹ thôi nhưng với thời tiết này cũng đủ làm An nổi da gà.

“Soạt”.

An trượt ngã, ô rơi khỏi tay, hơi ngửa ra sau và mông cô tiếp đất không hề nhẹ nhàng. An nhăn mặt lại nhưng không hề kêu đau. Bầu trời lạnh lùng đổ mưa như trút nước và có xu hướng to hơn. Lắc đầu cười khổ An thầm mắng ông trời. An ướm từ đầu đến chân chẳng khác gì con chuột lột đã thế lại chưa đầy một tiếng kể từ lúc cô ra đường nữa chứ. An định đứng dậy thì có một đôi chân đứng trước mặt cô đồng thời có một cái ô che trên đầu cô và một bàn tay chìa ra. An ngược lên nhìn. Một người con trai tay cầm chiếc ô cùng màu với ô của cô. Trong thời tiết âm u, nặng nề như vậy nhưng khuôn mặt người đó lại tràn đầy ánh sáng hào quang. Đôi mắt nâu lạnh lùng nhưng có gì đó dịu dàng. Mái tóc bông bênh, mềm mại khẽ bay làm người khác rất muốn chạm vào mà vuốt ve. Khuyên tai chim ưng bên tai trái tỏa ra ánh sáng bạc yếu ớt. Đôi môi vẽ nên nét cười như có như không, giọng trêu trọc:

- Em không định đứng dậy sao? Thích ngắm tôi lắm à?

Bình tĩnh khỏi cái hành động khó hiểu của mình, An chống tay đứng dậy, nhặt cây ô lẫn lóc hứng mưa.

- Chỉ là muốn biết tên rồi hơi nào đứng chặn tôi thôi!

- Muốn giúp em đó là việc rồi hơi sao? Nếu là người khác nói với tôi câu đấy đã bốc hơi lâu rồi. - Quân thu lại bàn tay lác lõng giữa không trung nói.

- Sao không làm thế với tôi? Vì gia thế?

- Không! Sao em nghĩ vợ vẫn thế! - Quân nhăn mặt khó chịu.

- Thế thì vì...

- Haizz không biết nữa. - Thấy An đi trong bộ dạng ướt sũng, nặng trĩch Quân hỏi - Em không khó chịu sao?

- Vì...

- Ướt!

- Anh nghĩ sao lại hỏi câu ấy? Tất nhiên là có chứ!

- Tôi thấy em không kêu than gì.

An khẽ nhún mày:

- Chẳng lẽ cứ khó chịu là phải than vãn sao?

- Không!

Quân không phải tuýp người hay than vãn. Nhưng do tiếp xúc nhiều với Mai Anh - người lấy kêu than làm sở thích cùng với vài lần tiếp xúc mấy cô tiểu thư đồng đánh khác, chỉ đổ chút nước lên người hong là khô lau là sạch thôi mà hét lên như giặc đến cướp nước nên Quân mang tư tưởng con gái lấy nhõng nhẽo làm sở trường. Quả thật cậu rất sai lầm khi cũng xếp An vào hàng đó.

- Đi theo tôi! - Bỗng Quân kéo An đi về hướng ngược lại.

- Đi đâu? - An khựng lại.
- Thay quần áo!
- Ở đâu? Đừng nói ngoài trường nhá! Hôm nay tôi có bài kiểm tra tiết đầu đấy.

- Vài phút thôi! Còn sớm. Nếu không muốn cảm thì theo tôi.

Cuối cùng An cũng chịu theo Quân nhưng vẫn hỏi lại:

- Cũng đâu liên quan tới anh. Quan tâm làm gì?

- Không biết! Thích!

- Sở thích của công tử nào cũng nắng mưa thế à?

- Chắc chỉ có mình tôi thôi! - Quân quay lại, nháy mắt nhe răng cười. Đàng xa bên khu B rộ lên những tiếng thét lạc giọng của nữ sinh. Nụ cười tình nghịch lập tức tắt ngúm thay vào đó là cái liếc lạnh ớn lừng. Đám nữ sinh liền im bật. An cười. Nụ cười đầy đủ hai khóe môi. Nhưng lại kém rạng rỡ. Quân nhú mày
- Em cười gì?

- Không có gì!

- Em cụp ô xuống đi. Bất tiện quá! Chúng ta đi chung.

Quân đâu biết rằng cậu là người con trai đầu tiên trừ Dũng nắm tay và đi chung ô với An.

Từ tầng hai khu A, toàn bộ được thu vào đôi mắt đen láy của Quang. Cậu nhìn thấy hết. Thấy An ướt sũng ngồi trên nền đất lạnh lẽo, cậu vội chạy định đến chỗ cô nhưng chưa đầy năm bước đã có người đến trước cậu. Cậu liền đứng lại. Cậu cũng không biết tại sao cậu lại đứng lại nữa. Lý trí sao? Quân là cậu bé có tuổi thơ không mấy tươi đẹp. Hai người làm bạn từ nhỏ. Quang luôn muốn Quân được hưởng những điều mà cậu ấy xứng đáng được nhận. Nhìn qua là Quang biết Quân thích An rồi. Dù ít hay nhiều thì cũng thích rồi. Quân chưa bao giờ chìa tay ra trước mặt người con gái nào kể cả Mai Anh. Chưa bao giờ nắm tay ai. Chưa bao giờ có dáng vẻ tình nghịch như thế. Chưa bao giờ đi chung ô với bất cứ ai. Nhưng những cái chưa bao giờ ấy lại dành cho An thì chỉ có thể là cậu ấy thích An thôi. Giờ Quang đã có thể xác định tình cảm của mình rồi. Cậu thích An. Không có em gái gì hết chỉ là biện minh thôi. Nhưng cậu lại hận vì đã thích cô. Cậu không muốn làm người bạn thân bất hạnh của mình đau khổ. Lý trí nói thế nhưng tại sao trong lòng Quang vẫn nhoi chữ “ghen”. Quang lắc đầu cười chua chát. Cậu quyết định rồi. Khi nào An nói người cô thích không phải cậu thì cậu sẽ dừng theo đuổi cô. Quang quay gót vào lớp. Ngoài trời, mưa mỗi lúc một to.

Chuông vào lớp reo lên. Cả lớp 10A1 đông đủ. Trừ bàn của Huy và An.

- An và Huy chưa đến sao? - Cô Lan nhẹ nhàng hỏi.

- Chưa ạ! Nhưng vừa nãy em nghe bảo An bị ướt nên đi cùng anh Quân bên lớp 11A1 rồi ạ! - Lớp trưởng đáp.

Lớp trưởng vừa dứt lời thì cửa lớp vang lên tiếng nói quen thuộc:

- Thưa cô, em vào lớp!

- Huy, em biết là em muộn mấy phút không? Với lại hôm nay là ngày đầu em đi học kể từ hôm bị đình chỉ.

- Cô đã điểm danh chưa ạ?

- Lại trò đấy. Tôi chưa nhưng trông rồi.

- Trốn truy bài chứ vào học. Cho em vào đi cô. Mọi chân quá!

Cô Lan lông mày giật giật, “mời” Huy vào. Huy vào lớp liếc mắt về bàn mình thì không thấy An, lòng hơi chùng xuống. Nhưng miệng thì vẫn đối đáp với cô Lan:

- Huy, em muốn lưu ban năm nữa hay sao mà suốt ngày gây tội vậy. Đi học muộn còn đỡ được nhưng sao em hay gây chuyện với học sinh trường khác thế?

Trong lớp bắt đầu có tiếng xì xào về thông tin mới cập nhật này. Cô Lan tiếp tục:

- Tôi biết thành tích của em rất xuất sắc. Em luôn nằm trong top năm học sinh giỏi nhưng mà em có biết cái học bạ của em sắp hết chỗ viết rồi không?

- Cô yên tâm. Em quyết lên lớp năm nay rồi! - Huy chán nản nghe cô Lan chỉ giáo. Ngồi xuống bàn nhưng mắt vẫn nhìn sang cái ghế đối diện.

Cả lớp đang truy bài một cách... giả vờ. Khung cảnh giả tạo đó chấm hết khi cô Lan trình trọng tuyên bố:

- Cả lớp, chúng ta có bạn học mới! - Cả lớp liền xì xào to nhỏ. Cô Lan dịu dàng nói - Em vào đi!

Một nữ sinh bước vào. Cô có khuôn mặt rất dễ thương, đôi mắt to tròn, làn da trắng hồng, bờ môi mỏng nở nụ cười tươi tắn:

- Chào mọi người, tớ là Phạm Tú Ngọc từ trường Thanh Hoa chuyển đến. Rất vui được làm quen.

Vẻ đẹp của Ngọc không rạng ngời nhưng lại hút hồn rất nhiều nam sinh trong lớp.

- Ngọc, lát nữa tiết hai bác bảo vệ mới đem bàn đến được nên em ngồi tạm bàn ba người nhé!

- Chỗ kia trống mà cô. - Ngọc chỉ về phía bàn Huy.

- Có lẽ bạn ấy lát nữa mới đến.

Ngọc nở nụ cười rạng rỡ:

- Trước sau gì cũng ngồi ba thì em sẽ ngồi chỗ đó cô nhé?

Cô Lan nhìn gương mặt dễ thương đó không nỡ từ chối, liền gật đầu.

Ngọc đi xuống chỗ Huy, chào hỏi cậu vài câu, định ngồi xuống ghế An thì Huy ngăn lại:

- Ngọc cậu ngồi ghế tớ đi! - Rồi Huy đứng dậy nhường chỗ cho Ngọc còn mình thì lấy vài cái ghế chào cờ cuối lớp để ngồi.

Ngọc khó hiểu nhìn Huy, hỏi:

- Sao cậu không ngồi ghế kia??

- Vì người ngồi cái ghế này ghét bị ai động vào đồ khi chưa có sự đồng ý. - Huy nhìn cửa sổ mỉm cười nói.

Ngọc nhếch mép:

- Cậu có vẻ hiểu Hoàng Linh An quá nhỉ?

Huy quay sang nhìn Ngọc ngạc nhiên:

- Cậu quen cậu ấy à?

Ngọc chỉ cười không nói, Huy cũng không hỏi nữa. Nhưng liền nhớ ra một chuyện, cậu hỏi cô nàng bàn trên:

- Này nhóc, cô Lan vừa bảo có lẽ lát Linh An đến là sao?

- Cậu không biết à? Thật ra thì cậu ấy đến khá sớm nhưng đi đâu với anh Quân rồi ý. Chuyện là thế này... bla... bla...

Cô nàng nổi hứng làm bà tám thế là kể đầu đuôi ngọn ngành cho Huy nghe bao gồm cả chuyện lạc chủ đề như độ đẹp trai của Quân, lần đầu tiên cô thấy nụ cười chói chang của cậu, vân vân và mây mây. Nghe một nửa thì Huy không muốn nghe tiếp nữa. Cậu cũng không biết tại sao nhưng có một cảm giác cực khó chịu. Cảm giác này lần đầu cậu nếm qua. Cậu luôn coi An là đối tượng trêu chọc. Dù cô có lạnh lùng thật đấy, thờ ơ thật đấy nhưng cậu lại thích điều đó. Khi nghĩ đến cảnh Quân và An nắm tay nhau, cái bức bối trong lòng cũng tăng lên. Lần đầu tiên cậu khó chịu đến thế.

Khi Ngọc nghe cô nàng đó kể xong, cô lập tức hiểu ra tại sao hôm nay Quang thiếu sức sống như thế. Thật ra hôm nay Ngọc đến rất sớm vì mong có thể gặp Quang nhưng khi đến cô lại chỉ thấy Quang nằm gục xuống bàn thiếu sức sống. Cô hỏi thì Quang bảo khó chịu, không muốn đi chơi. Hóa ra Hoàng Linh An là nguồn cơn của sự khó chịu đó. Tay Ngọc nắm chặt đến trắng bệch, đôi môi mỏng mím chặt thành một đường. Cô rất ghét An.

- Thưa cô, em vào lớp! - Một giọng nói trong trẻo vang lên ở cửa lớp.

- Em đến rồi sao? Em mặc... mà thôi, vào đi!

An vào lớp, trên người cô là một bộ quần áo nam, chiếc ba lô da bóng màu đen trắng khoác một bên vai. Áo sơ mi đồng phục dài tay thùng thình, trên ngực phát ra ánh sáng màu đồng yếu ớt của bảng tên, quần bò đen hơi rộng. Bộ quần

áo không nói cả lớp cũng biết là của ai. An về bàn cũng là lúc trống vang lên. Nhìn Ngọc, cô có hơi ngạc nhiên nhưng không bộc lộ ra ngoài. Ngọc nhìn An cười tươi rói:

- Chào, tớ là học sinh mới!

- Chào!

Rồi An ngồi xuống bàn thấy Huy ngồi trên ghế chào cờ khó hiểu hỏi:

- Vừa nãy tôi không ở đây sao cậu không ngồi ghế này?

- Như thế cậu sẽ không thích. Không phải sao? - Huy cười cười.

An bỗng thấy có chút gì đó cảm động. Huy đã quan tâm đến cảm xúc của cô. An nói:

- Cảm ơn!

Huy đơ mắt vài giây. Khi nào đã hoạt động lại, cậu như không tin vào tai mình. Lấy ngón tay út ngáy ngáy lỗ tai rồi hỏi lại An:

- Cậu vừa nói gì cơ? Hình như vừa nãy tai tớ bị ù!

- Không có gì! Tai cậu ù thật đấy!

An thấy hận vì buột miệng nói ra hai chữ ấy. Huy thì vẫn bán tính bán nghi. Quay sang hỏi Ngọc:

- Này, vừa nãy cậu ấy cảm ơn tớ à?

Ngọc cười khẽ:

- Không biết! Tai cậu ù thật rồi! Học đi! Cuối giờ sẽ kiểm tra.

Trong tiết học, Ngọc thỉnh thoảng lại liếc sang An, trong đầu luôn văng vẳng câu nói “Cậu thật giỏi! Cái vẻ lạnh lùng của cậu mỗi chài được ba người rồi đấy! Anh Quân từ trước đến giờ chưa đối xử với ai như thế cả, anh Quang chưa bao giờ mệt mỏi như thế, còn cậu bạn này cũng tâm lý đấy mỗi tội hơi ngốc! Cậu mỗi ai cũng được nhưng đụng đến anh Quang thì Ngọc này cũng không nể đâu!”

Mùa đông, cây cối trụi lá chỉ còn trơ lại những cành cây xác xơ. Mùa đông, những cơn gió se lạnh mùa thu bị thay thế bởi những cơn gió lạnh cắt da thịt. Hôm nay là ngày nghỉ. An muốn giành riêng cho mình một không gian. Ngoài đường vắng lặng chỉ có một mình An cô độc bước đi. Cái lạnh của buổi sáng mùa đông đã kìm hãm mọi người trong chăn ấm mất rồi. Đi dạo một lúc rồi An bước vào quán cà phê Kura - một quán cà phê mà cô đã thân quen từ lúc mới về Việt Nam. An đẩy chiếc cửa đơn bằng kính đi vào. Chiếc chuông trên cửa vang lên âm thanh trong veo. Quán Kura có thiết kế khá đặc biệt. Quán rất rộng. Ba bức tường bằng kính. Bức tường còn lại có màu nâu trầm, trước là bàn quầy giống quầy bar. Nền gạch và bàn ghế cũng màu nâu. Cách bàn quầy không xa là

sân khấu mini. Trên có đặt một cây dương cầm màu đen. Dù là không gian mở nhưng quán vẫn tạo cho người ta cảm giác ấm áp.

An ngồi ở một cái bàn sát bên ngoài. Trên bàn là cốc capuchino còn nghi ngút khói. Bên cạnh nó là chiếc điện thoại cảm ứng màu trắng. Hôm nay An không nghe nhạc cũng không đọc sách, chỉ lặng nhìn khung cảnh cô tịch ngoài kia. Bỗng trong quán vang lên tiếng vĩ cầm trầm bổng, thanh thanh. Chủ quán ngồi chiếc ghế đối diện An, giọng nói dịu dàng, êm như tiếng suối:

- Đây là bản nhạc chị mới kiếm được đấy. Thích không?

An khẽ mỉm cười rồi gật đầu.

- Biết mà! - Chủ quán cười rạng rỡ làm bầu trời âm u, ảm đạm ngoài kia như sáng bừng theo nụ cười của cô.

- Nhưng em vẫn thích nghe mẹ đàn hơn.

Nghe An nói, nụ cười trên mặt chị chủ quán dần trở nên gượng gạo:

- Chị cũng muốn nghe lại tiếng đàn của dì.

Chủ quán cà phê Kura là Phan Thùy Dung, tên thật là Anna Snow cũng là chị họ đồng nghiệp của An. Ngoại hình của cô đậm chất tây phương. Làn da trắng mịn như tuyết, đôi lông mày lá liễu, đôi mắt to tròn màu bạc nhưng nó lại mang vẻ dịu dàng khác hẳn An. Đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng đầy quyến rũ. Dung là người tài sắc vẹn toàn. Cô mới 22 tuổi nhưng đã tốt nghiệp trường đại học Cambridge - trường đại học danh tiếng nhất nhì Vương quốc Anh. Dung từng sống với gia đình An bảy năm nhưng khi An đi Mỹ cô cũng rời khỏi vòng tay che chở của ông Minh mà ra ngoài kiếm sống. Cô dành tình yêu thương cho An còn nhiều hơn dành cho bố mẹ mình, nhất là sau cái chết của người dì cô rất mực kính trọng.

Nghe Dung nói, An chỉ mỉm cười, chậm rãi đưa cốc capuchino lên miệng. Nhấp một ngụm, An nói, giọng nói mềm mại, không lạnh nhạt như thường ngày:

- Em kéo một bản cho chị nghe nhé?

- Được chứ! - Rồi Dung gọi chàng trai đang đứng ở bàn quầy - Quang, mang cho chị cây vĩ cầm trong phòng!

Một lúc sau, một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh An:

- Linh An của em đây!

An nhận ra giọng nói này. Cô ngạc nhiên mở đôi mắt bạc lạnh lẽo trong veo lên nhìn người con trai bên cạnh:

- Anh làm thêm ở đây sao?

Quang ôn nhu nhìn An mỉm cười.

- Hai người biết nhau sao?

- Học cùng trường! - An lạnh lùng nói

- Tập cùng chỗ! - Quang cười nói.

Dung bỗng nhiên cười khúc khích. Nói với An:

- Giờ thì em kéo cho chị nghe một bản được chưa?

An gật đầu đứng dậy. Đi được nửa bước thì điện thoại trên bàn phát ra bản nhạc piano du dương. An nhìn màn hình nhấp nháy một dãy số lạ hoắc:

- Alô!

- Em đang ở đâu?

- Ai đây? - An hơi nhú mào.

- Người em đang rất quan tâm đấy. - Bên kia nói giọng đùa cợt.

- Điên à? Nói! Ai?

- Ủầy! Nếu em không biết tôi thì làm quen nhé?

- Không! Điên!

Phán câu có đó xong, An dập máy một cách phũ phàng. Để lại bên kia với tiếng cười không thể thoải mái hơn.

Phần 4

Chương 10

An còn chưa kịp nhắc chân thì chiếc điện thoại đã rung bần bật kèm theo nhạc chuông báo tin nhắn đến. An nhúu mày khó chịu nhưng vẫn mở ra xem. Lại là từ cái số lạ hoắc đó “Này! Người em quan tâm nhất là người giữ giao kèo với em. Không phải sao? Không phải thì làm tôi hơi buồn đấy! Tôi gọi lại, em nhất định phải nghe đấy!”. An vừa đọc xong tin nhắn thì cái số lạ hoắc đó gọi. Rất đúng giờ! Bỗng nhiên An bật cười làm Dung ngạc nhiên còn Quang thì nghi hoặc. An nhắc máy, giọng không lạnh lùng nhưng cũng không mềm mại:

- Alô!

- Sao thế? Giọng dịu đi nhiều rồi nhỉ? - Bên kia Quân liền buông lời trêu chọc.

- À! Lúc đấy tôi tưởng tên biến thái, bệnh hoạn, cà chớn, điên loạn nào đó thôi!

- Này, này! Em đang chờ tôi đó à??

- Đâu có! - An nhún vai nhưng Quân không biết được. - Thế gọi tôi có gì không? Mà sao anh biết số tôi?

Số điện thoại của An cực ít người biết. Chỉ có bố cô và Dung là có. Danh bạ của An cũng chỉ có hai người này.

- Đối với tôi thì tìm hiểu mấy cái đấy không hề khó.

- Anh chưa trả lời câu hỏi trước.

- À! Đi thực hiện điều kiện thứ nhất nào!

- Đi đâu?

- Đi chơi!

- Được! Đón tôi!

- Ở đâu?

- Quán cà phê Kura, đường xx, phố xy, thành phố anh đang sống.

Bên kia vang lên tiếng cười của Quân:

- Rất chi tiết. Kiểu đấy thì tôi không thể nào mù đường được. Đợi tôi 10 phút.

Quân vừa dứt lời. Thì trong điện thoại đã vang lên tiếng tút tút kéo dài. Cậu lắc đầu cười.

Sau khi đập máy, An yên tâm là không ai làm phiền cô nữa thì mới lên sân khấu, đặt cây vĩ cầm lên phần xương quai xanh, nhắm mắt lại và bắt đầu kéo bản nhạc mà mẹ cô hay đàn nhất. Theo tiếng đàn trầm bổng du dương mọi kí ức lại ùa về rõ mồn một.

- Mẹ, mẹ ơi! - Cô bé An nức nở chạy lại chỗ bà Nguyệt, giang tay ôm chầm lấy bà.

- Gái ngoan, nín đi! - Rồi bà nhẹ nhàng vỗ lưng cô con gái nhỏ đang trong lòng mình òa khóc. - Gái ngoan nín nào! Nói mẹ biết ai bắt nạt con?

Sự dịu dàng của người mẹ đã giúp bé An vơi nhiều. Cô bé nín khóc nhưng giọng nói vẫn run run đan xen với tiếng nấc:

- Mẹ ơi! Tại sao mọi người không ai chơi với con?

- Con nói gì vậy? Chị Dung rất thương con mà!

Lúc đó cô bé Dung chạy lại. Bây giờ cô mới chỉ là cô bé 13 tuổi. Nét hồn nhiên và thơ ngây vẫn còn in trên gương mặt đậm chất tây phương.

- Đúng đó An. Chị Dung yêu bé An lắm!

- Em cũng yêu chị Dung nhưng các bạn khác nói em không phải người Việt. Nếu là người Việt mắt sẽ không có màu bạc cũng không lạnh lẽo như thế! - Ngừng một lúc, An tiếp tục - Mẹ ơi, mắt mẹ với chị Dung cũng màu bạc nhưng sao lại dịu dàng như thế? Không giống mắt con...

Nói đến đây, bé An lại òa khóc. Những giọt nước như pha lê rơi lã chã trên gương mặt thiên sứ non nớt của cô bé. Bà Nguyệt cười hiền, xoa đầu An:

- Bé con, nghe mẹ nói này. Mắt màu bạc là mắt rất hiếm, hiếm hơn cả xanh lá nhiều người muốn nó mà không được nhưng khuyết điểm của nó là màu mang cho người ta cảm giác lạnh lẽo. Mẹ và chị Dung cũng vậy. Cách duy nhất khắc phục nó là cười thật nhiều. Nụ cười mang cho người khác thiện cảm mà quên đi vẻ ngoài của mình. Giờ con thử cười mẹ xem nào.

Bé An nghe mẹ nói vậy liền cười toe. Ánh nắng ấm áp mùa xuân vuốt ve làm da non nớt của cô bé. Nụ cười của bé làm ấm lòng bà Nguyệt và Dung. Dung liền ôm lấy An nói:

- Ui! Yêu bé An của chị nhất!

Từng hồi ức tươi đẹp chạy trong đầu An như thước phim quay chậm. An cảm giác nước mắt đang dâng lên. Đây là bản nhạc về tình yêu đầu đời do mẹ cô viết. Nó trong sáng như thế, yêu đời như thế nhưng tại sao lại mang cho cô nỗi đau đến xé lòng. Cố nuốt ngược nước mắt. Bản nhạc kết thúc, An nhẹ nhàng đặt cây vĩ cầm xuống bàn, khẽ vuốt ve mặt gỗ sáng bóng. Bỗng có tiếng vỗ tay vang lên. Không phải của Quang, không phải của Dung. Là của một vị khách ngoài cửa. Cả thân ảnh cao lớn, dựa vào cửa kính. Làn da trắng như men sứ, mái tóc đen bóng bệnh mềm mại, đôi mắt to tròn màu nâu ánh lên tia ấm áp. Khóe môi hơi nhếch lên đầy thú vị. Cậu vào mà không ai biết. Tất cả đều chìm đắm trong tiếng đàn của An.

- Không ngờ em đánh đàn hay như thế!

Không quan tâm đến câu nói của Quân, An lãnh đạm đáp:

- Anh đến sớm 4 phút. Chị Dung em đi đây.

Rồi An kéo Quân một mạch ra quán mà cũng không thèm chào Quang. Quân bị kéo nhưng vẫn ngoái lại, giơ tay lên nói:

- Quang, chào! Chỗ làm mới à?

Quang mặt méo xệch gật đầu.

- Chị chủ! Hôm nào em sẽ đến!

Dung gật đầu. Cô vốn là người không coi trọng vẻ ngoài nếu không đã không làm chủ của Quang được.

- Anh không cần đến đây đâu. - An nói:

Cánh cửa kính khép lại Dung mới để ý sắc mặt cực khó coi của Quang. Lúc đó cô cũng hiểu một chút sự việc.

Trong con xe thể thao đen bóng loáng, có một đôi nam nữ ngồi hàng ghế lái. Chàng trai có mái tóc bông bệnh, mềm mại làm người ta rất muốn được chạm vào. Gương mặt như được điêu khắc chạm trổ thoáng vẻ tinh nghịch. Chiếc khuyên tai chim ưng bên tai trái khẽ phát ra ánh bạc. Bên cạnh cậu là cô gái với gương mặt của thiên thần. Làn da trắng nõn, mịn màng như thể chỉ chạm nhẹ cũng sẽ rách. Mái tóc đen xõa xuống hai vai, mái băng che nửa khuôn mặt nhưng lại tôn lên đôi mắt to tròn màu bạc của cô.

- Giờ đi đâu? - Quân hỏi.

- Đây là yêu cầu của anh thì anh phải định chỗ đi rồi chứ?

- Không có! - Quân thản nhiên đáp.

- Vậy thì anh nghĩ đi. Tôi ngủ đây!

- Ấy! Em quá đáng vừa thôi nhé! Ai lại còn chưa đi chơi đã ngủ?

- Cần gì phải ai, tôi là đủ rồi! - Nói rồi An lấy headphone từ trong túi áo thần nhiên nhắm mắt lại.

Quân ngỡ ngác nhìn An rồi thở dài. Bỗng nhiên cậu phì cười. Ngắm gương mặt An khi ngủ, vẻ mặt yên bình thanh thản khác hẳn với lúc cô thức. Ngón tay mang theo chút do dự vén những lọn tóc vương trên mặt cô xuống. Quân thấy lòng nhẹ nhõm lạ thường. Trong đầu cậu hiện ra một nơi. Mỉm cười nhẹ. Quân vươn người sang thắt dây an toàn cho An. Khởi động xe đi thật chậm. Cậu sợ đi nhanh sẽ làm An tỉnh giấc.

Ánh nắng vàng ươm xuyên qua cửa kính xe chiếu vào khuôn mặt say ngủ của An làm làn da trắng nõn có màu hồng phách. Khẽ cựa người, An tỉnh dậy. Theo thói quen đảo mắt xung quanh, cô liền giật mình khi có một đôi mắt màu nâu nhìn cô chăm chú. An lắp bắp nói:

- Anh... Anh làm gì thế??

- Nhìn em ngủ. - Quân thần nhiên đáp.

Nhanh chóng khôi phục nét mặt cùng thái độ, An lạnh nhạt nói:

- Rồi hơi! Đến đây lâu chưa?

Lúc này Quân mới rời mắt khỏi An chuyển đến cái đồng hồ điện tử trong xe:

- Được 15 phút rồi.

- 15 phút vừa rồi anh nhìn tôi ngủ sao? - Mặt An thoáng nét xấu hổ.

- Ừ!

Bỗng An nghe tim mình đập mạnh “thịch” một cái. Cô lấy tay ấn mạnh vào ngực làm Quân lo lắng hỏi:

- Sao thế? Khó chịu ở đâu à?

- Không chỉ là bỗng nhiên khó thở. Giờ ổn rồi! - An đảo mắt ra ngoài, xung quanh cô còn rất nhiều chiếc xe hơi khác. Bên cạnh cô là chiếc xe mui trần hồng đậm bóng loáng. - Đây là đâu?

- Bãi đậu xe.

- Tôi biết là đậu xe nhưng bãi đậu này ở đâu??

- Công viên giải trí. - Quân mỉm cười nói

- Công viên... giải trí? - An ngạc nhiên mở to đôi mắt nai xinh xắn, nét mặt nhìn Quân như nhìn thấy người sao Hỏa.

- Có gì đáng ngạc nhiên sao? - Quân buồn cười trước thái độ của An. Trên môi là nụ cười hết sức rạng rỡ.

- Không có gì nhưng đại thiếu gia như anh mà cũng đến công viên giải trí sao? - An nghi hoặc hỏi.

- Không đây là lần đầu.

- Lần đầu? 17 năm anh không đến công viên giải trí sao??

- Trước đây bố tôi muốn tôi đi nhưng tôi không thích.

- Thế sao lại đưa tôi đến đây? Anh không thích mà.

Quân cũng không biết tại sao lại đưa An đến đây nữa... Cả lúc ngây ngô ngẩn An ngủ, cậu hoàn toàn bất động trong 15 phút. Thậm chí lúc Quân nhìn hàng mi cong dài khẽ rung lên, tim cậu cũng rung theo, hô hấp cũng không đều nữa. Nghe câu hỏi của An, cậu chỉ cười cười, không trả lời mà lãng sang chuyện khác:

- Thế em đến đây bao giờ chưa??

- Hai lần. Nhưng mà thế nào đây? Tôi với anh chỉ ngồi đây tán phét thôi à?

Quân cười:

- Làm gì có! Đi thôi!

Trong công viên giải trí ngum lặn giữa biển người, Quân cảm thấy người người dẫm đạp lên mình mà đi. An cũng khó chịu không kém. Hai con người này có điểm chung là cực ghét chen lấn.

Lúc sau, An cầm cây kẹo bông “đại bác” mà Quân mua. Hai người vừa ăn vừa ngó nghiêng tìm trò.

- Cái kia đi! - An chỉ chỉ.

Quân nheo mắt nhìn theo tay An:

- Ném vòng?

- Ừ! Chính nó!

- Em thích sao?

- Hỏi thừa. Không thích sao chơi.

- Được, đi thôi!

Đến trước gian hàng, có hàng chục con thú bông với nhiều hình dáng, trước mỗi con có một cái cột nhỏ bằng gỗ:

- Em thích cái nào?

An đảo mắt từ trái sang phải, từ phải sang trái một hồi rồi cục cũng chỉ tay vào con cá heo màu trắng có viền xanh trông rất dễ thương:

- Ok! Đợi chút! - Quân nháy mắt tinh nghịch.

- Còn phải xem khả năng của anh đã! - An cười nham hiểm.

- Này này, đừng coi thường tôi thế! Trò này nhìn cũng dễ mà. Tôi sẽ ném trúng cho xem! - Quân cười tự tin. Nhưng nhìn nụ cười hiểm của An càng ngày càng đậm cậu quyết phải lấy bằng được con cá heo. Vậy là Quân mua mười cái vòng.

Thế nhưng...

Ba vòng...

Năm vòng...

Tám vòng...

Mười vòng...

Tất cả đều trượt hết.

An cười ranh mãnh, nụ cười như muốn chọc tức Quân. Cậu bưng bưng khí thế mua thêm.

Nhưng...

Năm phút...

Mười phút...

Mười lăm phút...

Vẫn không trúng cái nào. An ngáp dài một cái, uể oải nói:

- Khó quá à? Thôi, tìm trò khác đi!

- Không được! Tôi nhất định phải lấy được nó. - Quân nói chắc nịch, mắt tóe lửa nhìn con cá heo nhồi bông vô tội.

Quân ném cái thứ 29, cái vòng quay quay trên đỉnh cột mấy vòng. Ánh mắt Quân lộ rõ vẻ mong chờ nhưng nó lại bật ra. Quân chán nản toàn tập, nhìn ngăm

đuối cái vòng cuối cùng trên tay. Cậu không ngờ những chuyện đơn giản như thế này lại có thể thử thách đại thiếu gia “văn võ song toàn” như cậu. Đang định ném thì An ngăn lại:

- Để tôi thử!
- Em có thể sao? - Quân ngờ vực hỏi.
- Phải thử mới biết.
- Tôi ném 29 cái trượt, em trông chờ vào 1 cái sao?
- Nói rồi, không nhắc lại!

An cầm vòng trong tay, mắt kiên định nhìn con cá heo. Ông chủ gian hàng phì cười. Chỉ là một trò chơi có phải nghiêm túc thế không. An quăng tay và...

- Đó, trúng rồi! - An nở nụ cười đắc thắng.

Quân nghệt mặt ra, cảm giác cảm rơi xuống đất. An ném trúng khi chỉ có 1 chiếc vòng trong khi cậu thì...

Ông chủ gian hàng cười hiền lành đưa con cá heo cho An:

- Chúc mừng cháu!

An đón con cá heo mà cười tươi. Quân ngẩn người. Lần đầu cậu thấy An cười như vậy.

An thông thả tìm thêm trò khác, tay ôm chặt con cá heo nhồi bông như sợ bị mất. Dù không biểu hiện nhưng cũng đủ biết An thích con cá heo ấy đến nhường nào. Quân đi bên cạnh mà mặt dài như cái bơm. Cậu vẫn không cam tâm. Nhìn con cá heo mà sự buồn bực tăng lên đáng kể. Nhưng cậu không muốn phá hỏng chuyến đi này vì cái chuyện trẻ con bé tí teo ấy.

Đi một lúc, An hào hứng nói to, chỉ chỉ:

- Anh Quân, chơi cái kia đi!

Quân hơi ngẩn người. Cậu chợt nhận ra rằng An chưa bao giờ gọi tên cậu. Lần này cô gắp chữ “anh” đằng trước. Trong lòng bỗng cảm thấy vui vui. Quân cứ đứng im bất động như thế cho đến khi:

- Anh Quân... Anh Quân... - An sáng giọng

- Anh Quân... Vũ Anh Quân... - An hết kiên nhẫn, vừa giơ tay trước mặt cậu vừa hét.

- Hả? - Quân tròn mắt nhìn An - Hóa ra “Anh Quân” mà em gọi trong “Vũ Anh Quân” sao?

- Chứ không anh nghĩ thế nào?

- Cứ tưởng... - Quân hơi sụ mặt xuống nhưng nhanh chóng lấy lại dáng vẻ ban đầu - Em vừa nói gì cơ?

- Chơi đu quay dây văng, nghe rõ chưa?

- Rồi rồi!

Chương 11

An với Quân ngồi ghế đôi, đóng khung an toàn xuống, cô hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Tôi chưa chơi bao giờ!

- Tôi cũng thế.

- Hơi sợ!

Quân quay sang tròn mắt nhìn An:

- Em... mà biết sợ sao?

An không trả lời, căng thẳng nắm chặt lấy khung bảo vệ. Nhìn An, Quân mỉm cười, nói nhỏ như đến mức thì thầm:

- Đừng sợ! Tôi ở đây!

An nghe loáng thoáng nhưng để chắc chắn lại liền quay sang hỏi:

- Anh vừa nói cái gì cơ?

- Có nói gì đâu! - Quân trừng bộ mặt ngây ngô nhìn An.

Lúc này An chắc chắn là do căng thẳng mà nghe nhầm.

Chiếc đu từ từ quay rồi tăng tốc nhanh đến chóng mặt. Hết xoay tròn đến xoay nghiêng. Trước mắt An cảnh vật luôn thay đổi. Thậm chí cô còn không nhìn rõ nó. Ghế cô ngồi văng mạnh bay lên không trung rồi lại văng mạnh xuống dưới. An cố gắng kìm nén tiếng hét nhưng không thành. Cả Quân cũng vậy. Cả hai người hét thật to. Cổ họng đau rát nhưng rất vui.

- Em có ổn không thế? - Quân lo lắng hỏi.

- Không, không sao! Ọe... Chóng mặt chút... Ọe...

- Haiz... Đợi chút, tôi đi mua nước.

- Ủ... Oe...

Một lúc sau, Quân trở về cầm theo một chai nước lọc và một lon chanh dây. Lúc này An đang ngồi trên chiếc ghế đá dưới tán cây, ngẩng đầu lên nhìn trời:

- Em súc miệng rồi uống cái này vào!

An gật đầu. Súc miệng xong, An cầm lon nước tựa vào ghế đá, lại ngẩng lên nhìn các tia nắng ấm áp xuyên qua tán cây chiếu xuống mặt đất:

- Anh thích trò cảm giác mạnh không?

Quân ngồi xuống cạnh An nói:

- Rất thích! Còn em?

- Cũng thế! Thường những người thích cảm giác mạnh là những người năng động, xem ra tôi với anh ngoại lệ nhỉ?

Quân khẽ cười:

- Có lẽ!

- Nhà ma không? - An quay sang nhìn Quân

- Ok! Để tôi xem em có sợ không nhé!

Trong nhà ma tối om. Thi thoảng có vài ánh điện nhấp nháy, lập lờ. Hai bên hành lang đều có những hình thù quái dị, máu me tràn ra cả nền đất. Có người thất cổ, người bị tra tấn, tiếng kêu thảm thiết như tiếng vọng từ địa ngục. An và Quân dẫn đầu một đoàn người. Đi đến đâu là họ hét đến đấy. An khẽ nhú mào. Bỗng một con ma tóc tai rũ rượi, mắt trợn ngược, quần áo rách nát, đầu nghiêng nghiêng, răng nanh còn vết máu trào ra, vừa đi vừa lăm bắm gì đó từ góc ngoặt đi ra. Đoàn người phía sau hét ầm lên mà ôm lấy nhau, An giật mình mà vô tình nắm tay Quân. Quân cũng giật mình nhưng là do hành động của An. Cậu nhìn An cười nhẹ rồi nắm tay An. Trong đầu vang lên câu nói: “Đừng sợ! Có tôi rồi!”.

Ra khỏi nhà ma, An mới nhận ra là Quân và mình đang nắm tay nhau. Vội giật ra rồi nói:

- Không còn sớm nữa, về thôi!

Trường A.Q mới lập ra trang web riêng từ tuần trước. Trong đó có thông báo về hoạt động của nhà trường. Từ đó trở đi, mỗi tiết chào cờ đều có câu: “Mọi

thông tin đều có trong website của nhà trường www.thptAQ.vn". Nói là trang web của nhà trường nhưng trên thực tế chỉ cần là học sinh của A.Q đã qua xác nhận thì đều có thể viết bài trên đó. Nên không có gì lạ khi trang web có bức thư tỏ tình và đặc biệt là những bài viết về hotboy và hotgirl trong trường chiếm nhiều diện tích nhất.

An vừa đến trường thì đã xảy ra chuyện khiến An cực khó chịu. Đó là từ học sinh đến giáo viên nhìn cô bằng những ánh mắt rất hỗn tạp. Ghen tị có, thắc mắc có, giận dữ có, ngưỡng mộ có. An trừng mắt nhìn thì họ liền quay đi. An đến canteen nhìn thấy Mai Anh nhưng vừa nhìn thấy cô là Mai Anh quay mặt đi, tinh bơ như không quen biết. Thi thoảng cô liếc nhìn An nhưng là ánh mắt giận dữ. An không biết mình đã làm gì nhưng mọi người hôm nay rất lạ. Đến Quang và Huy cũng nhìn cô thắc mắc, muốn nói nhưng lại thôi. An không để ý nữa mà tập trung đọc cuốn tiểu thuyết mới mua.

Hôm nay lớp An được về sớm vì trống hai tiết. Cô đi gần đến cổng thì một giọng nói vang lên:

- Hoàng Linh An!

An quay lại. Có ba cô gái đứng đó. Người đứng giữa khuôn mặt xinh đẹp nhưng kiêu ngạo, cắt tóc vic cá tính. Còn hai người hai bên thì có gương mặt trung bình khá nhìn cô mà nở nụ cười nửa miệng:

- Có gì không? - An lạnh lùng đáp

- Đi theo bọn tao.

- Vì?

- Đại tỉ tao muốn gặp mày.

- Tao không đi!

- Sợ rồi sao? - Đứa đứng giữa cười phá lên.

- Bọn mày không đáng để tao phải sợ. - Tao chỉ là đang trong tháng không tốt cho vận động thôi An thầm bổ sung câu này trong lòng.

- Không đáng? Mày biết tao là ai không?

- Vô danh!

- Mày... - Cô nàng tức giận nắm chặt tay sau lại nở nụ cười ngạo nghễ nói với đứa bên phải - Huệ, nói cho nó biết, tao là ai?

Huệ bước lên, cung kính nói:

- Đây là Hà Bảo Yến, hotgirl trong trường, em gái hotgirl Hà Mai Linh và cũng là phó nhóm Crazy Girl.

- Hà Mai Linh? Là đứa con gái thiếu năng lần trước bị tao dọa chết đứng trên sân thượng phải không?

- Tao cấm mày nói chị tao như thế!

- Tao không rảnh đi chơi với bọn mày đâu. Về đây!

An đi còn chưa đến năm bước đã thấy cảm giác đau ở gáy, cô choáng váng rồi dần chìm vào bóng tối.

Đầu xuân năm mới chúc cả nhà vui vẻ, hạnh phúc, thành đạt nha Mừng một làm bài viết khai xuân thôi.

An tỉnh dậy. Khi lấy lại được hoàn toàn ý thức, An cố mở đôi mắt nặng trĩu, đầu cô đau nhức, cô cảm nhận được mình đang ngồi trên một cái ghế trong tình trạng chân tay bị trói. An cố gắng nhìn xung quanh nhưng chỉ là một màu đen lạnh lẽo. Cô rất mệt, mệt đến không muốn nhúc nhích. An biết nó không phải do thuốc mê vì loại thuốc đó vốn không có tác dụng với cô. An quyết định ngủ thêm một chút nữa. Vậy là cô tiếp tục chìm vào giấc ngủ không mấy thoải mái.

Đêm.

Trong ngôi biệt thự rộng lớn, đẹp lung linh với ánh đèn neon ngoài vườn và ánh đèn vàng xa hoa trong nhà. Ngoài cổng còn có vài ba con xe cảnh sát lóe lên ánh đèn xanh đỏ.

Bên ngoài, quần gia và vệ sĩ dáo dác đi tìm cô con gái cứng của ông chủ mình. Tiếng bộ đàm, tiếng gọi nhau, tiếng động cơ mô tô và ô tô vang dội trong đêm đen tĩnh mịch.

Bên trong, một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy toàn bộ phòng khách. Trên bộ bàn ghế sofa cao cấp có ba con người đang ngồi. Ông Minh - điềm tĩnh lạnh lùng, trên gương mặt anh tuần không có dấu hiệu của thời gian hiện lên vẻ lãnh khốc. Nguyễn Trọng Trường - thư kí của ông Minh có vẻ mặt rất nghiêm trọng, theo ông Minh hai mươi năm anh biết một khi ông đã trở về bản chất vốn có thì nhất định sẽ có người sống không bằng chết. Người cuối cùng là thượng

úy Lê Đức Khởi - trên người mặc cảnh phục ngồi trang nghiêm, vẻ mặt không kém phần nghiêm trọng, ông thực không hiểu sao lại có kẻ điên động vào con gái Hoàng Anh Minh cơ chứ? Đồng thời ông cũng không hiểu tại sao ông Minh lại bình tĩnh như thế?

- Chủ tịch, tôi nghĩ có khi nào tiểu thư đi với bạn nhưng quên không báo không?! - Trường nửa hỏi nửa khẳng định, ngờ vực nhìn ông Minh.

Ông Minh lãnh đạm trả lời:

- Trường, cậu cũng biết An nó không có bạn, không coi ai là bạn, không tin tưởng người ngoài nên không thể có chuyện nó đi với bạn. Tôi vừa hỏi Dung, con bé hết sức ngạc nhiên cùng lo lắng và đã đi tìm An, chứng tỏ An cũng không đi cùng Dung. Vậy chỉ còn một khả năng, đó là An bị bắt cóc!

- Nhỡ đâu tiểu thư bị lạc? - Thượng úy lên tiếng.

- Ông nghĩ người có IQ 190 như nó có thể lạc trên mảnh đất nó sống mười hai năm sao?

- Chủ tịch, tôi đã dò trên GPS nhưng không có vậy là tiểu thư đang ở ngoài vùng phủ sóng hoặc tắt máy. Tiểu thư bị bắt cóc không dưới năm lần nên cô ấy có thể xoay sở được. Chúng ta nên cho người tìm ở các nhà kho bỏ hoang, đặc biệt ở ngoại thành.

- Được rồi! Thượng úy mong ông dốc toàn lực tìm kiếm. Trường, cậu đi cùng tôi. Gọi cho Chủ tịch Nam (bố Quân đó) và Trần Nhật Long nhờ người tìm giúp.

Trường nghe xong, ái ngại nói:

- Chủ tịch tôi nghĩ không nên nhờ ông Long. Trùm mafia và cảnh sát bắt tay với nhau nghe chừng không tiện lắm!

Thượng úy nghe xong cũng nghiêm trọng mà nhìn ông Minh:

- Chủ tịch Minh, tôi biết ông và Trần Nhật Long rất thân nhưng dù sao chúng tôi cũng là cảnh sát, hẵn lại là trùm mafia, đấu đá nhau không dứt, không thể hợp tác.

- Được, vậy ông có thể không tham gia. Không tiện! Đi thôi Trường!

Trong một ngôi biệt thự khác, quản gia vội vã chạy vào, nghiêm trọng nói:

- Ông chủ, ông chủ, bên ông Minh thông báo tiểu thư bên đây bị bắt cóc nhờ ông cho người trợ giúp.

Ông Nam đang ngồi xem ti vi liền bật dậy:

- Cái gì? Linh An bị bắt cóc sao? Ông cho toàn bộ vệ sĩ đi tìm. À, để lại năm người trông biệt thự. Chuẩn bị xe cho tôi! Gọi Quân xuống.

- Con xuống đây rồi! Có gì thế bố? - Quân ngỡ ngàng trước vẻ khẩn trương của bố mình.

- Linh An bị bắt cóc, đi tìm cùng bố.

Bỗng chốc, một đợt hàn khí ập đến như sóng biển vây kín lấy Quân, cậu lấy chìa khóa xe rồi lạnh lùng nói:

- Con đi một mình!

Đến lượt ông Nam ngạc nhiên vì sự thay đổi nhanh chóng của con trai mình. Thở dài một tiếng. Ông bấm nhanh một dãy số.

Một ngôi biệt thự khác nữa trong ánh đèn lồng lầy nhùng lạnh lẽo đến đáng sợ. Giọng nói trầm lạnh của chủ nhân ngôi biệt thự vang vọng:

- Ủ, người bên Minh vừa thông báo cho tớ rồi! Tớ đang chuẩn bị đi đây! Nam, cậu đến chậm rồi!

Nói xong, ông Long liền đập máy phũ phàng, ra đến cửa thì bị gọi lại:

- Đêm rồi mà bố đi đâu thế?

- Huy à? Con gái bạn bố bị bắt cóc nên bố đi tìm giúp. Ở nhà trông nhà nhé!

Khi động cơ của chiếc xe thể thao đen bóng mất hút, Huy lên phòng nằm xuống giường tưởng tượng ra buổi khai giảng ngày mai sẽ được nhìn thấy An mặc áo dài, lòng không khỏi dao động. Cậu chìm trong giấc ngủ với giấc mơ tuyệt đẹp mà đâu biết rằng con gái của bạn bố cậu đang không biết nơi nào.

An nâng rèm mi lười nhác, nhìn xung quanh. Có ánh sáng từ cửa sổ nhỏ trên cao chiếu xuống. Nhưng... tại sao An thấy nó mờ thế? Lắc lắc đầu rồi mở mắt ra. Vẫn là thứ ánh sáng mờ ảo đó. An cố nhớ lại chuyện xảy ra trước khi ngất: “Cô nói chuyện với ba cô gái sau đó một cơn đau ập đến từ sau gáy, cô ngất đi,

khi tỉnh thì trong tình trạng chân tay bị trói ngời trên ghế, xung quanh tối om chỉ có một luồng sáng mờ ảo”.

Xâu chuỗi tất cả lại thì kết luận là An bị bắt cóc. Bọn bắt cóc nhất định sẽ nhốt cô ở nơi ít người qua lại. Có thể ở ngoại thành hay nơi nào đó bị bỏ hoang. Hôm qua lúc An tỉnh thì hoàn toàn là màu đen nhưng giờ lại có ánh sáng, như vậy là cô bị bắt cóc ít nhất một ngày. Bối cô giờ chắc đang rất lo lắng, thậm chí bây giờ có thể ông đang lùng sục khắp thành phố này.

An khẽ thở dài. Giờ cô mới phát hiện miệng mình không hề bị bịt. Tại sao? Đến tên bắt cóc nghiệp dư nhất cũng biết phải bịt miệng để tránh sự cố.

Đúng lúc đó, tiếng két chói tai của sắt gỉ vang lên. Có ai đó đang đi vào... Không... Có nhiều hơn năm người. An không thể nhìn rõ bọn họ. Cô chỉ nhìn được dáng người cao hay thấp, mập hay gầy và màu sắc trên người họ, còn những cái khác cô nhìn không rõ. An không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mắt mình nữa. Chẳng lẽ do va đập mạnh mà cô có nguy cơ bị mù?

An mở miệng định nói nhưng câu: Mày là ai? không thể thoát ra, thậm chí nó còn không lên được cổ họng. Giờ cô đã hiểu tại sao chúng không bịt miệng cô. Vậy là hiện tại An bị lóa hai giác quan.

Cô nhanh chóng kiểm tra ba giác quan còn lại. An nghe thấy giày cao gót nện vào nền - thính giác tốt; cô ngửi được mùi nước hoa đậm đặc của cô nàng nào đó - khứu giác tốt; cô cảm nhận được da thịt mình - xúc giác tốt.

Giờ thì hai giác quan cần thiết nhất trong lúc này đã không còn tốt, điều đó làm An hoảng sợ nhưng cô lại không hề bộc lộ ra. Tiếng giày cao gót ngày càng gần, mùi nước hoa ngày càng đậm. Có một bàn tay nâng cằm cô lên, quay qua quay lại khuôn mặt cô. Một giọng nữ ngọt ngào mà nũng nịu vang lên:

- Thiếu gia, đúng nó không thế?

Tên thiếu gia đó gật đầu không nói. An hất mặt mình ra khỏi tay hắn, dù không rõ nhưng An vẫn nhìn chăm chăm vào mặt hắn đầy giận dữ.

Bỗng một tiếng chát chói tay, An thấy má phải mình đau rát nhưng tuyệt nhiên cô không kêu lên tiếng nào. Đôi mắt bạc bị một màu u tối bao lấy. Giọng nữ đó lại vang lên nhưng đầy phẫn nộ:

- Con ranh, ánh mắt đấy là sao hả? Ai cho mày nhìn thiếu gia với ánh mắt đó
- Cô ta ngừng một lát, đổi sang giọng nói đầy mỉa mai hoặc - Bây giờ mày cảm thấy thế nào, Hoàng Linh An? Khó chịu không khi mà vừa mù vừa câm? Mày biết tại sao không?? Đó là tác dụng của thuốc Blind And Dumb do người của

bọn tao chế ra. Loại thuốc này sẽ làm người uống nó bị mù và câm trong vòng một tuần. Đây là liều thuốc thử nghiệm nên mày chỉ bị mù dờ thôi. Mày nên cảm thấy hạnh phúc vì điều đó.

An nhếch mép cười khinh miệt. Hạnh phúc? Sau này chính bọn chúng sẽ là người phải cầu xin hai chữ đó.

Chát Chát.

Hai tiếng chát chói tai lại vang lên. Giờ thì cả mặt cô vừa đau vừa nóng. Đôi mắt bạc càng trở nên lạnh lẽo mà nhìn vào mặt cô ta. Cô nàng bất giác rung mình một cái, giọng trở nên run run dù đã cố kìm chế:

- Tao... Tao cấm mày cười kiểu đấy. Một lần nữa thì đừng trách tao - Đổi giọng một lần nữa, cô ta nói - Ngoan ngoãn ở đây nha cưng. Nếu cố chống cự chỉ thiệt cho cô thôi.

Sau đó cô nàng dùng đỉnh đi về phía sau. Thân ảnh của cô ta và tên thiếu gia đó dính vào nhau. Tất cả đi ra, khi cánh cửa sắt to dùng nặng nề chuẩn bị đóng, cô nàng quay lại nói:

- Quên nói cho mày biết mấy ngày cuối là lúc liều thuốc phát huy mạnh nhất. Mày sẽ mù hoàn toàn và cơn đau sẽ hành hạ mày nên chúc may mắn nhé!

Cô ta cười một tràng như phù thủy. Cánh cửa sắt đóng vào, lại một màu đen với ánh sáng mờ ảo vây lấy An. Cô thở dài một tiếng. Đây là lần thứ hai cô bị bắt cóc sau khi mẹ cô mất. Lần thứ nhất là ngay chính tang lễ của mẹ.

An còn nhớ, lần đó bị bắt cóc, cô bỏ ngoài tai tất cả lời đe dọa. Khi chúng gọi điện cho bố cô tổng tiền, bắt cô lên tiếng. Cô đã nói một câu làm chúng đứng hình: Bố không cần cứu con! Con muốn chết!. Thế là chưa đầy 30 phút sau, bọn cướp vào tù bóc lịch còn cô thì về lấy con xe thể thao của bố dù không biết lái nhưng vẫn phóng ra đường. Nhìn bố lái nhiều cô cũng biết dựa trên lý thuyết. Cô lái tốc độ tối đa làm con xe chỉ như một cơn gió màu đen không thể định dạng. Cô bị đâm xuống một hồ nước. Nằm viện được hai ngày thì cô trốn viện về nhà và bị trầm cảm một năm. Cô không hề bước chân ra khỏi phòng dù chỉ nửa bước. Để thay đổi không khí cho cô theo lời khuyên của chuyên gia tâm lý, ông Minh đã gửi cô sang Mỹ với cô Vân quản gia. Ông Minh một tháng sang thăm cô khoảng 3 - 4 lần. Về sau bệnh trầm cảm của cô khỏi hẳn nhưng đồng thời tính cách của cô cũng thay đổi hoàn toàn.

Đoạn kí ức lần lượt hiện về, chuyện này kéo sang chuyện kia. Rốt cục An không chịu được mà hai hàng nước mắt trong suốt như pha lê thay nhau rơi

xuống ướt đầm chiếc quần bò. Cô bỗng nhiên nhớ mẹ và Dũng kinh khủng. Dần dần cô lại chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng không làm giảm đi cái lạnh của mùa đông. Trong chiếc xe ô tô, lòng ông Minh như lửa đốt nhưng vẻ mặt của ông thờ ơ như không liên quan đến mình. Các vệ sĩ của ba nhân vật nổi tiếng khắp thế giới đang lùng sục mọi ngõ ngách của thành phố để tìm một cô gái. Ở ngoại thành thành phố, một con xe moto phân khối lớn cũng đang đi tìm cô gái đó. Thành phố ban ngày vốn đông đúc giờ lại càng náo nhiệt khi trên đường đâu đâu cũng là xe moto và oto đen cùng với những con người mặc đồ đen trên người tỏa ra khí thế khiến người khác không thể chọc vào.

- Long, cậu hãy gọi Nam bảo gặp nhau ở khách sạn Bạch Kim, chúng ta nên bàn lại kế hoạch - Giọng nói lãnh đạm của ông Minh vang lên qua điện thoại.

Khách sạn Bạch Kim - Phòng Vip 3.

Ba người đàn ông cao to ngồi trên ghế sofa cao cấp. Cả ba người đều được ông trời thiên phú về ngoại hình. Dù cả ba đều đã bốn mươi nhưng không hề có một nếp nhăn, làn da màu đồng tăng lên sự nam tính và khí chất của họ. Cả ba người đều có bộ mặt rất nghiêm túc. Đến người luôn vui vẻ, khôi hài như ông Nam cũng trở nên nghiêm nghị. Hai người còn lại toát ra trên người hàn khí khiến người khác không rét mà run. Đặc biệt là ông Long. Mặc dù khí chất ấy là điều cơ bản của một ông trùm mafia thế giới nhưng cái vẻ lạnh lùng đến vô tình ấy cũng khiến người đối diện tim đập chân run.

- Từ hôm qua đến giờ vẫn chưa có một cuộc gọi nào từ bọn bắt cóc chứng tỏ chúng không bắt An vì lợi ích - Ông Minh hai chân vắt chéo, dựa lưng vào ghế nói:

- Đúng vậy! - Ông Nam gật đầu - Vậy chỉ còn một khả năng là chúng bắt cóc vì thù oán cá nhân.

- Hơn nữa chúng không biết thân phận của An - Ông Long bổ sung.

- Long, nếu là cậu, cậu sẽ giấu An ở đâu?

- Nhà hoang... Nói chung là những nơi không ai đến.

- Bọn bắt cóc này khá chuyên nghiệp vì chúng biết loại bỏ những phương tiện liên lạc của An.

- Tôi thấy... - Ông Nam đang nói thì bị tiếng chuông điện thoại chặn lại - Alô!

Bố, con tìm thấy manh mối! - Câu nói của Quân trong điện thoại truyền đến lập tức làm trỗi dậy bản năng bảo vệ con của ông Minh, ông liền giật điện thoại trong tay ông Nam mà nói lớn:

- Quân, là gì thế?

Quân hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng nói:

- À... Đó là chiếc điện thoại của An.

- Sao cháu biết đó là điện thoại của con bé?

- Trong điện thoại có hình em ấy.

- Cháu đang ở đâu?

Ngoại ô phía Tây thành phố. Cháu đang đứng ở chỗ một cây đa ven đường. Giờ cháu sẽ tìm tiếp.

- Được rồi! Cảm ơn cháu!

Cúp điện thoại rồi ông Minh quay sang nói:

- Tìm thấy điện thoại của An ở ngoại ô phí Tây.

- Đi thôi!

An tỉnh dậy. Có lẽ nỗi cô đơn luôn làm cho người ta phải hồi tưởng lại những gì đã qua. Trước giờ cô vẫn luôn một mình nhưng không đến nỗi như lúc này. Cô luôn lấy âm nhạc và sách vở làm bạn. Lúc quá đổi buồn chán thì cô tìm đến Dung. Nhưng giờ tất cả những thứ ấy đều không có. Cô biết lần đầu mình bị bắt cóc là năm cô mới mười sáu tháng tuổi. Còn từ lúc biết nhớ thì là năm hai tuổi. Là con gái độc nhất của tập đoàn hùng mạnh J.A.M mà không trở thành mục tiêu béo bở cho bọn bắt cóc thì còn lạ hơn việc rắn hổ mang không có độc.

Số lần cô bị bắt cóc chính xác là năm mươi sáu lần trong mười hai năm. Mỗi lần như vậy thì bố cô lại đem người đến cứu cô.

Lúc đầu, An tất nhiên có sợ nhưng dần dần như một dạng chai lì, cô không sợ nữa, không gào khóc, không kêu cứu cũng không chống trả vì cô biết rằng chúng cần cô. Lần này, thì cô cam đoan là vì tư thù cá nhân.

Thứ nhất: chúng làm cô mù và câm tạm thời cốt là muốn cô không thể nhìn mặt bọn chúng và hỏi nhiều làm chúng lờ lờ. Đồng thời cũng muốn hành hạ cô.

Thứ hai: tên được gọi là thiếu gia đó là tên cầm đầu hoặc thân cận của tên cầm đầu, mà một người thế lực thì không có lí do để bắt cóc tổng tiền.

Thứ ba: Chúng không biết thân phận của cô, nếu biết chúng sẽ không mạo hiểm tuyên chiến với tập đoàn J.A.M và Chim Ưng. Bố cô vốn có rất nhiều mối quan hệ, nếu cô nhớ không nhầm thì bố cô từng nhắc đến bố cô, ông Nam và ông Long Long gì đó là bộ ba chơi thân. Ông Long là trùm mafia thế giới, nắm giữ 51% đất đai trên thế giới, thu tóm hầu hết các bang hội trên toàn thế giới. Dù người ngoài không biết nhưng cũng không dại mà chọc vào ông Minh.

Không biết thân phận của An tức là không biết lợi ích mà An mang lại. Như vậy chỉ có thể là thù cá nhân. Cô cảm thấy thật tốt khi chúng không cho cô uống loại thuốc nào đó ảnh hưởng đến bộ não.

An ngẩng đầu lên, bỗng cô thấy nơi này rất giống nơi đó - Cái nơi ám ảnh cô suốt cả cuộc đời này.

Trong một lần, An đi chơi với Dũng. Khi đó hai người mới mười hai tuổi và ngày hôm đó là sinh nhật tròn mười hai của cô. Trong khi đợi Dũng đi mua nước, An bị một người chụp thuốc mê rồi đem lên xe. Đúng lúc đó, Dũng đi về không thấy An đâu liền chạy đi tìm. Đến một đoạn đường vắng thì thấy An bất tỉnh trên vai một tên cao to như lực sĩ. Cậu liền chạy đến cản lại và cũng đi cùng luôn.

Khi An tỉnh lại, một màu đen khịt, chỉ có chút ánh sáng le lói qua quạt thông gió, chân tay bị trói, miệng bị bịt bằng băng dính. Cô liền nhớ ra mình bị bắt cóc, nhếch mép cười khổ rồi như mọi lần ung dung ngồi đợi. Bỗng có gì đó cựa cựa ở tay cô. An giật mình khi nhận ra có người nằm cạnh. Trong đầu cô liền hiện lên hình ảnh nhân vật chính bị nhốt trong phòng chứa đầy xác người trong phim Mĩ. Cô nén sợ hãi, lay lay rồi ưm mấy tiếng. Người kia cầm tay cô rồi cũng ưm lên. An cúi xuống chỗ tay bị trói của người ấy, cọ miệng mình vào biểu thị ý tháo băng dính dùm. Rồi hai người cời trói cho nhau luôn. Xong xuôi, An mới lên tiếng hỏi:

- Ai đây?

- Tớ đây!

- Tớ là ai? Mà nghe giọng quen quen.

- Tớ, Dũng!

- D....D....D....Dũng - An kinh ngạc đến mức lắp bắp - Sa.....sa.....sao cậu lại ở đây?

- Đi tìm cậu nên cũng vào đây luôn.

- Có gọi người lớn không?

- Không! - Không một giây suy nghĩ, Dũng trả lời tỉnh bơ.

- Why not call adults? Stupid! (Sao không gọi người lớn? Ngốc!) - An cao giọng quát.

- Ai biết được lần đầu tớ gặp tình huống này! - Dũng bịt tai, cãi lại. Cậu hiểu An mỗi khi tức giận hay bị loạn ngôn. Sang tiếng Anh nhẹ hơn, sang tiếng Nhật là cực kì tức giận. Cậu thấy may mắn khi An nói tiếng Anh.

- Rồi! Tạm chấp nhận! - An nhẹ giọng nói, cô quên mất, không phải ai cũng như cô.

Bỗng hai cánh cửa bật mở. Một tên đàn ông cao to mặc áo sơ mi trắng điểm chấm đỏ khoác ngoài là chiếc áo vest không cài khuy đi vào. Trên gương mặt thô kệch, làn da đen sạm là vết sẹo dài dọc trên má. Trên đôi môi mỏng gằn một nụ cười theo An nhớ là phát buồn nôn. Do ánh sáng mạnh và đột ngột làm An phải nheo mắt gần như nhắm lại, tay phải đưa lên che trước mặt:

- Quả không hổ là con gái Hoàng Anh Minh. Chưa gì đã thoát ra khỏi đám dây rợ đó rồi.

An nhếch mép, đôi mắt bạc phát huy sự lạnh lẽo vốn có:

- Ông bác quá khen rồi!

- Hừ... Có người muốn nói chuyện với mày này! - Hắn hất mặt, một tên đứng cạnh đưa điện thoại cho An. An còn chưa kịp nói gì, bên kia đã truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng đầy lo lắng:

- An? An à? Con có sao không? Có thương tích hay đau đớn gì không? Bọn nó có làm gì con không?

- Mom! They swaped me, slapped me! It hurts! Mom! (Mẹ! Chúng đánh con, tát con! Đau lắm! Mẹ ơi) - An nói giọng đau đớn đến xé lòng.

Bọn chúng nhìn nhau không ai hiểu gì hết. Chỉ riêng Dũng đang run rẩy này giờ thì lại nhòe miệng cười.

- Why do they dare? (Sao chúng dám?) - Bên kia truyền đến giọng nói tức giận đến nguyền rủa của bà Nguyệt.

Hai người nói chuyện một lúc làm bọn bắt cóc không chịu được mà giật lấy điện thoại:

- Hai người nói đủ chưa? Nên nhớ con cô em bị bắt cóc chứ không phải đi nghỉ dưỡng đâu nhé! Nếu cô em mà không giao số tiền 500 triệu ở địa điểm và thời gian như tao nói thì... - Hắn cố ý kéo dài giọng ra - Cửa khẩu Trung Quốc sẵn sàng chào đón con bé.

Hắn cúp máy, một tràng cười ngạo nghễ vang lên. Hắn lại sai người trói An với Dũng lại. Lần này phải trói thật chặt để phòng chuyện ngoài ý muốn. Cánh cửa đóng lại, một màu đen với chút ánh sáng bao trùm lấy An và Dũng. Lúc này, Dũng mới lên tiếng hỏi:

- Sao ban này cậu lại nói với cô ấy như vậy?

- Cậu biết gì về mẹ tớ? - An hỏi kèm theo nụ cười ranh ma.

- Trả lời tớ trước đi.

- Tớ sẽ nói sau. Trước hết, trả lời câu hỏi ban này của tớ?

- Ừm... Mẹ cậu là người Việt gốc Anh. Tên là Hoàng Ánh Nguyệt. Ngoại hình trẻ như con gái 20 nhưng thực ra đã 35 tuổi.

- Thế thôi đúng không?

Dũng gật đầu.

- Mẹ tớ là người của Hoàng gia Anh tên là Jennifer Alexandra. Sang Việt Nam yêu rồi cưới bố tớ nên lấy luôn họ Hoàng tên Ánh Nguyệt cho dễ gọi. Mẹ tớ là tuyển thủ Teakwondo số một thế giới. Không chỉ trong thi đấu, mẹ còn có khả năng thực chiến khi thường xuyên đánh nhau với những kẻ cật lớn ức hiếp bé. Cậu tin được không, mẹ tớ trông hiền vậy mà trước kia một thời chị cả trong giới ngầm đấy! - Nói đến đây, An bật cười còn Dũng thì ngẩn ra, cô tiếp tục - Cậu hiểu định nghĩa chị cả là sao không? Mẹ tớ không chỉ đánh nhau giỏi mà còn thông thuộc các loại súng ống và rất giỏi phi tiêu. Mẹ kể trước kia bố với mẹ là hai kẻ không đội trời chung. Bố luôn kiêu ngạo, lạnh lùng, là dân chơi, là đại ca một băng đảng. Mẹ rất ghét loại người kiểu ấy nhưng mà ghét của nào trời trao của ấy.

- Tớ thấy bố cậu rất hiền mà! - Dững chấn kinh trước tin vừa nghe được.

- Ủ, là do sau khi gặp mẹ, bố trở nên dịu dàng như thế nhưng cậu sẽ tan vỡ hình tượng khi thấy bố tớ nổi giận đấy!

- Cậu thấy rồi sao?

- Nhiều là đằng khác. Bố nổi giận với tất cả đàn ông đến gần mẹ, không được nhìn quá năm giây!

Dững ngăn người part 2 còn An khúc khích cười.

Bỗng có tiếng đoàn chận đứng nụ cười trên môi An làm nó trở nên cứng ngắt. Mặt cả hai người trở nên xanh xám:

- Đó... đó là tiếng súng sao? - Giọng An run run.

Dù đã nghe tiếng súng ngoài đời vài lần nhưng cô vẫn không khỏi có cảm giác sợ hãi. Bỗng cô nghĩ đến tình huống xấu nhất mà gào lên:

- Mẹ, bố!

- An bình tĩnh đi! Họ rất giỏi, không phải sao? Họ nhất định không sao đâu!

- Dững mặc dù rất rất sợ hãi nhưng vẫn cố gắng trấn an cô bạn.

Nhưng sau lời nói đó, 3 - 4 tiếng súng nữa nổi lên. An và Dững nhìn nhau, mặt trắng bệch không còn giọt máu.

- Không được... Không được... - An lẩm bẩm - Dững, tháo dây trói trước đã.

Hai người thử cách cũ nhưng không được. Chúng buộc chặt quá. Đến mức tay An đã mất đi cảm giác và trở nên lạnh toát.

- Dững, tìm xem có gì dùng được không?

- Không cần tìm nữa đâu. Chỗ kia có chai thủy tinh!

Chai thủy tinh ở gần ánh sáng, phần đáy trai phản chiếu lại ánh sáng bảy màu. An với Dững nhảy qua đó. Đó là chai vodka uống dở còn chưa đến nửa.

- Dững tránh ra!

Khi An chắc sẽ không vào Dững liền thả chai rượu xuống. Mảnh vỡ bắn tung tóe. Một mảnh cắm thẳng vào bắp chân cô. An không kêu mà nhúm mày. Rượu cũng bắn lên chỗ bị thương. Cần làm cô xót đến mất cảm giác.

- Sao không An? - Dững hoảng hốt kêu lên.

- Không sao, không có thời gian đâu, nhanh lên.

Khi đang cắt tóc thì cánh cửa lại bật mở. Ánh sáng mạnh đột ngột làm mắt đau nhức. Bụi tung lên như màn sương đục ngầu. Lại tên mặt sẹo chạy vào cùng ba tên khác đằng sau. Chúng gấp gáp mà tóm chặt lấy An, không quan tâm bọn trẻ đang làm gì mà chỉ biết đưa An đi.

- Các người làm gì thế? Thả tôi ra! - An gào lên, giãy dụa khi có tên vác cô lên.

- Mấy người đưa cậu ấy đi đâu? - Dũng hét lên. Nhanh chóng cắt nốt dây tóc. Cậu cửa mạnh đến nỗi tay xước sát, bật máu - Không được! - Dũng hét lên khi thấy chúng đi xa dần, dây tóc đứt, Dũng lao như bay, dùng bàn tay đầy máu kéo áo tên vác An lại. Một tên thấy vậy, liền nhắc Dũng lên ném ra sau như ném một con thú nhồi bông. An gào lên, cô khóc. Chưa bao giờ cô khóc nhiều và thảm thương đến thế. Dũng đau đớn đứng dậy một cách khổ sở, loạng choạng lao vào cản tên vác An. Hắn mặc áo cộc tay nên vết cản bật máu. Hắn gầm lên một tiếng như dã thú, ném An xuống đất, hất Dũng ra xa, tay còn lại nhấn vào vết cản:

- Nó cản tao! Mẹ kiếp!

Cơn tức giận làm hắn mất hết nhân tính, lao vào đánh Dũng. An gào lên, chạy đến cản nhưng bị hất ra. Tên mặt sẹo lạnh lùng nói:

- Đánh thẳng oắt đó cũng được nhưng đừng làm thương con bé.

Tên mặt sẹo giữ An lại. Cô gào hét đến lạc giọng, giãy dụa đến mệt mỏi thậm chí... cô cầu xin hắn. Lần đầu trong đời cô cầu xin một ai đó nhưng hắn hoàn toàn không để tâm mà cười lạnh:

- Nếu không phải bố mẹ mày dồn tao đến đường cùng, tao sẽ không đến mức phải đánh một đứa trẻ con.

Hắn kim cô mạnh hơn. An không giãy được nữa, chỉ biết giương mắt nhìn Dũng bị đánh. Mặt cô không còn chút máu, nước mắt ướt đầm khuôn mặt đến thảm hại.

Một đứa bé mười hai tuổi bị một tên to như trâu đánh không thương tiếc. Thậm chí, hắn còn vừa đánh vừa chửi rủa. Dũng có sức khỏe không được tốt. Ồm nhiều, đến mức môn thể dục phải miễn. Vậy mà... Vậy mà... lại bị đánh như vậy. Là do cô. Đúng vậy, Dũng bị như vậy là do cô. Dũng nằm úp người xuống thở dốc, trán nhả lại nhưng không hề có một tiếng kêu thoát ra khỏi miệng. Tên kia thấy thế, bản tính cầm thú càng lộ rõ:

- Lì à? Lì này, lì này, mày kêu lên cho tao!

Sau mỗi chữ này, lực đánh càng mạnh. An gào khóc.

- Bọn mày dừng lại cho tao! - Giọng nói của người đàn ông trầm mà đầy uy lực làm tên kia dừng lại. Bên cạnh ông là một người phụ nữ mặc đồ đen bó. Đằng sau là rất nhiều người đang chĩa súng về phía bọn chúng.

Nhìn thấy hai người ấy, An lập tức vỡ òa:

- Bố, mẹ, cứu Dũng, Dũng chết mất!

Bà Nguyệt nhìn con gái với ánh mắt đầy hoảng hốt. Hết nhìn vết thương còn chưa khô máu trên chân An rồi nhìn đến Dũng đang nằm trên nền đất lạnh lẽo đầy bụi bẩn, trên người toàn vết bầm, hơi thở khó nhọc. Bà cảm thấy ruột thắt lại, quay sang người bên cạnh nói gì đó, rồi tức giận nói:

- Không thương lượng, không gọi cảnh sát, hôm nay tao sẽ không cho chúng mày mồ yên mả đẹp.

- Thử xem! - Tên mặt sẹo nhếch mép, cầm khẩu súng dí vào thái dương của An. An hoảng sợ đến không nói nên lời.

- Không... Không được! - Giọng Dũng yếu ớt gần như thì thầm.

Bà Nguyệt cười khẩy, ánh mắt bạc sắc lạnh nhìn tên mặt sẹo:

- Trò này... quả thực quá cũ rồi!

Vừa dứt lời, có một họng súng khác dí sát vào gáy hắn cùng tiếng lên đạn:

- Bỏ súng xuống, thả tiểu thư ra!

Bà Nguyệt trấn tĩnh con gái mình khi An nhảy đến chỗ Dũng. Cô cắt tóc chân rồi ngồi ôm Dũng vào lòng.

An ghì chặt lấy thân thể không còn chút sức lực của Dũng mà khóc nức nở. Dũng yếu ớt đưa tay lên quạt nước mắt cho An, thì thào nói:

- Đừng khóc! Tớ không sao! Không đau chút nào hết! Cậu ổn là tốt rồi! - Rồi cậu nở một nụ cười gượng gạo.

An không nói gì chỉ khóc, tay càng siết Dũng mạnh hơn như thể sợ mất cậu vậy. Bà Nguyệt đau lòng nói:

- Đưa tiểu thư đi! Tôi không muốn con bé chứng kiến những chuyện này!

Hai người đằng sau nghe lệnh liền lập tức đến chỗ An. An dìu Dũng ra xe, chiếc xe lăn bánh tiến thẳng đến bệnh viện.

Khi chiếc xe chuyển bánh, ông Minh nhếch mép cười nhạt:

- Mày thật ngu ngốc khi mà chọn địa điểm hẹn là nơi giam giữ con tin.

- Theo tao biết đây là vụ đầu tiên khiến mày dẫn theo cô vợ xinh đẹp của mày đi đúng không? Quả không hổ danh là phu nhân của tập đoàn J.A.M, ngoại hình quả là xuất chúng như lời đồn. Nếu mà được chết trong hương vị của cô em thì... - Tên mặt sẹo nở một nụ cười gian tà.

Mặt ông Minh tối sầm lại. Ông chưa kịp tiến lên cho hẵn một trận thì...

Bốp.

Thanh gậy sắt bên cạnh bà Nguyệt khi này đã bay thẳng vào đầu hắn. Hắn kêu lên thảm thiết:

- Đây là còn quá nhẹ cho tội xúc phạm tao! (Tiếng Anh) - Mặt bà Nguyệt tối sầm lại, mắt ánh lên tia lạnh lẽo đầy chết chóc. Bà Nguyệt là người di truyền cho An tật loạn ngôn. Có điều, An nặng hơn.

Tên mặt sẹo ngớ người không hiểu nhìn ông Minh. Ông nhếch mép cười:

- Mày chết chắc rồi!

Ông chưa dứt lời thì bà Nguyệt đã tiến đến gần tên mặt sẹo. Gật đầu cho tên vệ sĩ cầm súng đằng sau lui ra. Thanh gậy sắt được bà lấy chân hất lên rồi lấy tay bắt lấy. Bà xoay xoay cây gậy một cách điêu luyện, đi quay tên mặt sẹo vài vòng, hưởng thụ gương mặt sợ hãi cũng cơ thể đang run rẩy của hắn.

- Đầu tiên, tao sẽ liệt kê tội trạng của mày: Tội nặng nhất: Bắt cóc bảo bối của tao - người sau này sẽ kế thừa tập đoàn J.A.M. Tội nặng nhì: Xúc phạm tao. Tội nặng thứ ba: Gây khó khăn cho J.A.M bằng dư luận mà đặc biệt toàn là tin nhảm. Đối với chồng tao... - Bà ngừng một lát, liếc sang ông Minh đang nở nụ cười thú vị - Mày thêm tội nữa là nhìn tao quá năm giây. Chỉ với bốn tội này thôi mày sẽ phải... chết - Bà Nguyệt cố kéo dài giọng, ghé sát tai hắn nói.

Ông Minh đang cười, mặt lập tức đánh lại:

- Nguyệt, không được gần quá 30 cm! - Ông Minh cao giọng vẻ chiếm hữu.

- Đợi một chút rồi em sẽ bù lại cho anh - Bà Nguyệt nở nụ cười hạnh phúc trước cơn ghen vô lý của chồng.

Dứt lời, bà vung cây gậy sắt trong tay Bốp. Một tiếng phát ra từ một lực rất mạnh. Tên mặt sẹo vênh mặt hắn sang một bên, tung người xuống đất, máu chảy ròng từ trán xuống ướt đầm một bên mặt, thậm chí hai cái răng còn bay ra cùng ngụm máu trong miệng hắn.

Ông Minh cười lạnh, ngăn bà Nguyệt chuẩn bị bồi thêm nhát nữa:

- Từ từ, để anh chơi cùng với chứ!

Bà Nguyệt liền hạ tay xuống, cười hiền, tung cây gậy về phía ông Minh rồi quay người đi ra. Nhân cơ hội đó, tên mặt sẹo gượng người dậy, cầm khẩu súng ban nãy hăm dọa xuống đất, nhắm thẳng vào bà Nguyệt.

- Nguyệt, cẩn thận! - Ông Minh chụp cây gậy, hoảng hốt mà ném nó về phía hăn. Đồng thời, tiếng nổ vang lên. Cây gậy bay đến đâm thẳng vào tâm mi của hăn nhưng cũng đã muộn. Đường đạn không bị lệch, nhắm thẳng bà Nguyệt mà bay đến với tốc độ kinh người. Tất cả như một thước phim quay chậm. Ông Minh cố chạy lên đẩy bà Nguyệt ra nhưng không kịp. Bà Nguyệt kêu lên một tiếng, nét mặt bà đau đớn nhìn ông Minh. Màu đỏ của máu bị che dấu bởi màu đen bóng của áo bà. Ông chạy vội đến đỡ bà, hai hàng nước mắt cứ thế tuôn rơi. Ông rút súng, hai tiếng nổ nữa vang lên. Hai viên đạn găm thẳng vào ngực tên mặt sẹo đang găng ngồi dậy. Dòng máu chảy từ vết thương làm ướt đầm chiếc áo sơ mi của hăn. Hăn gục xuống và chết ngay tại chỗ. Đúng lúc đó, An xuất hiện ở cửa, vì lo lắng nên cô quay lại, đập vào mắt cô là cảnh bố ôm mẹ cô gào khóc, vẻ mặt đau đớn tột cùng. An ngồi bệt xuống đất, nước mắt đã tràn mi từ bao giờ. Khuôn mặt cô tái xanh nhìn vẻ mặt đau đớn trắng bệch của mẹ. Cô hét lên:

- Bố, bệnh viện!

Ông Minh bừng tỉnh từ trong nỗi đau, cấp tốc bế bà Nguyệt lên xe cùng An. Ba tên kia bị bắn chết tại chỗ. Căn nhà đó bị đốt chỉ còn là đồng tro tàn.

- Hộc... hộc...

Hơi thở An dồn dập khi nhớ về nó. Cô nhớ như in cảm giác bất lực khi nhìn Dũng bị đánh mà không thể làm gì, nhìn mẹ gục ngã mà đến kêu cũng không được. Cố họng như bị nghẹn lại. Miệng An trở nên khô đắng. Cô nhớ hơi thở khó nhọc cùng lời nói: Mẹ yêu con, con không sao là tốt rồi qua ống thở oxi của mẹ. Nhớ thân thể cứng đờ, lạnh toát của Dũng khi đi ra cùng bác sĩ với câu nói quen thuộc: Xin lỗi! Chúng tôi đã cố hết sức. Bác sĩ nói Dũng vốn có thể trạng yếu ớt cùng bị nội thương nặng gây xuất huyết. An không thể chịu được đả kích quá lớn. Người mẹ mà cô luôn yêu thương cùng ngưỡng mộ và người bạn thân nhất của cô đã rời xa cô trong cùng một ngày - đó là sinh nhật An. Họ vì cô mà chết. Ngày sinh nhật cô được biết đến là giỗ của họ.

An cười chua xót. Một cô bé mười hai tuổi từ con người vô tư, lạc quan trở thành người kiệm lời, lạnh lùng, bất cần. An bị trầm cảm một năm. Cô luôn nhốt mình trong nhà. Khi ở Mỹ, một lần tình cờ cô xem giải Teakwondo thế giới, cô quyết định trở nên mạnh mẽ để có thể bảo vệ những người cô yêu thương. Trước đây, An chỉ coi Teakwondo là công cụ nhưng giờ nó là niềm đam mê của cô.

Nghĩ đến đây, cô thấy giờ mình thật vô dụng. Đã mù lại còn câm. An không chịu nổi cái ý nghĩ đó. Cô cố gắng tháo dây trói. Tay cô bị trói đằng sau trở nên

tê nhức. May chúng buộc không chặt lắm. An xoa xoa cổ tay bầm tím do dây trói rồi cúi xuống cởi trói chân. An cố nghĩ cách để có thể ra ngoài. Chắc hẳn bọn chúng sẽ cử người canh giữ bên ngoài, với tình trạng hiện giờ của cô thì kêu cứu không được, chạy cũng không được, thoát bằng cửa sổ rất khó khăn mà lại dễ bị phát hiện. Đánh nhau thì cô làm sao ăn được mấy người đó nếu nhìn không rõ.

An chợt nảy ra một ý với ánh nắng vàng ươm ngoài kia. Cô đi thật nhẹ nhàng đến nơi có ánh sáng. Không may cô chạm chân vào chiếc ghế nhựa và phát ra tiếng động. An nhắm mắt đợi tình huống tiếp theo. Bọn chúng sẽ xông vào và công sức cởi dây trói ban nãy của cô thành công cốc. Nhưng cô nghe tiếng bọn chúng bên ngoài vọng vào:

- Gì thế?

- Chuột thôi! Nhà kho này lâu rồi, có chuột là đương nhiên!

An thở phào rồi đi tiếp. Cô đoán cửa chính - nơi bọn chúng canh gác ở bên trái cô vì bên ấy phát ra tiếng nói của bọn chúng. Đến nơi, An sờ tay, là dạng cửa sổ kéo. Cô cố nhìn đồng hồ, dựa theo kim thì giờ là 3 giờ 15 phút. Tầm này mặt trời rất gay gắt. An thầm cảm ơn mùa đông năm nay không lạnh lắm. Cô mở cửa sổ một cách khó nhọc. Có lẽ do lâu nên đã bị gỉ sét. Chỉ cần he hé một chút thôi cũng được. Nó nhích ra một chút và phát ra tiếng kêu nho nhỏ. May không có ai nghe được.

An tháo đồng hồ, hướng về phía ánh nắng. Lập tức, mặt đồng hồ phản chiếu ánh sáng mặt trời. An mong có ai đó nhìn thấy mà chạy lại. Nhưng phải là người giỏi giỏi chút chứ nếu là mấy bác nông dân thì không sống nổi mất.

Một lúc lâu sau, khi tay và chân An bắt đầu tê cứng thì có tiếng động cơ moto chạy đến, sau đó là tiếng oto. An thấy nguy rồi, bọn chúng quay lại rồi. Lần này cô chết chắc.

Nhưng mà... cuộc hội thoại sau đó đánh tan suy nghĩ của An cùng thắp lên cho cô một tia sáng:

- Chúng tôi thấy ở đây phát ra ánh sáng. Có ai ở trong sao?

- À không! Anh trai chúng tôi làm thí nghiệm trong này nên mới như thế!

- Thí nghiệm? Ở một nơi như thế này? Phản ứng gì kì cục thế? Sao các anh ăn mặc như thế?

Bọn chúng bị hỏi như thế, nhất thời không biết trả lời ra sao, nói năng ấp úng.

Im lặng một lúc, tiếng đánh nhau vang lên. Cánh cửa bật mở, Quân vào đầu tiên, sau đó là ông Minh, ông Nam và ông Long. Đập vào mắt họ là hình ảnh An đứng bên cửa sổ, tay cầm đồng hồ, quần áo đồng phục bụi bặm, bẩn thỉu.

Mọi người chạy lại, Quân dồn dập hỏi:

- An, em có sao không?

An ngơ ngác nhìn người không rõ trước mặt, chỉ thấy giọng nói rất quen:

- Ừm... Ừm...

Quân chấn kinh đứng bất động nhìn An. Bọn chúng làm gì cô thế này? Ông Minh nắm vai An, siết chặt:

- An, con làm sao thế? Bố đây!

- Ừm... Ừm...

An nắm tay chỉ chĩa ra ngón cái và ngón út đưa lên tai. Quân hiểu ý đưa điện thoại cho An. Cô không cầm mà đan hai tay vào nhau, ngón cái bấm bấm trong không trung. Quân ngơ một lúc rồi mở giao diện tin nhắn cho An. May mà An thuộc lòng bàn phím cảm ứng nên việc nhắn tin không nhìn với cô khá dễ dàng:

Con xin lỗi! Hiện giờ con không thể nhìn và nói do loại thuốc mà chúng cho con uống.

- Vậy sao? Nó có tác dụng trong bao lâu? - Ông Minh hỏi.

Một tuần.

- Được rồi! Đưa An về đã!

Ai thế?

- Người có giao kèo với em.

Sao anh lại ở đây?

- Tìm cô tiểu thư mất tích là em chứ sao!

Khi ra đến ngoài, ông Minh cảnh giác nói:

- Thật kỳ lạ. Không thể nào bắt cóc chỉ có hai người canh gác như vậy. Quá dễ dàng đến mức đáng nghi.

- Đúng vậy! - Ông Long đồng tình - Nếu là tư thù thì chúng còn muốn dày vò An dài dài. Lần sau cháu nên cẩn thận một chút.

Khi cả đoàn xe rời khỏi đó chỉ để lại khói bụi mịt mù. Lúc này mới có một bóng đen xuất hiện cạnh nhà kho, nở một nụ cười thâm hiểm.

Nhờ bọn bắt cóc mà An phải ở nhà tĩnh dưỡng một tuần. Cô ả kia nói quả không sai. Sang ngày thứ ba, trong mắt An không có nổi một tia sáng. Cô đã chuẩn bị tinh thần cho chuyện này nhưng vào một buổi sáng, khi tỉnh dậy thấy mình không nhìn thấy được dù là ai cũng sẽ hoảng sợ. Sang ngày thứ năm, mắt An đau đến mức nổ ra, nó nhức, nó nhói, nó đau như thể có ai đang móc mắt cô ra vậy. An đau đến không ngủ được. Để kiềm chế cơn đau, cô đã uống rất nhiều thuốc giảm đau. Trong những ngày này, Quân thường xuyên đến thăm cô. Mỗi lần cậu đến, An không đau đến mức quằn quại cũng đau đến phát ra tiếng kêu. Mỗi lần như vậy, một nỗi đau bỗng dâng trào trong cậu.

Chương 12

Khi mắt sáng trở lại, An liền nhận được một bức thư nặc danh. Nhưng những dòng văn trong bức thư cũng đủ cho An biết đó là bọn bắt cóc cô và cụ thể là cô nàng ma nữ kia. Trong thư có nói lý do An bị bắt có thể lên website của trường và tìm hiểu và với người thông minh như cô có thể suy ra được cô nàng kia là ai. An lập tức lên trang chủ của trường. Những bài mới đăng gần đây không có gì đặc sắc. Bài viết nổi bật nhất là sắp đến ngày thành lập trường. Còn bài viết hot nhất là Hoàng tử lạnh lùng đi chơi với cô nàng băng giá khối mười và trên đó còn có ảnh của An và Quân hôm ở công viên. Nội dung bài viết có phần phóng đại và còn đặt ra những câu hỏi để làm nữ sinh trong trường tức hộc máu như là “Có lẽ nào cô nàng thủ khoa khối mười này sẽ chiếm ngự trái tim của hoàng tử Vũ Anh Quân?” Người viết là Nhóc Chăm Chỉ.

An đã hiểu tại sao tuần vừa rồi mọi người lại có thái độ kỳ lạ như thế. An khẽ thở dài. Bỗng điện thoại reo chuông. Trên máy nhấp nháy hàng số lạ:

- Alô!

- Em đã nhìn thấy chưa?

- Rồi! Ai thế?

- Tôi đây!

An nhíu mày:

- Tôi là tên nào?

- Giao kèo! Tôi đã dùng số này liên lạc với em hơn một tuần rồi. Sao em không chịu lưu vào chứ?

- Lúc khác! Gọi tôi có gì không?
- À! Em có tính đi học không đây!
- Có chứ! Tôi biết một người trong số bọn bắt cóc tôi rồi!
- Ai? - Bỗng giọng Quân nghiêm túc đến lạ lùng.
- Rồi anh sẽ biết! Sang đón tôi được chứ?

Bên kia im lặng vài giây như thể đang ngạc nhiên trước câu nói của An:

- Ok! Đợi tôi mười phút. - An đang định gác máy, Quân lại nói tiếp - À! Quên không nhắc em, chuyển giờ học sang 8h.

An vừa gác máy, ông Minh ở ngoài cửa từ lúc nào, ông cất giọng trầm nhưng lạnh lẽo hỏi An:

- Con đã biết ai là thủ phạm!

An giật mình. Cô không muốn cho bố biết nhưng đến nước này không thể giấu được nữa:

- Chỉ là một trong số chúng!
- Ai? - Tự nhiên An thấy Quân vừa rồi cũng hỏi với giọng y chang thế này.
- Con tự giải quyết được.
- Ai? - Ông Minh kiên nhẫn hỏi lại, giọng trầm hơn vừa rồi.

An thở hắt ra một tiếng:

- Đó là Hà Mai Linh trường con!
- Sao con biết?

- Chúng ngu ngốc ở chỗ trước khi đánh con ngất thì xưng danh mà mục đích là muốn cảnh cáo con không được đến gần Quân. Cô ta còn có đại gia đứng sau mà cũng có thể là con nhà giàu. Nói chung hậu thuẫn cho cô ta là người khá thế lực...

An còn chưa nói xong, bố cô đã gọi cho thư ký Trường sai người điều tra.

An có thể định là được kết cục của gia đình cô nàng, cô dặn ông Minh:

- Bố, nếu cô ta là gia đình bình thường hay khó khăn thì đừng làm gì họ, chỉ cần tìm đại gia phía sau cô ta. Còn nếu là gia đình thượng lưu thì cảnh cáo là được, đừng làm họ phá sản.

- Cái trước bố đồng ý với con. Còn cái sau thì phải tùy vào đạo đức của chúng đã.

Cả trường AQ gần như vỡ òa trong tin đồn khi thấy An và Quân đi ra từ một xe. Trên đường đi, Quân hỏi An không biết bao lần về người bắt cóc cô nhưng bị An từ chối một cách phũ phàng với lý do không muốn kể một chuyện quá nhiều lần.

Trong lớp học, chốc chốc mọi ánh mắt đều dồn về An - Cô nàng đã mất tích một tuần dưới lý do ốm. Huy viết thư chuyen cho An để tránh cô giáo đang thao thao bất tuyệt trên bảng.

- Sao cậu không đi học cả tuần nay thế?
- Ồm.
- Đừng dối tở, ít nhất hãy coi tở là bạn.

An thấy nao nao khi thấy chữ bạn, bất giác cô làm một chuyện mà cô không nghĩ tới.

Tôi bị bắt cóc.

- Ai?
- Hà Mai Linh.
- Hotgirl Hà Mai Linh á?
- Ủ! Cậu biết sao?

Thực ra trước kia cô ta là bạn gái tở. Nhưng giờ không còn gì nữa đâu, thật đấy!

- Cậu làm sao vậy? Tôi đâu có quan tâm chuyện đó.

Thấy An viết thế, bỗng lòng Huy chùng xuống. Cảm giác khó chịu bao vây lấy cậu. Cậu cũng không hiểu nổi nó là gì và tại sao cậu lại viết cái câu như “Xin tề” anh nói thật như thế.

Phần 5

Chương 13

Quả đúng như dự đoán của An, khi cảm thấy cô chưa thấm thía được từ vụ bắt cóc, Hà Mai Linh sẽ tiếp tục đe dọa cô cho đến khi cô và Quân quên mặt nhau mới thôi. Sân thượng làn gió rét lạnh của mùa đông luồn qua mái tóc xõa của An làm nó bay mạnh sang một bên. Giống như lần trước, một mình cô đứng trước nhiều nữ sinh. Dù là con gái nhưng An cũng phải công nhận rất nhiều người giống hệt cái một cách hoàn hảo. An đứng yên nhìn chúng, ánh mắt có phần mỉa mai và kiêu ngạo. Hà Mai Linh vẫn là người đứng đầu, cô ta lên tiếng trước:

- Nghe nói mày bị bắt cóc.

- Ồ! Mày nghe ai nói thế? Tao xin nghỉ ốm cơ mà nhì!

- Không vòng vo nhiều, mày biết tao là người bắt mày rồi đúng không? Vậy thì cứ nói thẳng vấn đề đi. Hình như mày chưa thấm được nhì?

- Người chưa thấm là mày! Tao cá chỉ khoảng 5 - 10 phút nữa thôi, cuộc sống của mày - sẽ có biến. Hoặc là cuộc đời mày có bước ngoặt mới... Hoặc là mày sẽ may mắn được nhà giàu nào đó bao dưỡng. - An kéo dài giọng vẽ thanh bí.

- Ha! - Linh cười khẩy - Có vẻ mày cập nhật thông tin rất kém. Mày biết Đỗ Hoa Giang chứ? Đó là mẹ tao. Mày biết tập đoàn dầu khí Mine chứ? Đó là của nhà tao.

- Đỗ Hoa Giang là nữ doanh nhân nổi tiếng sắc sảo, một mình nuôi hai con đồng thời đưa tập đoàn Mine lên cao đó sao? Không ngờ đó là mẹ mày nhưng sắp rồi. Cái tập đoàn đáng tự hào của mày sắp có biến. Theo tao biết, Mine làm ăn khá trong sạch nên yên tâm, nó sẽ không phá sản.

Linh không hiểu An nói gì định hỏi lại thì một đứa con gái hốt hải chạy đến. Vừa chạy vừa gọi chị. An nhận ra cô nàng tóc vic đó là Hà Bảo Yến - người đã đánh cô ngất đi. Linh nhú mày:

- Gì thế?

- Bản tin kinh tế đang chiếu việc cổ phiếu của Mine đang xuống giá. Rất nhiều người bán ra. Cứ tình hình này Mine có nguy cơ phá sản mất.

Linh chờ người nhìn An chỉ thấy cô nở nụ cười nửa miệng.

- Mà là ai?

An không trả lời chỉ đứng yên nhìn Linh. Yến mở bản tin kinh tế đang phát trên điện thoại cho Linh xem. Tiếng nói ngọt ngào của phát thanh viên có phần gấp gáp.

Theo phóng viên của chúng tôi được biết, chủ tịch tập đoàn Mine - bà Đỗ Hoa Giang đang cố gắng kìm lại cổ phiếu đang xuống giá nhanh đến chóng mặt. Hiện giờ, cổ phiếu của Mine đã được tập đoàn J.A.M thu mua với giá rẻ. Có thể thấy chủ tịch tập đoàn J.A.M - ông Hoàng Anh Minh có ý định lợi dụng cơ hội này để trở thành cổ đông lớn nhất của Mine.

Linh nhìn An, hỏi lại câu ban nãy:

- Mà là ai? Tại sao mà biết mấy chuyện này?

- Tao chỉ là một học sinh lớp 10 mà thôi!

An đi ra đến cửa sân thượng thì Linh lại hỏi:

- Mà có quan hệ gì với J.A.M, à không, phải là với Hoàng Anh Minh chứ!

Nụ cười nửa miệng trên môi An lập tức khoét sâu:

- Mà nghĩ sao? - Nói rồi An đi xuống, bỏ mặc gương mặt chưa hết shock của Linh.

Chương 14

An vẫn như mọi ngày, xuống canteen nhâm nhi cốc capuchino, nốc húng dọc cuốn sách về kinh tế mà trong tương lai không xa cô sẽ phải đọc. Bên tai vẫn là chiếc headphone trắng. Ánh nắng mùa đông không hề mang hơi ấm xuyên qua ô cửa kính vuốt ve bàn tay trắng ngà của An. Có nhiều người hỏi An làm thế nào mà giữ được làn da đó trong khi sống dưới cái nắng của bang California. Họ đâu hề biết rằng cô không hề giao du với bên ngoài trừ những lúc luyện võ. Thời gian của cô với bốn bức tường chiếm hầu như toàn bộ 3 năm.

Bỗng An dừng lại, tập trung toàn bộ tế bào và dây thần kinh để cảm nhận sự ấm áp nơi ánh nắng kia. Nhưng rốt cục vẫn là sự lạnh lẽo nơi bàn tay. An thích mùa đông, rất thích nhưng không có nghĩa là cô không thích nắng. Trước kia, cô tìm thấy nắng, một tia nắng ấm áp và ngọt ngào như cốc capuchino ngày đông. Nhưng tia nắng đó vụt đi rất nhanh, nhanh như một ngôi sao băng mang đến cho

người ta hy vọng nhưng nó còn có tên gọi khác là sao chổi. Nó vụt nhanh đến mức khiến cô hoang mang vì không thể nắm bắt.

An cứ ngẩn ngơ nhìn màu vàng nhàn nhạt của nắng trên tay mình mà không để ý rằng Quân ngồi cạnh từ bao giờ:

- Em có thể kể cho tôi nghe chứ?

Lúc này, An mới giật mình nhìn Quân:

- Kể gì?

- Chẳng phải em có tâm sự sao?

- Không có gì! Anh không cần bận tâm đâu.

Quân nở nụ cười. Cậu thấy cô nàng này thật giống cậu quá đi mất:

- Giờ em có thể kể cho tôi ai bắt cóc em được chứ?

- Chỉ là một trong số chúng thôi.

- Cũng được. Tôi có thể giúp em tìm tên chủ mưu.

An gật đầu:

- Anh biết Hà Mai Linh chứ?

Quân gật đầu, An tiếp tục:

- Cô ta đã thừa nhận rồi. Nhưng còn có người đằng sau cô ta.

- Sao em biết?

- Trong lúc bị nhốt, dù tôi nhìn không rõ nhưng nhìn được mờ mờ. Tôi thấy một người đàn ông đứng cạnh cô ta nhưng không hề nói gì.

- Nhớ đó là thuộc hạ của cô ta.

An lắc đầu:

- Không, vì cô ta gọi hắn là thiếu gia đồng thời còn rất thân mật nữa.

- Đại gia bao dưỡng??

- Không, cô ta là con gái chủ tịch tập đoàn Mine nên không có lý do gì phải tìm người bao dưỡng. Nên họ là người yêu.

- Con gái tập đoàn Mine??

- Anh không biết sao?

- À ừ! - Sắc mặt của Quân có sự biến đổi nhỏ nhưng An lại không hề nhận ra.

- Anh có xem bản tin sáng nay không?

- Xem rồi. Nhưng nếu làm như vậy thì chẳng khác nào cô ta sẽ biết em là ai sao?

An nhún vai:

- Vấn đề này không thể thay đổi quyết định của bố tôi được.

- Tôi sẽ giúp em vụ này.

An gật đầu.

Ở chiếc bàn gần đó nhất, một cô gái đang nói vào trong điện thoại:

- Tiểu thư, Anh Quân sẽ nhún tay vào vụ này, rất có thể anh ấy đã biết đó là cô. Còn nữa, họ có nói gì đó liên quan đến thân phận thật sự của Hoàng Linh An. Em thấy có gì đó sâu xa hơn cơ.

- Hãy tiếp tục nghe cuộc nói chuyện của cô ta với những người khác nữa. - Một giọng nói dịu dàng nhưng lại mang vẻ gì đó rất kiên quyết và đầy mưu mô.

- Vâng, em biết!

Sau đó cô gái liếc nhìn An gần đó rồi ánh mắt rơi xuống gầm bàn, nơi có máy nghe trộm giấu rất kín đáo.

Chương 15

Một tuần liền An không đi học cũng như đi tập, điều này làm Quang lo lắng. Đến lớp cô thì bảo cô báo ốm, cậu lại không biết nhà cũng như số điện thoại. Chỉ riêng việc này thôi đã làm cậu cảm thấy bất lực.

Sáng, trong cái lạnh đến rùng mình đan xen với ánh nắng vàng không mang theo hơi ấm nhưng vẫn làm người ta chói mắt. Quang nheo mắt nhìn thấy An ở hành lang khối mười trong chiếc áo đồng phục không hề ấm áp. Cậu cấp tốc chạy xuống và sang dãy nhà của khối 10.

Trước mặt cậu là ánh mắt cùng vẻ mặt khó hiểu của An:

- Anh làm gì đấy??

Quang vừa thở vừa nói:

- Chỉ là thể dục buổi sáng thôi.

An gật đầu đi tiếp, Quang sánh vai bên An, hỏi điều mà cả tuần nay cậu muốn hỏi nhất:

- Sao em nghỉ học đến một tuần?

- Hình như ai cũng quan tâm tôi nghỉ học nhỉ??

- Còn ai nữa sao??

- Hai người nữa.

Trong đầu Quang lóe lên một người:

- Quân và...

- Một bạn cùng lớp

Quang gật đầu:

- Vậy trả lời câu hỏi ban nãy của anh.

An và Quân dừng lại trước cửa lớp cô. An xoay người đối diện với Quang, lãnh đạm nói:

- Tôi ốm.

- Người học võ rất khó ốm, với lại chúng ta rèn thể lực rất nhiều.

- Quả là không qua được mắt anh, được rồi, tôi bị bắt cóc. - Quang định mở miệng hỏi thì An nói trước - Còn muốn biết ai thì hỏi Quân đi.

Nghe câu nói của An, tim Quang nhói lên một chút. An bảo cậu hỏi Quân chứng tỏ rất tin cậu ấy. Quang đang dần dần cảm thấy ngày mình phải bỏ cuộc khá gần rồi.

Trên sân trường AQ đầy nắng. Quân sánh vai cùng Mai Anh đi về dãy nhà

khối 10. Mai Anh biết cậu đi đâu nhưng vẫn ra sức nói như để cậu biết đến sự tồn tại của mình. Trên tay Quân là một cái túi màu đen. Mai Anh không rõ đó là cái gì nhưng cô biết nó dành cho An. Đối với cô, ánh nắng hôm nay là ánh nắng lạnh nhất trong đời. Nắng, không ai ghép Nắng với từ Lạnh. Nhưng cái lạnh trong lòng cô còn hơn cái lạnh của thời tiết. Cho dù, nắng hôm nay có ấm đi nữa, cô vẫn thấy đó là tia nắng lạnh. Sáng nay, Quân rất lạ. Lạnh lòng với cô

khác hẳn ngày thường. Bình thường cô nói, cậu còn ậm ừ cho qua nhưng hôm nay thậm chí cái nhếch mép cũng không có.

Mỗi người đều có năng của riêng mình. Dù có là người lạnh lùng đến đâu nhưng khi gặp tia nắng định mệnh trong đời thì cũng sẽ tan chảy. Quân là nắng của cô. Tia nắng của cô rất khác biệt. Nó lạnh lẽo, nó thờ ơ với cô. Lẽ nào, tia nắng này không dành cho cô?? Mai Anh rùng mình trước suy nghĩ ấy, cô không thể sống thiếu Quân. Cậu lạnh lùng với cô cũng được, thờ ơ cô cũng được chỉ cần cậu ở cạnh cô là được.

Bỗng Quân dừng bước, Mai Anh cũng dừng theo. Cô có thể cảm nhận được biến đổi dù chỉ nhỏ nhất qua ánh mắt cậu. Chân mày Quân khẽ nhíu lại, ánh mắt khó chịu cùng sự lạnh lẽo đến khó tả. Mai Anh nhìn theo ánh mắt Quân. Trước mắt họ là Quang và An đứng đối diện nhau, tay Quang nhẹ vén vài sợi tóc mai ra sau vành tai cho An. An không hề gạt tay Quang ra, cứ đứng đó rồi nói lời cảm ơn, xung quanh họ là ánh mắt ghen tị của biết bao cô gái. Dù đứng ở góc độ nào đi nữa họ cũng như một cặp. Thậm chí có thể nhìn ánh mắt thâm tình của Quang dành cho An.

Mai Anh thấy khó chịu. Không phải vì hành động của Quang mà là thái độ của Quân. Từ khi An học ở AQ, Quân thay đổi một cách rõ rệt. Ngay ngày hôm nay cũng đủ thấy. Lần đầu tiên, Mai Anh thấy Quân tức giận vì một cô gái.

Quân bỏ đi, tai cầm cái túi nắm lại thành quyền. Cậu đi thật nhanh xuống nơi để xe chỉ dành cho riêng cậu. Con xe thể thao lao nhanh ra khỏi cổng trường khi nó vừa mở.

Trong lớp, An đang gục đầu xuống bàn xem chừng mệt mỏi lắm. Bên tai là chiếc headphone trắng được che đi bởi làn tóc xõa. Bỗng điện thoại của cô rung lên bần bật. An xin ra ngoài rồi nhấc máy. Đầu dây bên kia là giọng nói trầm có vẻ gấp gáp của ông Minh:

- Con có thể đến đây không?? Quân bị tai nạn xe hơi.

An đứng bất động. Não cô đang từ từ tiếp nhận thông tin mà ông Minh vừa nói, còn cơ thể cô thì như có biến động lớn trong đó vậy. Tim không ngừng quặn thắt, các bó cơ thì thôi thúc cô chạy đến đó.

- An, con có ở đó không thế???

An bình tĩnh, gấp gáp nói:

- Đó là bệnh viện nào bố??

- Bệnh viện tư nhân Shelous.

An cúp máy. Vừa chạy vừa tìm một dãy số khác:

Cô Vân, cho người đem cho tôi chiếc xe số 4 đến trường AQ, anh ta có 5 phút.

Không đợi bên kia trả lời, An cúp máy rồi mở GPS tìm bố cô trên bản đồ.

5 phút sau, không chậm một giây, một chiếc xe moto màu đen phân khối lớn đổ xích trước cổng trường AQ. Người vệ sĩ mặc đồ đen từ đầu đến cuối xuống xe cúi chào cô. An gật đầu, đội chiếc mũ bảo hiểm cùng màu xe rồi lao vút đi, để lại lớp bụi như màn sương đục ngầu. Sân trường vắng lặng chỉ có tiếng giảng bài của giáo viên từ các lớp vang đến phá tan không gian yên ắng. Ở đâu đó, có người đã chứng kiến toàn bộ cảnh vừa rồi. Người đó lướt nhanh tìm một dãy số trên điện thoại. Sau 3 hồi chuông, bên kia truyền đến giọng nói nữ tính:

- Tiểu thư, có việc gì thưa cô???

- Candy, tìm hiểu cho tôi người con gái tên Hoàng Linh An, lớp 10A1 trường AQ. - Giọng cô tiểu thư đó dịu dàng nhưng đầy mưu mô.

- Vâng, thưa cô!

Người đó cúp máy, trên môi là nụ cười gian xảo:

- Tôi muốn biết cô là ai? Hoàng Linh An! Hẳn ta có lẽ cũng sẽ thích thú với thông tin này đây!

Phần 6

Chương 16

Bệnh viện tư nhân Shelous.

An đỗ chiếc moto phân khối lớn ngay trước cổng bệnh viện, không thèm gửi xe cũng mặc kệ tiếng gọi í ới của bác bảo vệ. Cô chạy ngay đến bàn tiếp tân hỏi về Vũ Anh Quân:

- Thiếu gia đang trong phòng cấp cứu tầng 5. Cháu là ai thế?
- Cô không cần biết. Đưa tôi đến đó!

Cô tiếp tân gật đầu. Cô thấy cô nhóc này có gì đó rất giống với người đàn ông đi cùng ông Nam.

Trước phòng cấp cứu tầng Vip có hai người đàn ông anh tuấn đầy nam tính cũng quỵn rũ. Một người ngồi trên ghế, hai chân vắt chéo, nét mặt cương nghị hiện lên chút lo lắng, đôi mày rậm hơi nhíu lại. Một người đứng ngồi không yên, đi đi lại lại, tay luôn để trước cằm. Nét mặt lo lắng thấy rõ.

Ông Nam càng như thế ông Minh càng suốt ruột, liền lên tiếng:

- Này này, cậu ngồi xuống đi, cậu không sao nhưng tôi chóng mặt lắm!
- Chết tiệt, sao cậu có thể ung dung như thế cơ chứ??? - Ông Nam tức giận nói.
- Tôi không ung dung. Chỉ là đang cố theo chiều hướng tích cực thôi. Như cậu thì mọi việc tốt đẹp hơn à??

Ông Nam ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu, vò vò mái tóc chưa điểm bạc:

- Khốn kiếp! Nếu Quân bị làm sao, tôi sẽ san bằng cái bệnh viện này.
- Nên nhớ, bệnh viện này là của cậu, tôi sẽ nhờ Long giúp cậu một việc. Ok??

Ông Nam liền ngơ ngác nhìn ông Minh. Ông Minh cười khê rồi rút điện thoại ra, tìm một dãy số. Sau hồi chuông thứ 2 đã có người bắt máy:

- Việc tôi nhờ cậu sao rồi???

Họ nói do Quân đi trên đường cao tốc bỗng chiếc xe đằng trước thẳng gấp nên mới xảy ra tai nạn.

- Còn chiếc xe nào bị nữa không??

Còn một chiếc, nhưng người đó chỉ bị nhẹ thôi, do anh ta phanh kịp.

- Cậu có tìm hiểu nguyên nhân người kia đột ngột dừng không?

- Có, cậu ta nói do có con gì đó chạy qua nên bất ngờ.

- Cậu ta?? - Ông Minh nghi hoặc hỏi.

- Ủ, cậu ta rất trẻ, khoảng 20, 22 thôi.

- Ok, tôi định bảo cậu cho hẳn liệt giường nhưng trẻ như vậy thì phí lắm. Cho hẳn một trận là được.

- Ok. Bảo Nam là xong việc tôi sẽ đến đó ngay.

Cúp máy. Ông Minh thở dài nhìn ông Nam:

- Tôi không nghĩ Quân lại phản xạ chậm như vậy.

Ông Nam gật đầu:

- Có lẽ lúc đấy nó đang suy nghĩ gì đó. - Ông Nam lập tức đổi giọng - Chết tiệt, nó mà làm sao thì tôi tru di nhà tên đó.

Ông Minh thông cảm nhìn ông Nam. Trước kia khi bà Nguyệt vào phòng phẫu thuật ông còn hoảng loạn hơn thế này. Khi mất bà vĩnh viễn, nếu không có An có lẽ ông cũng không còn tồn tại nữa.

Lúc sau, An chạy đến, đằng sau là cô tiếp tân:

- Quân sao rồi???

- Vẫn đang cấp cứu. - Ông Nam nói rồi quay sang cô lễ tân - Không còn việc của cô nữa.

- Vâng thưa chủ tịch.

An ngồi xuống hàng ghế đối diện. Lần đầu tiên sau 4 năm, ông Minh thấy nét lo lắng trên gương mặt vô cảm của An. Ông biết Quân đã chiếm được một vị trí trong An và ông vui vì điều đó.

Gần một tiếng sau, đèn phòng mổ tắt, viện trưởng đi ra. Ông Nam lập tức xông đến hỏi:

- Quân thế nào rồi???

Ông Minh và An cũng nhìn chăm chăm viện trưởng thay cho câu hỏi. Ông ta bình tĩnh đáp:

- Mọi người yên tâm. Thiếu gia đã qua nguy hiểm. Nhưng não cậu ấy bị chấn động nên sẽ phải chịu một vài cơn đau đầu. Vết thương không sâu nhưng dài, tránh tiếp xúc với nước. Nên để cậu ấy ở đây để theo dõi.

- Giờ có thể vào thăm không??? - An hỏi

- Được thôi nhưng nên chuyển cậu ấy vào phòng bệnh đã.

Trong một căn phòng Vip ở tầng 5. Đây là phòng bệnh riêng của Quân. Thiết kế căn phòng cũng không khác khách sạn là bao. Ở đây có màu trắng toát đến ớn người. Quân say ngủ trên chiếc giường lớn. Tay cầm ống truyền. Chỉ mới có 2 tiếng thôi mà cậu đã tiêu tụy đi nhiều, không còn vẻ lạnh lùng đến đáng sợ, không còn vẻ đáng yêu đến trẻ con cũng không còn đẹp để hào nhoáng hàng ngày nữa.

Chương 17

Thời gian này, An cũng dùng nhiều thời gian của mình đến thăm Quân. Ngày thứ hai, Quân vẫn chưa tỉnh. Quang và Mai Anh khi biết chuyện cũng tức tốc đến như động cơ phản lực. Khi nhìn thấy An đang bên cạnh giường Quân, ung dung đọc tờ báo, Quang có chút ngạc nhiên sau đó có cảm giác lòng chùng xuống. Còn Mai Anh khi thấy An thì lạnh lùng liếc cô một cái rồi coi cô như không khí. Nhìn Quân như vậy Mai anh không khỏi xót xa cùng đau đớn. Cô giận dữ đi ra ngoài trong ánh mắt khó hiểu của Quang. Lái chiếc xe màu đỏ rực rời ra khỏi bãi đậu, phóng thẳng đến tập đoàn Best. Cô hùng hổ đi vào phòng tổng giám đốc mặc cô thư ký can ngăn:

- Ngô Thái Đăng, anh ra đây cho tôi!

Mai Anh mạnh mẽ đẩy cửa vào, gương mặt tràn đầy sự giận dữ. Bên phải cánh cửa, nơi Mai Anh đang đứng là một chàng thanh niên trẻ tuổi, ngồi tựa người trên ghế tổng sau bàn làm việc, vắt chân chữ ngũ, xoay xoay cây bút bi trên tay. Anh chàng này 3 phần đẹp, 7 phần tà. Dáng vẻ không có gì giống tổng giám đốc một tập đoàn tài lớn. Trên môi là nụ cười hờ hững:

- Mai Anh tiểu thư, sao hôm nay cô lại có hứng đến nơi làm việc của tôi vậy??

- Đừng giả nai với tôi. Là anh làm đúng không? - Mai Anh đi đến trước mặt người tên Ngô Thái Đăng đó, giận dữ nói:

- Đúng là tôi làm! - Đăng thản nhiên thừa nhận như đó chỉ là việc giết một con kiến.

- Anh đã vi phạm giao kèo giữa chúng ta.

Đăng cười như thể đó là chuyện thú vị nhất trên đời:

- Giao kèo giữa chúng ta? Tôi đã quên nó từ lâu rồi. Quả thật cô quá ngây thơ, làm giao kèo với tôi chứ không phải là hợp đồng. Nên nhớ tôi là một doanh nhân, doanh nhân thì luôn tìm lợi ích mà giao kèo giữa chúng ta tôi không tìm được nguồn lợi gì ở đó cả.

- Chẳng phải tôi đã nói chỉ cần anh lên tiếng, tập đoàn Phillas sẽ toàn lực đáp ứng yêu cầu sao?

- Đúng, giao kèo giữa chúng ta là tôi sẽ giúp cô trả thù Hoàng Linh An, cô giúp tôi mọi thứ chỉ cần tôi yêu cầu. Nhưng cô biết tôi không hề ưa gì Vũ Anh Quân, nếu không muốn nói là thù ghét vậy mà cô không cho tôi động vào cậu ta. Còn Hoàng Linh An, tôi còn không biết cô ta là ai. Best khá có máu mặt trong giới kinh doanh, dù không bằng Phillas nhưng cũng không đến mức phải nhờ vả nó. Nếu cần chỗ dựa không phải là J.A.M và Chim Ưng là lựa chọn tốt nhất sao? Vậy nên tôi không cần cô mà cô cần tôi. - Sau đó cậu ta nở nụ cười như có như không nhìn Mai Anh.

Chương 18

Mai Anh tức giận, tay nắm lại thành quyền. Thấy vậy, nụ cười trên môi Đăng lại càng đậm hơn:

- Bình tĩnh đi! Chẳng phải cô cũng đang lợi dụng tôi sao? Chính xác hơn là lợi dụng tôi ở thế giới ngầm mới đúng chứ. Trong giới kinh doanh và chính trị, không ai không biết tổng giám đốc Best, Ngô Thái Đăng tôi là ông trùm trong giới ngầm chứ, còn Phillas của các người không phải trong sạch lắm sao? Minh bạch lắm sao? Bố cô sẽ ra sao nếu biết cô con gái cành vàng lá ngọc của mình chạy đến tìm xã hội đen chỉ vì ghen??

Mai Anh giận dữ gằn lên từng chữ một:

- Anh là đồ bỉ ổi, đê tiện.

Đăng không giận mà còn cười:

- Có chửi tôi như thế nhưng cô lại không bỏ giao kèo dù tôi có vi phạm. Quả thật cô rất cần tôi. Thế Hoàng Linh An đó thân phận thế nào?

Mai Anh cố gắng kiềm chế, nói:

- Tôi đã cho người điều tra. Trước kia tôi có cho người theo dõi để biết gia cảnh nhà cô ta nhưng luôn bị mất dấu. Hôm qua, tôi thấy một người mặc đồ đen giống như vệ sĩ, cung kính chào cô ta rồi đưa cho cô ta một con xe moto Z1000, chỉ thế cũng hiểu được nhà cô ta thuộc loại giàu có. Tôi...

Mai Anh đang nói thì tiếng chuông điện thoại reo lên ngắt lời cô. Cô nhìn màn hình nhấp nháy hàng chữ “Candy thư ký”:

- Alô.

“Tiểu thư, việc hôm qua cô sai tôi đã tìm hiểu nhưng rất lạ là hồ sơ của Hoàng Linh An trên trường được bảo mật” - Bên kia là giọng nữ trong trẻo đầy nữ tính.

Mai Anh nhú mào:

- Bảo mật?? Tại sao?

“Hiệu trưởng nói bất cứ thông tin gì về Hoàng Linh An đều được bảo mật, dù là tiểu thư cũng không được.”

- Tôi không cần biết cô làm bằng cách nào nhưng nhất định phải điều tra về con bé đó cho tôi!

“Vâng, thưa cô.”

Mai Anh giận dữ tắt máy, lại gần ghế sofa ngồi phịch xuống. Đứng đứng dậy, rót một ly rượu vang đỏ, đặt trước mặt Mai Anh:

- Sao thế?

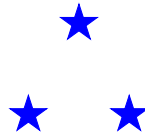
Mai Anh nhìn màu đỏ trong suốt trong ly rượu, cô chán nản nói:

- Người của tôi không điều tra được. Hồ sơ của cô ta được bảo mật.

Đứng ngồi xuống ghế đối diện, nhếch môi thú vị:

- Bảo mật? Cái này hay đấy - Suy nghĩ một lúc, Đăng nói - Ok, tôi sẽ giúp cô!

Đăng thú vị nhìn Mai Anh, cô tiểu thư nổi tiếng tài giỏi, có vẻ đẹp nhu mì yếu đuối, tính cách dịu dàng nhưng không ngờ lại phát điên lên vì không biết rõ thân phận một cô gái nào đó. Đăng quả thật rất tò mò.

Bệnh viện tư nhân Shelous

Sau khi Mai Anh đi, căn phòng chỉ còn ba người. Một người nằm bất động trên giường, một người đọc sách báo, không quan tâm đến người đang đứng kia.

Nửa ngày sau, An mới mở miệng nhưng mắt vẫn dán vào tờ báo:

- Anh không mỏi chân sao?

Quang lúc này mới nhận ra chân mình đã tê như gần như muốn khuy. Cậu không hiểu ban nãy cậu nghĩ gì mà chân mỏi cũng không biết cơ chứ. Quang kéo một chiếc ghế lại gần chỗ An ngồi đồng thời cũng gần giường Quân. Cả hai lại chìm vào yên lặng, chỉ còn tiếng sột soạt sang trang của An. Quang không biết nên nói gì nữa. Một lúc lâu sau, cậu mới hỏi:

- Em ở đây lâu chưa?

An liếc nhìn đồng hồ trên tay - 2h chiều rồi lãnh đạm nói:

- 6 tiếng.

Quang ngạc nhiên nhưng rồi nhanh chóng nở nụ cười nhạt:

- Thảo nào sáng này không thấy em đi học.

An không nói gì. Không khí lại rơi vào trầm mặc. Quang cố nghĩ ra gì đó để nói. Cậu không thích cả hai cứ im thế này, như vậy cho cậu cảm giác An thật xa mình:

- À mà ở đây lâu thế em không chán sao??

An bỏ tờ báo xuống, nhìn Quang đáp:

- Một ngày của tôi còn buồn tẻ hơn nhiều.

- Em không có bạn sao??

- Ở trường anh thấy tôi nhiều bạn lắm à?

Quang liền cẩn thận suy nghĩ. Đúng là từ trước đến nay cậu luôn thấy An đi một mình, ít nói chuyện, canteen luôn có ba chỗ trống. Bỗng Quang nhận ra cậu không biết gì về An cả.

Sau câu hỏi đó của An, lòng Quang bỗng dấy lên một cảm giác muốn ôm cô thật chặt. Cậu cảm nhận được câu nói đó thật... cô đơn. Cố kìm nén cảm xúc, Quang nắm lấy đôi tay lạnh lẽo đang đặt trên đùi của An, ánh mắt nhìn cô rất phức tạp.

Một lúc sau, có một tiếng ho khan. Không phải của An cũng chẳng phải của Quang. Hai người nhất loạt quay sang giường bệnh, nơi Quân đang nằm.

Quân nằm trên giường, vẻ mặt nhợt nhạt đầy mệt mỏi, đôi môi khô nẻ thiếu đi huyết sắc nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo đến ớn lạnh. Cậu nhìn chằm chằm vào Quang và An, nơi cậu tập trung ánh mắt nhất là bàn tay họ. Cảm nhận được ánh mắt của Quân, Quang và An đồng loạt rút tay về. Ánh mắt Quang đầy vẻ áy náy, lúng túng không dám nhìn thẳng vào Quân. An thì không để ý cho lắm, vui vẻ nói với Quân:

- Anh tỉnh rồi à?? Tốt quá! Anh ngủ hơn một ngày rồi đấy. Để tôi gọi điện cho bác Nam. À mà tôi không có số, anh cứ nghỉ đi, để tôi gọi bố tôi.

Rồi An chạy một mạch ra ngoài, trên mặt nét vui mừng không chút che dấu. Khoảnh khắc đó, Quang đã chính thức nhận mình thua rồi.

An vừa đi, Quân lập tức quay sang nhìn Quang, giọng nói lạnh lùng nhưng vẫn còn yếu và nhỏ:

- Tớ nghĩ chúng ta nên cạnh tranh công khai.

Quang cười nhạt:

- Không đâu, tớ thua rồi. Nhớ vẻ mặt An ban nãy chứ?? Cô ấy quả thực rất lo cho cậu. Cô ấy đã ngồi cạnh cậu suốt 6 tiếng rồi đó. Giữ cô ấy chặt vào. An là một cô gái tốt.

Quân hơi bất ngờ khi nghe Quang nói nhưng đồng thời, niềm vui đang cố gắng kìm nén làm mặt cậu gần như biến dạng. Gật đầu, Quân cố nói giọng thật bình thường:

- Cậu không cần như ông bố tiền con gái đi lấy chồng như thế.

Quang cũng cười nhưng nụ cười thật miễn cưỡng:

- Cậu còn yếu, nghỉ nhiều chút. Mai tớ sẽ đến thăm cậu.

Quang đứng dậy rồi đi ra. Đến cửa thì gặp An, cậu cố nặn ra một nụ cười viên mãn nhất để che đi sự đau đớn trong đáy mắt. Cậu giơ tay ra:

- Hoàng Linh An, anh có thể làm bạn của em chứ?

An ngơ ngác không hiểu gì. Một lúc sau, lãnh đạm đáp:

- Tôi không từ chối nhưng cũng không đồng ý, như bây giờ là tốt rồi. - Rồi An lạnh lùng bước qua Quang, cửa vào tìm cậu một vết thương nữa. Quang đau lòng, nhắm mắt, điều chỉnh lại cảm xúc, miễn cưỡng nở nụ cười tươi nhất có thể nói với An:

- Vậy thì anh cho là em đồng ý một nửa đấy nhé!

Cậu đóng cửa. Bên ngoài, Quang dựa người vào cửa, vò đầu rồi cậu bước đi.

Ánh nắng kéo dài bóng lưng cô đơn trên hành lang bệnh viện.

Phần 7

Chương 19

Những ngày sau đó, An không cúp học nữa, cứ nghỉ là đến thăm Quân. Mai Anh cũng giống An, thường xuyên ra vào bệnh viện. Đến mức y tá, bác sĩ ai cũng nhận ra họ.

Dạo gần đây, tâm lý An có một chút biến đổi. Cô không thể hiểu nổi tại sao mỗi lần thấy Mai Anh gần gũi Quân thì trong lòng lại có cảm giác khó tả. Có một chút tức giận, một chút giận hờn, một chút khó chịu, một chút gì đó... ghen tuông...

Từ từ, khoan đã, cô vừa nghĩ gì nhi??? Ghen tuông?? Không đời nào!!!

An tự cười cái suy nghĩ của mình. Hít sâu một cái, tay cầm giỏ hoa quả đứng trước phòng bệnh của Quân. An không có thói quen gõ cửa nên mở cửa vào luôn... Cảnh tượng trước mắt làm cô đứng hình. Mai Anh và Quân đứng giữa phòng... hôn nhau. Quân đứng thẳng người mặt không chút cảm xúc. Mai Anh tay vòng qua cổ Quân, chân hơi kiễng, đầu nghiêng sang bên phải. Nhìn thấy An, Quân vội vàng đẩy Mai Anh ra làm cô mất đà ngã xuống. Mai Anh bừng tỉnh đứng dậy phúi phúi quần, nhìn An giận dữ. Giờ đây, gương mặt An lạnh lùng đến đáng sợ, đôi mắt bạc lạnh lẽo đến ớn người, dường như nó có thể hóa đá mọi vật.

Quân không còn tâm trạng để ý nét mặt của An nữa, cậu chắc chắn cô đã hiểu lầm rồi. Chắc chắn. Quân cố gắng giải thích nhưng bị An chặn lại:

- Xin lỗi, đã làm phiền hai người rồi. Tôi đến xem anh đã đỡ hơn chưa nhưng không cần nữa, anh đang rất khỏe. - An nhếch một bên môi mỉa mai, tiến vào trong đặt giỏ hoa quả lên bàn. Lúc ngang qua Mai Anh, An nhận được một cái nhìn đầy thách thức.

An đi ra thì bị Quân cầm tay, kéo lại:

- Từ từ đã!!! “Anh” muốn giải thích...

- Giải thích??? Không cần. Tôi đâu là gì của anh.

Nghe câu nói này của An, Quân thấy bên tai mình có tiếng “phập phập” vào tim. Cậu buông tay An ra, gương mặt nhìn An dần đi xa rồi mất dạng. Quân đau khổ ngồi phịch xuống, Mai Anh vội đến đỡ cậu nhưng bị cậu hất ra:

- Tránh xa tôi ra!

Mai Anh bỗng thấy một màu đen bao trùm. Dù có bị đánh đến tổn thương nội tạng cũng không đau bằng bốn chữ cậu nói ra. Mai Anh cứ bất động như thế. Còn Quân thì đã đứng dậy chạy vụt đuổi theo An.

Màn đêm buông xuống thật nhanh. An không còn nhớ mình đã đi đâu trong suốt 2 tiếng đồng hồ. Cô không muốn về nhà, chỉ lang thang trên khắp dãy phố. Điện thoại liên tục đổ chuông, An không bắt máy. Cuối cùng, quá phiền phức, An tắt máy, chiếc điện thoại im lìm nằm trong túi.

Đường đã lên đèn. Những ánh đèn neon làm sáng rực cả thành phố phồn hoa. Nhưng bây giờ đang là mùa đông, màn đêm buông xuống đồng nghĩa với việc nhiệt độ càng xuống thấp. Lạnh thì lạnh thật đấy nhưng trong lòng An còn lạnh hơn cả thời tiết. Mối An dần tái đi, từng đợt da gà nổi lên. Nhưng cô vẫn không quan tâm.

Bỗng có ánh sáng chói lóa dội thẳng vào mắt An. Cô nheo mắt cố định dạng đó là gì. Vật đó vẫn đi đến, cùng tiếng còi xe vang trời. Trên cao, An thấy người mẹ với đôi mắt bạc biết cười, mỉm cười nhìn cô. Bên cạnh bà là cậu nhóc 12 tuổi với đôi mắt sáng như sao, mấp máy môi như đang nói điều gì đó với cô. An mỉm cười, có lẽ họ đến đón cô đây mà. Rồi một bóng đêm bao phủ lấy cô.

An tỉnh dậy. Đảo mắt xung quanh. Đây không phải nhà cô. Một căn phòng lạ hoắc. Cô chết rồi sao??? Nhưng căn phòng này quả thực rất đẹp. Ông trời ừ ái cho cô chết mà được ở khách sạn năm sao??? Bỗng có người đi vào. Trên tay là cốc nước tỏa ra hương thơm ngào ngạt của gừng. Mái tóc nâu làm xù một cách cố ý, nở một nụ cười lãng tử:

- Cậu tỉnh rồi sao?? Cậu bị ngất do lạnh. Uống cái này vào cho ấm bụng.

An cầm lấy cốc trà gừng, hỏi:

- Đây là đâu??

- Nhà tớ.

- Sao tôi lại ở đây???

- Còn hỏi nữa, cậu đi đứng kiểu gì mà như người mất hồn, thấy xe không thèm tránh. May tớ phanh lại kịp không thì cậu còn ngồi đây sao??? - Huy giận dữ xả một tràng.

An cười nhạt. Vậy là lúc đó không phải mẹ và Dũng muốn đem cô đi.

- Tôi muốn về nhà.

- Cậu đỡ chưa??

- Tôi chưa chết.

- Tớ đưa cậu về.

- Không cần. - Thấy Huy có thái độ nài nỉ cố chấp, An liền chặn đứng - Nếu cậu theo tôi nửa bước thì đừng nhìn mặt tôi nữa.

Chương 20

Trên đường về, đi qua cô có rất nhiều ô tô và mô tô màu đen. Nhất thời An không để ý. Cho đến khi, có một người gọi:

- Tiểu thư???

An quay sang nhìn chiếc ô tô màu đen rồi nhìn con người đang bước xuống. Từ đầu đến chân toàn một màu đen, âm u hơn cả màn đêm:

- Đúng là cô rồi. Bây giờ chủ tịch đang rất lo lắng. Mong cô theo chúng tôi về. - Người đó cung kính nói

An không nói gì, chỉ lẳng lặng bước lên xe. Bây giờ An đang rất mệt, chưa bao giờ cô muốn ngủ như lúc này.

Ở một ngã rẽ gần đó, có một chiếc ô tô màu vàng. Chủ nhân chiếc xe đang không tin nổi những gì mình mình vừa thấy và bắt đầu nghi ngờ thân phận của An. Cậu chỉ lo lắng muốn biết An có về nhà an toàn không... Ừ thì cũng muốn biết nhà cô nữa. Trước giờ, cậu luôn nghĩ An có gia cảnh bình thường nhưng không ngờ gia đình An giàu đến độ có cả vệ sĩ.

Chương 21

An vừa bước vào nhà, còn chưa kịp chớp mắt thì ông Minh đã từ đâu lao đến, nắm hai vai cô:

- Con đi đâu thế An?? Biết bố lo lắng không?? Điện thoại thì không liên lạc được.

- Con xin lỗi! - Nhất thời An không biết phải nói gì, chỉ biết đến ba chữ ấy.

- Con không sao là tốt rồi. Con đã đi đâu? - Ông Minh bỏ tay ra, đứng thẳng người như tra khảo nhưng đầy quan tâm.

- Con bị lạc. - Có đánh chết An cũng không thể nói cô suýt tai nạn được. Bố cô sẽ làm âm cả thành phố này lên mất.

- Lạc?? - Ông Minh nghi hoặc nhìn An.

- Con phố đó trước kia không có. Phố S hay sao ấy.

Ông Minh “À” một tiếng. An thật khâm phục khả năng nói dối của mình. Khi An đi đến chân cầu thang, ông Minh liền gọi lại:

- Từ từ đã! Con có khách.

An hơi ngẩn ra. Bước vào phòng khách. Ánh đèn huỳnh quang làm con người ấy tỏa sáng gấp vạn lần nhưng cũng làm hiện lên vẻ tiêu tụy cùng một mối. Nhìn người con trai đẹp đẽ ấy, trong lòng An lạnh lẽo đi vài phần:

- Tìm tôi???

Thấy An, Quân đang ngồi trên bộ sofa đắt tiền liền lập tức đứng phắt dậy. Cậu chưa bình phục hoàn toàn nên làm động tác đột ngột như vậy không thể tránh hơi choáng váng. Thấy Quân hơi loạng choạng bám vào thành ghế, An nắm chặt tay, cố kìm nén cảm xúc muốn lao đến đỡ cậu. Cô lạnh lùng buông câu nói không có vẻ gì quan tâm:

- Không cần đứng dậy.

- Chúng ta cần nói chuyện. - Sau khi đã ổn định, Quân nói.

- Tôi không biết là giữa tôi và anh có gì để nói.

Nghe An nói “tôi và anh” trong lòng Quân dâng lên một nỗi chua xót. Nghe cuộc đối thoại loáng thoáng vẻ căng thẳng, ông Minh chỉ có thể lờ mờ đoán ra hai người giận nhau, còn nguyên nhân thì ông không biết:

- Hai đứa cứ nói chuyện đi nhé. Bố lên phòng trước.

- Không cần đâu. Con và anh ta không có gì để nói cả. Con mệt rồi! Con lên trước.

Khi bóng An đã khuất sau cầu thang, Quân bắt lực ngồi phịch xuống ghế sofa, đưa tay lên vò vò đầu như để trút mọi khó chịu. Ông Minh cũng thở dài ngồi xuống. Nhìn kỹ Quân một lúc rồi lên tiếng:

- Cháu kể chú nghe xem có giúp gì được không?

Im lặng một lúc, Quân kể lại toàn bộ sự việc đã diễn ra bằng giọng đều đều hết sức bình thản như là không phải chuyện của mình. Hoàn toàn trái với hành động vò đầu khi nãy.

- Đúng là cháu không hề đẩy cô ấy ra nhưng cháu thề là cháu không trả nộ hôn đó.

- Người cần nghe cái này không phải là chú.

- Nhưng cô ấy không cho cháu cơ hội giải thích.

- Chú hỏi cháu một câu thôi: Cháu có thích An không?

Không một giây suy nghĩ, Quân gật đầu rất dứt khoát. Ông Minh cười cười rồi nói tiếp:

- Xét về thái độ của An thì đến 90% là con bé thích cháu. Nhưng cái chính là bây giờ hai đứa không là gì của nhau cả.

Là người thông minh, Quân thừa hiểu hàm ý của ông Minh. Cậu gật đầu với một ý tưởng hoàn hảo trong đầu.

Buổi sáng, An thức dậy sau giấc ngủ có hai tiếng đồng hồ, thời gian còn lại cô dùng để trần trối nhìn lên trần nhà. An uể oải bước vào nhà vệ sinh, đồng thời cảm nhận tiết trời hôm lạnh hơn bình thường làm da gà cô nổi từng trận. Ngoài trời vẫn còn tối om, An nhìn đồng hồ. Hơn 6h mà 8h mới học. Cô cũng chẳng muốn trở lại giường nữa. Dù có nằm đấy, cô cũng chỉ nhắm mắt ngắm trần thôi.

An ngồi trên bậu cửa sổ, vô lực dựa vào tường nhìn ngắm bầu trời mỗi lúc một sáng hơn. Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, mãi cho đến khi, nhìn thấy một chiếc xe Lamborghini màu đen đỗ trước cửa chủ nhân chiếc xe. An bỗng nhiên cảm thấy cần nghiêm túc suy nghĩ về cảm xúc cô dành cho Quân. Cảm xúc của cô với Quân trở nên khác đi từ đợt cô bị bắt cóc và càng rõ rệt hơn khi Quân tai

nạn. Nó mất kiểm soát từ hôm qua. An nhận ra rằng trước đây cô không hề có cảm giác như vậy, kể cả với Dũng.

Nhìn thấy An ngồi trên bậu cửa sổ đang nhìn ra chỗ mình, Quân nở nụ cười tươi rói, xua tan đi hết khí lạnh cùng u ám xung quanh. Cậu rút điện thoại nhanh dòng chữ “Em xuống đi. Anh đợi.”

Phần 8

Chương 22

Những cơn gió lạnh thổi qua không làm ảnh hưởng đến hai con người đang ngồi trong chiếc Lamborghini. Người con gái ngồi ở ghế lái phụ mặc đồng phục học sinh, gương mặt bất cần lạnh lùng đến khó gần. Người con trai mặc chiếc áo sơ mi đen khoác ngoài chiếc áo nỉ xám có mũ trông vô cùng trẻ trung. Cậu thi thoảng liếc cô gái bên cạnh, nét mặt có gì đó khó nói.

Bầu không khí trong xe vô cùng bức bối dù đang là mùa đông. Để phá tan không gian yên lặng này, Quân lên tiếng trước:

- Hôm nay rất lạnh, em mặc vậy không đủ ấm đâu.

An không nhìn Quân, lãnh đạm đáp:

- Không cần anh lo.

Quân không nói không rằng, vươn sang thắt dây an toàn cho An. Giây phút đó, An cảm nhận được hơi ấm từ cậu, hơi thở ấm nóng vô tình lướt qua mặt cô. Tim theo đó cũng tăng nhịp đập, dù không đủ mạnh để An nghe thấy nó bên tai nhưng đủ để cô cảm nhận được nó. An lập tức quay mặt ra ngoài cửa lúc Quân ngồi thẳng dậy. Cậu thân nhiên nói:

- Hôm nay chúng ta cúp học.

An không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi cảnh vật đang từ từ chuyển động.

Con xe màu đen đỗ ngay trước cửa hàng thời trang. Dù là buổi sáng nhưng bên trong vẫn sáng trưng trong ánh đèn huỳnh quang. Vài ma nơ canh khoác lên mình bộ trang phục sang trọng đứng sau cửa kính.

An nhìn Quân đang ung dung xuống xe như nhìn người ngoài hành tinh. Bắt gặp ánh mắt của An, Quân phì cười:

- Anh biết là anh rất đẹp trai nên xuống xe đi.
 - Đưa tôi đến đây làm gì???
 - Đến cửa hàng thời trang chẳng lẽ để ăn sáng chắc. Nhắc mới nhớ, em chưa ăn gì đúng không?? Lát chúng ta sẽ đi ăn. Giờ thì xuống đi.
- An ngoan ngoãn xuống xe, theo Quân vào cửa hàng thời trang.

Chương 23

Dưới ánh đèn huỳnh quang, những bộ cánh sang trọng càn thêm phần cao quý. Nhiều bộ váy đính kim tuyến lấp lánh chói mắt. Cách đó một gian hàng có quần áo cho tuổi teen. An và Quân bước đến gian hàng đó. An không hay vào những chỗ kiểu này, huých nhẹ tay Quân hỏi:

- Rốt cục là anh thiếu mấy bộ quần áo mà lại đi mua đồ vào sáng sớm như thế này????

- Anh nói mua cho anh bao giờ??? - Quân vừa nói, tay lựa những chiếc áo mùa đông nữ.

Lúc này An mới để ý loại áo mà Quân đang lựa, nhất thời ngẩn ra:

- Thế...

- Thế thế cái gì? Em vào thử đi.

Quân vứt một lúc 2 cái sơ mi dài tay một trắng một đỏ cùng với chiếc áo khoác vải thô màu xám cho An. An bắt lấy rồi ném lại chiếc áo sơ mi đỏ cho Quân:

- Tôi ghét đỏ. - Rồi cô quay thẳng đến phòng thay đồ.

Có thể An không nhận ra nhưng Quân thấy hôm nay An đặc biệt “hiền” hơn mọi ngày. Thế nào nhỉ??? Ngoan đến mức chưa bắt bẻ hay cãi lại câu nào. Quân cứ đứng và suy nghĩ cứ bay lung tung không xác định.

Khi An bước ra từ phòng thay đồ, Quân có phần đứng không vững. Không phải do “kinh dị” mà là choáng.

An mặc quần bò bó đen, chiếc áo khoác xám dài ngang đùi, bên trong lộ ra cổ áo sơ mi trắng có viền đen bằng vải lụa. Màu áo làm tôn lên làn da trắng như ngọc. Tóc buộc chéo làm ánh lên màu bạc lạnh lẽo của đôi mắt. Trông An giống như thiên thần Băng Quốc vậy. Lạnh lùng nhưng rất xinh đẹp.

Quân khi từ trên trời đáp đất liền khẽ ho khan một tiếng, quay đi để che gương mặt đã đỏ đến tai, nói:

- Lấy bộ đó đi. Tính tiền thôi!

An quay người vào phòng thay đồ rồi đi ra quầy thu, nơi Quân đang đứng chờ:

- Thanh toán cho tôi! - An nhẹ giọng nói rồi đặt thẻ tín dụng xuống bàn.

Quân cầm thẻ An lên rồi nói:

- Em cất đi! Tôi thanh toán.

- Đồ của tôi không cần anh mua.

- Anh tặng em nhân ngày chúng ta cùng trốn học. Với lại còn ý nghĩa nữa.

- Gì???

- Bí mật. - Quân ra vẻ thần bí, đặt ngón tay trở giữa làn môi gợi cảm, nháy mắt tinh nghịch.

Đây là lần đầu tiên, An để một người quen không lâu mua cho mình thứ gì đó.

Lúc quay sang tính tiền, An với Quân hết hồn khi nhìn cô thu ngân. Gương mặt hơi đỏ mơn màng nhìn Quân, khóe môi sắp hình thành một giọt nước. An phì cười ra xe trước. Nhìn nụ cười của An, tim Quân lỡ mất một nhịp.

Chương 24

Gải quyết xong bữa sáng. Quân đưa An đến một nơi mà trước giờ cô chưa bao giờ nghĩ tới - Đó là cô nhi viện.

An hơi ngần người nhìn tấm biển in dòng chữ “Cô nhi viện Nụ cười” rồi quay sang nhìn Quân. Quân không nói gì, chỉ mỉm cười dịu dàng, nắm tay An bước vào trong. Nếu là trước đây, An nhất định sẽ vùng ra khỏi tay Quân rồi nói những lời khó nghe nhưng giờ đây cô lại không cưỡng nổi đôi bàn tay ấm áp ấy.

Bên trong, vắng vẻ không một bóng người nhưng rất ồn ào. Tiếng ồn đó phát ra từ nhà ăn. Có lẽ bây giờ lũ trẻ đang ăn sáng. An rút tay ra khỏi tay Quân. Cậu mỉm cười, đẩy cửa bước vào trong.

Nói nhà ăn nhốn nháo không sai nhưng dùng từ đúng nhất đó là chiến trường. Hồi còn ở Mỹ, trường cô học cũng vài lần đại chiến canteen. Cô luôn

chuồn trước cho đỡ vạ lây nhưng cũng nhìn hiện trường sau cuộc đại chiến rồi. Còn bây giờ, nhà ăn còn thảm hại hơn đại chiến canteen nữa.

Quân cười dịu dàng, nói:

- Ô ô... mấy nhóc làm gì mà để nhà ăn thành ra thế này???

Nghe giọng nói quen thuộc từ ai đó, tiếng nhốn nháo dứt hẳn, thay vào đó là làn sóng âm thanh với tần số gấp 10 lần ban nãy:

- Á... á... anh Quân... anh Quân đến thăm chúng ta này... á... á...

Lũ trẻ lao vào níu vai, bá cổ cậu. Quân không ngại bẩn mà giang tay ôm từng đứa. Cậu ôn tồn nói:

- Các em nghịch thế này không sợ các mẹ sẽ phạt sao?

- Không lo không lo. Có anh Quân ở đây thì trời có sập cũng không sợ. - Một đứa bé tinh nghịch nói.

Quân khẽ ngẩng mũi đứa bé đó rồi cười rạng rỡ.

Lúc này, lũ trẻ mới để ý đến người con gái đứng ngoài cửa nhìn vào một cách thích thú. Không ai bảo nhau, không nói không rằng, tất cả chạy bình bịch ra sảnh chính, hít một hơi thật sâu, đồng thanh hét to:

- Anh Quân có bạn gái...!

Phần 9

Chương 25

Khi nghe bọn trẻ hét thối, Quân then quá hóa giận, đứng phắt dậy, ấp úng nói:

- Mấy... mấy đứa... - Rồi vội quay sang An giải thích - An, em đừng...

Hai chữ “đế bụng” còn chưa kịp thoát ra thì đã bị Quân nuốt lại. Trống ngực đập mạnh đến nỗi cậu có thể nghe thấy nó vang bên tai.

Ở cửa, An mặt đỏ đến tận mang tai, hơi cúi xuống tránh ánh mắt Quân. Nhìn An e thẹn như thiếu nữ làm Quân không khỏi xốn xang.

An không tưởng tượng nổi mặt mình trông như thế nào mà Quân lại có ánh mắt mơ màng ấy. Vội quay đi, cô cố gắng nói giọng lạnh nhất có thể nhưng không đạt:

- Ra... ra ngoài thôi.

Nghe giọng nói ngượng ngùng của An mà Quân không thể không phì cười. Sao giọng nói đó đáng yêu thế không biết. Tiếng cười của Quân làm An càng thêm xấu hổ. Cô đi thật nhanh kệ tiếng gọi của Quân. An không hiểu mình làm sao nữa.

Từ khi biết An là “bạn gái” Quân, các mẹ trong cô nhi viện nhìn An bằng đầy kiêu ánh mắt. HÀi lòng có, xem xét có, ghen tị có nhưng tuyệt đối không có ánh mắt viên đạn như ở trường.

Ăn cơm xong, lũ trẻ vây quanh “người yêu anh Quân”. Chúng nhao nhao như kiến vỡ tổ. An định dùng ánh mắt và giọng nói nghìn năm khó đổi của mình để trấn áp nhưng bị Quân ngăn lại với lý do bọn trẻ sẽ khóc. Thế là An dờ khóc dờ cười để bọn trẻ “lấy khẩu cùn” và “khám nghiệm”.

- Mắt chị ý màu bạc kìa... lần đầu tớ nhìn thấy đấy. - Một bé gái có má lúm đồng tiền xinh xinh nói.

- Đúng đúng. Xinh hơn cái chị cứ bám theo anh Quân đọt trước á! - Một bé trai hưởng ứng.

An nheo mắt nhìn Quân:

- Anh từng đưa Mai Anh đến đây à???

- Không, là em họ anh.

An gật đầu tiếp tục tiếp chuyện bọn trẻ.

Anh nắng vàng yếu ớt ngày đông chiếu lên cô nhi viện. Ngoài sân cỏ còn vương sương đêm, tiếng cười giòn tan của lũ trẻ. Tiếng cười thoải mái của một cặp nam nữ. Họ chơi đùa ngoài sân không biết mệt mỏi. Lần đầu tiên trong suốt 4 năm qua, An cười thoải mái được như vậy.

- Chị An, chị An, chị kể chuyện ma đi. - Lũ trẻ ngồi quanh An trên sân cỏ, nhao nhao nói.

- Thật nhá? Hứa là không được khóc. - An ngờ vực nói.

An bắt đầu kể, giọng nói bí hiểm:

- Có một cô gái ở nhà một mình trong đêm khuya giá rét. Hôm đó, trời đổ mưa như trút nước. Khi đã khóa cửa nẻo cẩn thận, cô an tâm lên lầu đi ngủ. Đi đến nửa cầu thang, một âm thanh khô khốc vang lên “Cộc cộc cộc”. Cô gái dừng bước tự hỏi trong đêm như thế sao lại có người gõ cửa. Trong đầu cô không tài nào ngăn nổi những suy nghĩ kinh dị và hình ảnh dị hợm. Tiếng gõ vẫn vang lên. Cô gái lấy hết can đảm ra mở cửa. Cánh cửa bật mở. Không có ai. Cô đóng cửa vào, lên đến nửa cầu thang, tiếng gõ cửa lại vang lên. Cô vẫn ra mở nhưng không có ai. Nhưng đến lần thứ ba mở cửa... - An kéo dài giọng kể, bọn trẻ đã chụm lại một chỗ ôm nhau, An phì cười, tiếp tục - cô gái thấy một bóng đen đi đến, trên tay là một cái giỏ. Người đó trùm khăn đen kín mặt. Gương mặt ẩn hiện trong bóng tối làm cô không thể phân biệt là nam hay nữ. Người đó đến ngày càng gần. Khi hai người đối diện nhau chỉ một bước chân. Người cô gái run lên, da gà nổi rần rần. Người đó cất tiếng nói trầm thấp, lạnh giá như tiếng nói địa ngục “Cô có ăn mì gói không??”

An kết thúc câu chuyện, bọn trẻ ôm nhau mặt ngơ ngác sau đó là lăn ra cười. Truyện ma gì thế này??? Quân đặt tay lên trán dựa vào tường ôm bụng cười. Nhìn nụ cười của bọn trẻ, bất giác khóe môi An cong lên hạnh phúc.

Chương 26

An gọi về nhà nói sẽ ăn ở ngoài. Khi cúp máy, cô thở dài thượt một cái, quay mặt về hướng nhà bếp mà không khỏi rùng mình. Bọn trẻ nhao nhao đòi cô bón, đòi cô kể chuyện ma. An nhìn Quân cầu cứu. Cậu nở nụ cười hiền. Thông thả bước đến chỗ An, nháy mắt nói với bọn trẻ:

- Có phải mấy đứa rất thích chị An không?

Bọn trẻ gật gật đầu rất chắc chắn, những cặp mắt long lanh nhìn An. Quân phì cười nói:

- Vậy thì mấy người chơi vui vẻ nhé!

Thế là bọn trẻ lao vào An như thể lên giành kẹo. An dở khóc dở cười hét lên:

- Vũ Anh Quân... tôi ghét anh!

Quân giật mình một cái, rồi lập tức chen vào giữa An và bọn trẻ, dùng gương mặt đầy cuốn hút của mình làm lợi thế, cậu cười cười:

- Nhưng mà chị An đang rất mệt. Nếu mấy đứa cứ hành chị như thế, chiều chị sẽ không chơi với mấy đứa được.

Đến lượt bọn trẻ giật mình khi nghĩ đến ba chữ “không chơi được” liên ngoan ngoan kéo nhau ngồi vào bàn. Trong nhà ăn giờ chỉ còn tiếng lách cách, lanh canh và sục sọt. Đến các mẹ cũng phải ngạc nhiên khi có một bữa ăn yên bình đến đáng sợ như thế.

An ngồi trên xích đu bằng gỗ màu trắng có vòm che trên đầu. Cô ngược nhìn bầu trời hiện dưới mái che. Sau một hồi vật lộn, dụi dụi bọn trẻ đi ngủ, có lẽ đây là thời gian thoải mái nhất trong nửa ngày của cô. Một lúc sau, Quân đến trên tay là hai lon café. Cậu đưa cho An một lon, cùng ngồi xuống xích đu, nhìn An nói:

- Hôm nay mệt lắm phải không??

- Một chút nhưng quả thực hôm nay tôi rất vui. Đã rất lâu rồi, tôi không có niềm vui nào đó.

Quân trầm mặc. An lại hỏi:

- Anh tài trợ cho viện cô nhi này à???

- Ủ! Thực ra đây là nơi anh từng sống.

Nghe Quân nói thế, An ngạc nhiên quay sang nhìn Quân ngờ vực, Quân phì cười:

- Anh không nói dối đâu nên đừng nhìn anh như thế. Ông ấy không phải bố ruột anh. Mẹ ruột anh vứt bỏ anh trước cổng cô nhi này. Có người nói mẹ anh mới 16 tuổi, không đủ khả năng nuôi anh. Có người lại nói mẹ anh là gái bao, anh là con ai cũng không biết. Có người lại bảo vì bố mẹ anh nghèo không đủ nuôi hai anh em nên bỏ anh đi. Dù thế nào anh cũng thấy thật may mắn khi không bị nạo, thật may mắn khi lên 3, anh được ông ấy nhận nuôi. - An chăm chú nghe Quân nói, cậu nói giọng đều đều như thể đang kể câu chuyện của người khác - Bố mẹ anh mất đi đứa con trai đầu lòng, mẹ không thể đẻ được nữa nên họ quyết định nhận nuôi anh. Nhưng tư tưởng của mỗi người khác nhau. Bố rất cưng chiều anh luôn cho anh những cái tốt nhất và coi đó là cách bù đắp cho đứa con đã mất. Còn mẹ thì luôn ghẻ lạnh, thậm chí bố không có nhà còn đánh đập anh, nhốt anh trong phòng tối, không cho ăn uống. Cho nên những ngày bố đi công tác luôn là những ngày địa ngục. Năm anh lên 10 thì bà mất. Ngày hôm đó, nước mắt anh không rơi dù chỉ một giọt. Sẽ thật quá đáng nhưng hôm đó trong lòng anh... rất vui. Anh sẽ không phải chịu những trận đòn roi nữa, không phải chịu cái khát cháy cổ và cái bụng đói cồn cào nữa. Nhưng đến trường lại bị bạn bè bắt nạt. Vì cơ thể anh hồi đó quá mảnh khảnh nhìn rất yếu ớt. Duy nhất chỉ có Quang đứng ra bảo vệ anh. Khi chúng biết anh là ai thì không dám lại gần anh nữa. Anh cùng Quang đi học võ nhưng Quang học vì đam mê còn anh học để tự vệ. Quang chuyên Taekwondo còn anh học hết khí công, Judo, Taekwondo, Karatedo và Vovinam. Còn anh bây giờ như em biết đấy. Rất tốt.

Quân giang hai tay, nở nụ cười tươi rói để xóa đi cái không khí trầm mặc này.

Khi Quân kể xong, lòng An chùng xuống. Tuổi thơ của cô và Quân đều giống nhau cả. Đều không được như bao trẻ khác, đều nặng trĩu như hòn đá từ khi họ còn quá nhỏ.

Quân nhận thấy vẻ mặt của An, lại thông thả kể. Cũng đến lúc nói tất cả rồi:

- Còn nhớ lần ta gặp nhau ở tiệc sinh nhật chứ? Em gặp anh lần đầu nhưng anh đã gặp em lần đấy là thứ ba rồi.

An lại ngạc nhiên nhìn Quân, cậu tiếp tục:

- Nhớ khu rừng có lần anh đưa em đến chứ? Anh gặp em hai lần đều ở đấy. Anh ngồi trên cây, em ngồi gốc cây. Lần thứ nhất em thiếp ngủ, lần thứ hai em gào khóc gọi mẹ và tên ai đó.

Quân dừng lại, xem phản ứng của An. Cậu không mấy bất ngờ khi thấy An đang... run. Nơi khóe mắt, một giọt nước sắp hình thành. Quân muốn ngăn cản giọt nước trực rơi xuống đó. Cậu nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô. An mở to mắt sững sốt. Quân dịu dàng nói:

- Kể anh nghe, được chứ?

An nhắm mắt lại. Một lần thôi. Cho bản thân thả lỏng một lần thôi. Giờ khắc này đây, An không muốn gồng mình nữa rồi, không muốn giả vờ nữa rồi. Buông thả bản thân một lần này thôi.

Vậy là An phá lệ của bản thân, kể cho Quân nghe quá khứ đầy chết chóc của mình. Sau mỗi một câu, nhịp thở của An càng dồn dập. Cô cố kìm nén để bản thân không trở nên yếu đuối. Kết thúc câu chuyện, An vẫn không rơi một giọt nước mắt.

Nắng vàng cùng họ nghe câu chuyện đầy bi thương. Gió khẽ vuốt ve gương mặt họ để những giọt nước mặn chát không lẫn xuống.

Theo yêu cầu kể truyện mà của bọn trẻ. An liền lấy máy mở truyện ma Nguyễn Ngọc Ngạn cho chúng nghe. Giọng nói truyền cảm, âm thanh sắc nét. Nghe được một phần ba câu truyện, bọn trẻ òa khóc mà ôm lấy An và Quân.

Bọn trẻ chia tay quyến luyến, bịn rịn đến mức An còn tưởng mình sắp đi sang bên kia địa cầu:

- Nào nào, chị và anh Quân sẽ còn đến đây mà.

- Chị ở đây luôn được không??

An đang không biết nói thế nào vì cô không muốn nhắc đến hai chữ “bố mẹ” trước mặt bọn trẻ. Các mẹ cũng đã nói hết nước hết cái mà bọn trẻ vẫn không tha cho An, Quân. Quân đành lên tiếng:

- Mấy đứa mà cứ nhõng nhẽo như vậy, không sợ chị An ghét sao?

Không chịu nổi lời đe dọa của Quân, vài đứa trẻ khóc nức lên:

- Anh Quân ác lắm, không chơi với anh nữa đâu.

An dờ khóc dờ cười ngồi xồm xuống:

- Vậy chị sẽ “thơm” từng đứa coi như đó là lời hứa nhá!

Chỉ có vậy, bọn trẻ nhao nhao với hai chữ “Em trước!”

Chương 27

Cái nắng buổi chiều mùa đông ấm áp hơn rất nhiều. Trong con xe Lamborghini, An luôn cười tùm tùm một mình khiến Quân cũng cảm thấy hôm nay thời tiết đẹp hẳn. Quân lái xe đưa An đến một ngọn đồi hoa anh túc làm cô ba phần ngỡ ngàng, bảy phần ngạc nhiên:

- Hoa anh túc??? Sao lại đưa tôi đến đây?

Quân chỉ cười không nói. Năm tay An đi lên đỉnh đồi.

Hàng ngàn bông hoa anh túc khẽ đưa mình trong cơn gió lạnh. Hoa đủ loại màu sắc làm rực rỡ cả ngọn đồi. Quân thả tay An ra, khóa cô trong ánh mắt, giọng cực nghiêm túc nói:

- Trước đây, anh có đọc một câu chuyện về một chàng trai mafia và một cô bác sĩ. Dù hai người họ một sáng một tối nhưng họ lại mạnh mẽ cuốn lấy nhau. Cô gái biết rõ, chàng trai đó là hoa anh túc nhưng vẫn bất chấp tất cả để làm một con nghiện. Đơn giản vì họ bị giằng buộc bởi chữ “Yêu”.

- Sao lại nói với tôi chuyện này? - An thắc mắc.

Quân không trả lời mà tiếp tục nói:

- Từ lúc anh biết về quá khứ của em thì anh cũng biết rằng em là hoa anh túc, mà anh thì ghét nhất những con nghiện vậy nên anh không thể để em hoành hành được.

Người thông minh như An tất nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Quân, cô phì cười nói:

- Vậy nên...

- Hoa đã có chủ thì sẽ không ai động vào. Vậy nên, làm bạn gái anh nhé?

Tỏ tình kiểu gì thế này?? Vòng vo từ một câu chuyện đầu đầu, nói bóng gió đủ kiểu và chốt lại là “Làm bạn gái anh nhé?”. An cố kìm nén nụ cười, hỏi:

- Anh nói “em” là hoa anh túc, anh ghét những con nghiện nhưng sao lại lao vào thế???

- Anh không phải con nghiện, anh dùng em làm thuốc giảm đau cho chính anh thôi.

Giờ thì không kìm được nữa rồi. An cũng xác định được tình cảm của mình rồi. Cô nở nụ cười rạng rỡ đến những bông hoa anh túc cũng nhạt đi. Nắng vàng ấm áp vuốt ve gương mặt An, bên tai cô văng vẳng câu nói:

- Anh thích em!

An kìm nụ cười, ho khan một tiếng, cố làm vẻ lạnh nhạt:

- E hèm, rồi sao??

Thấy biểu hiện của An, Quân đâm ra thấp thỏm lo lắng:

- Em có thích anh không?? Làm bạn gái anh nhé?

An lạnh nhạt nhìn Quân, làm tim cậu đập mạnh vì hồi hộp. Sau đó, cô nở nụ cười:

- Em cũng thích anh! Vậy anh là bạn trai em nhé?

Quân vui mừng ra mặt. Trong lòng cậu như đang nở một nghìn, một vạn bông hoa. Chỉ thiếu nước nhảy cẫng lên nữa thôi. Quân xúc động ôm An. Cái ôm đầu tiên trên đôi hoa anh túc. Cái ôm ấm áp thấm dần vào từng tế bào của cả hai. Bây giờ, họ cảm thấy, trên thế gian, họ là người hạnh phúc nhất.

Ngày hôm đó, họ chụp ba tấm hình. Một tấm của An, một tấm của Quân, một tấm chụp chung. Cậu bắt cô dùng hình cậu làm hình nền điện thoại. Quân khế trách An sao đến giờ vẫn chưa lưu số cậu nhưng trong câu nói có vẻ nuông chiều. An cười cười:

- Em không lưu nhưng em nhớ rồi.

Quân cười đầy mãn nguyện khế hôn má An. Từ giờ, trong má An sẽ có 3 số liên lạc.

Sáng hôm sau, trường AQ có vô số tin siêu hot.

Tin thứ nhất: “Tiểu thư thần bí” của tập đoàn J.A.M học ở AQ. Hiện đang học ở lớp 10a1 - Hoàng Linh An.

Tin thứ 2: Sáng đầu tuần, “Hoàng tử băng giá” tay trong tay cùng Hoàng Linh An khối 10 đến trường.

Tin thứ 3: Người mẫu tuổi teen hot nhất hiện nay - Vũ Ngọc Linh sẽ theo học AQ.

Tin thứ 4: “Hoàng tử bạch mã” Dương Duy Quang có bạn gái là Phạm Tú Ngọc, lớp 10a1

Tin thứ 5: Trường tổ chức lễ hội hóa trang vào ngày kỷ niệm thành lập trường.

Phần 10

Chương 28

Một ngày mưa hiem hoi trong mùa đông. Trong cơn mưa tầm tã, An và Quân cùng bước ra từ chiếc xe Lamborghini. Quân nhanh chóng chạy sang bên mở ô đón An. An nở nụ cười. Hai người nắm tay nhau rảo bước trên sân trường AQ mặc cho những ánh mắt của mọi người.

Đưa An đến cửa lớp, Quân nói giọng tiếc nuối:

- Sao đường đi lại ngắn thế? Khỉ thật! Tại sao khối 10 và 11 lại ở hai dãy nhà khác nhau kia chứ???

A!!!!!!! Câu nói sến súa thế không biết nhưng mà không hiểu sao An không nổi da gà như trước kia mà ngược lại còn thấy lâng lâng trong lòng. Cô nở nụ cười, khẽ nhón chân hôn nhẹ vào môi Quân.

Nụ hôn như chuồn chuồn đập nước ấy làm người nào đó đơ vài giây, hôn và xác đều muốn bay.

Nụ hôn như chuồn chuồn đập nước ấy làm biết bao nữ sinh tức đến hộc máu, nam sinh tiếc nuối không thôi.

Nụ hôn như chuồn chuồn đập nước ấy làm cho người con trai nào đó đứng nhìn từ hành lang khối 11 nở nụ cười chua chát, trong lòng thầm chúc phúc.

Nụ hôn như chuồn chuồn đập nước ấy làm cho người con trai nào đó thấy tim đau nhói đến nghẹn thở.

Nụ hôn như chuồn chuồn đập nước ấy làm cho người con gái nào đó ngùn ngụt lửa giận trong lòng. Gương mặt thiên thần đầy vẻ u ám.

Ngồi trong lớp, An thấy khó chịu khi biết bao con mắt soi mói cô, đến cô Lan trên bục giảng cũng thỉnh thoảng như vô tình liếc ra chỗ cô. Mãi một lúc lâu sau, khi An đã không chịu được nữa, định xin ra ngoài thì Huy bên cạnh lên tiếng:

- Là thật sao??

An không hiểu gì, cũng không có ý định hỏi lại, định đứng dậy thì câu hỏi của Huy làm cô đứng hình:

- Chuyện cậu là con gái chủ tịch tập đoàn J.A.M là sự thật sao??

Một đợt hàn khí lạnh lẽo vây lấy An. Mọi người trong lớp bỗng cảm thấy sống lưng ớn lạnh. An lạnh lùng hỏi:

- Cậu lấy tin đó đâu ra??

Thái độ của An làm Huy chắc chắn bài báo đó là sự thật. Không ngờ An lại là con gái tập đoàn J.A.M, một trong hai tập đoàn lớn nhất Việt Nam và đứng thứ 3 thế giới. Điều cậu không hiểu là tại sao An lại phải giấu?

Huy lén lút mở bài báo đó cho An xem. Tựa đề bài báo cũng đủ thu hút lượt đọc: “Tiểu thư thần bí” của tập đoàn J.A.M học ở AQ. Hiện đang học ở lớp 10a1 - Hoàng Linh An.

Trong đó có tấm ảnh cô bước ra từ chiếc xe màu đen, đi bên cạnh ông Minh dự sinh nhật của Quân. Cuối bài báo còn nói đây là 100% sự thật. Người viết vẫn là Nhóc Chấm Chỉ.

An không biết Nhóc Chấm Chỉ là ai mà bài nào liên quan đến cô cũng do người này viết. Bên dưới thì nhiều bình luận đến loạn mắt.

Hà Mai Linh - 11a3: Nếu thật sự con bé đó là tiểu thư của J.A.M thì xác định rồi T.T

Hà Bảo Yến - 10a1: Chị còn nữa à?? Trên kia ghi 100% sự thật còn gì.

Ngô Quốc Việt - 12a2: Haiz... Người đẹp lạnh lùng đã khó với, giờ còn thêm cái gia thế đè người kia nữa... Haiz...

Nguyễn Thái Sơn - 10a3: Đó là cô nàng bên 10a1 à???

Lương Mỹ Anh - 10a3: @Nguyễn Thái Sơn: Đồ một sách nhà cậu!!!! Nhân vật nổi tiếng thế còn không biết à??? Làm sao giờ??? Tôi hay chửi cậu ta.

Phạm Phạm Nga - 12a1: @Lương Mỹ Anh: Em nghĩ chỉ mình em thôi chắc.

Đỗ Thành - 11a2: Người đẹp ơi người đẹp... anh đành gặ em trong mơ vậy.

Cơ man là cơ man những bình luận kèm theo chữ “làm sao bây giờ”. An chỉ biết thở dài. Không phải cái gì cũng giấu được. An không nói với Huy nữa, nằm gục xuống bàn quay mặt ra cửa sổ. Một lúc sau, cô Lan cất tiếng nói trong trẻo mang theo vui vẻ nói:

- Cả lớp, hôm nay lớp chúng ta có bạn mới. Theo cô biết thì trang chủ của trường có đăng về việc này nhỉ?!

Nam sinh trong lớp reo lên như sắp nghỉ hè. Nữ sinh thì hăm hè. Hết An rồi Ngọc rồi lại đến cô nàng này nữa. Đến cả công chúa Đặng Mai Anh cũng mờ đi rồi.

Trên bục giảng, một cô gái có vẻ đẹp thánh thiện như thiên thần. Tươi cười chào mọi người:

- Chào cả lớp, mình là Vũ Ngọc Linh, rất vui được làm quen. Cái vẻ thánh thiện này làm con gái cũng phải đổ. Cả lớp nhìn Linh với ánh mắt long lanh như có nước. Linh cười đáp lại rồi hồn nhiên hỏi:

- Cho mình hỏi, Hoàng Linh An ngồi chỗ nào thế??

Cả lớp ngẩn ra đến vài giây, An nghe người nói đến mình, ngẩng đầu lên thì bắt gặp gương mặt lạ hoắc, An lạnh giọng hỏi:

- Gọi tôi???

Linh hướng ánh mắt về phía An, mừng rỡ reo lên:

- Chị dâu!!!!!!

Giờ thì cả lớp hóa đá bao gồm cả An. G... Gì thế??? Chị... chị dâu sao???

An cứng ngắc đáp lại:

- Cậu nhầm người rồi.

Linh chậm rãi lắc đầu, chạy xuống chỗ Huy, nhẹ nhàng nói:

- Bạn nam này có thể cho tớ ngồi đây không???

Huy quả thật rất rất không muốn. Không muốn một chút nào. Trong lòng cậu thầm gào thét kêu khổ nhưng khiếm nhã với con gái thì cậu không làm được. Cậu nở nụ cười lảng tử làm Linh hơi đỏ mặt, đứng dậy nhường ghế cho người đẹp:

- Tất nhiên rồi!

Lặng lẽ khóc trong lòng, Huy vác cặp xuống ngồi với Ngọc.

Linh nhanh nhẩu nói:

- Chị dâu, em nhớ chị lắm!!!! Em vẫn luôn mong được gặp lại và đền ơn chị.

An lục lợi trí nhớ nhưng vẫn không nhớ ra cô gái này dù gương mặt có phần quen quen, cô hỏi:

- Chúng ta đã gặp nhau rồi???

- Chị không nhớ em ư??? - Linh thoáng buồn nói, nhưng sau đó lại nhanh nhẩu - Không sao, không sao, cũng dễ hiểu thôi. Lúc đó em thăm hại như thế sao chị nhớ được. Em là...

Hai tiếng ho khan của cô Lan đưa Linh về hiện thực là đang trong giờ học. Linh đành nuốt những lời định nói lại, để dành đến giờ ra chơi.

Trong canteen ồn ào, giờ càng ồn ào hơn khi thấy người mẫu tuổi teen Vũ Ngọc Linh sánh vai bên An đi vào. Linh luôn mồm nói mà quên mất cái câu mình vừa “nuốt” trong giờ học. An cũng chẳng để tâm mà chọn chỗ ngồi:

- Chị dâu, sao chị lại ngồi chỗ cách biệt thế này????

An không trả lời mà đứng dậy lấy đồ. Thấy vậy, Linh lạnh lùng đứng dậy:

- Chị cứ ngồi đi, em đi lấy cho. Chị ăn gì??

- Capuchino.

Cũng tốt! Để An đi chắc cô nàng kia không có phần.

An chăm chú đọc sách về Taekwondo, thỉnh thoảng nhấm nháp capuchino. Linh thì nói không ngừng, thỉnh thoảng đưa miếng khoai tây chiên lên miệng. Một lúc sau, cả canteen vang lên những tiếng thét. Thần tượng có người yêu thì sao chứ?? Để ngấm cũng sướng rồi. An mỉm cười, gấp sách lại, đợi Quân đến gần, chọc ghẹo nói:

- Anh luôn mang theo còi báo cháy à??

Linh cũng ngừng nói, ngược lên nhìn. Quân cười cười, ngồi xuống sau khi đã làm cho cái canteen tràn ngập hơi lạnh:

- Em cũng đem theo cái radio đó thôi. - Quay sang Linh, cậu nói - Em nói ít thôi, An ghét người nói nhiều.

Phản ứng đầu tiên của Linh là lấy tay che miệng, biết mình phạm sai lầm, cúi xuống lặng lẽ ăn. An nheo mắt hỏi:

- Hai người quen nhau??

- À!!!! Em họ anh.

Trong cái canteen im đến chỉ còn tiếng nhai nuốt, tiếng nói của Quân là thứ âm thanh vang và rõ nhất. Tất cả canteen nhất loạt hướng mắt về cái bàn nào đó. Cũng không quá bất ngờ với cái tin vừa nghe được nhưng cũng đủ để gọi là ngạc nhiên.

- Vậy à??? Thế sao cậu ấy biết em còn gọi em là... chị dâu. - Hai chữ “chị dâu” An khó lắm mới phun ra được, mặt còn hơi ửng hồng làm tim ai đó nhảy nhót.

An biết mình đỏ mặt, đưa năm tay lên miệng ho khan. Quân quay lại hiện thực, cười cười quay sang Linh:

- Em chưa nói à??

Linh gãi gãi đầu:

- À à, em chưa có cơ hội. (Cái gì mà chưa có cơ hội, nói nhiều như cái loa mà toàn chuyện phiếm).

Linh ho khan một tiếng, nói:

- Vài tháng trước, chị đã cứu em khỏi một tên vô lại ở con hẻm nhỏ. Nhớ chưa???

An nghĩ nghĩ một lúc, gật đầu thì ra là cô gái ấy. Lúc đó và bây giờ quả thực rất khác nhau.

Linh tiếp tục:

- Sau đó, em đã cho người tìm chị. Nhưng mãi không có tin tức gì. Tìm mãi sau cũng nản, em nghĩ nếu có duyên sẽ gặp lại. Khi em muốn chuyển đến AQ học, để tìm hiểu, em lên trang chủ của trường. Tình cờ nhìn thấy ảnh của anh Quân với chị. Em liền hỏi anh Quân và cuối cùng cũng tìm ra chị.

An thật không nghĩ là bắt đầu từ lúc mới về nước, cô đã dính dáng tới nhà Quân.

Chương 29

Trên sân thượng, gió thổi nhẹ nhẹ làm những lọn tóc của An khẽ tung bay. Mặt trời e thẹn tỏa ra những tia nắng yếu ớt. Hôm nay không lạnh như bao ngày khác. Có một chút ấm áp, một chút se se.

An vịn tay vào lan can tận hưởng giây phút yên bình ít ỏi này. Đã lâu rồi, cô không lên đây. Sân trường ngày càng đông. Một vài chiếc ô tô khoa trương đi vào tận dãy lớp học. An đang đợi một người. An hơi lim dim, hồi tưởng lại những ký ức tốt đẹp trong một tháng qua với Quân. Và trong một tháng qua, cô không phải chịu những ánh mắt sư tử đối, cũng không phải chịu những hành động mà theo cô là quá rồi việc. Thay vào đó, nhiều kẻ xum xoe đến làm thân, còn những kẻ lòng tự trọng cao chỉ liệt An vào danh sách “Những người không nên động vào” và “Những người khó với tới”. Nhiều người thì bàng quang trước thế sự, bình yên mà sống qua ngày trong AQ.

Những dòng suy nghĩ miên man của An bị cắt đứt bởi một vòng tay ấm áp, rắn chắc ôm từ đằng sau. Mùi hương dịu dịu đầy nam tính vây lấy An. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ thích con trai dùng nước hoa nhưng cô lại thích mùi hương của Quân. Giọng nói ấm áp, dịu dàng vang bên tai:

- Đang nghĩ gì thế?

- Đang nghĩ ai đang ở đằng sau. - An khẽ cười.

Quân nghiêm giọng hỏi:

- Trừ anh ra thì ai được ôm em hả?

An quay người nhìn Quân, cười cười:

- Ghen à???

Quân then quá hóa lấp bắp:

- Ai... ai thêm ghen... chỉ chỉ là... aizz... - Không biết giải thích ra sao, Quân vò vò đầu.

An nén để không bật cười thành tiếng, vai hơi run run, giọng nói có phần kỳ quái:

- Được rồi, anh không ghen.

Quân dừng động tác, đưa năm tay lên miệng, ho khan hai tiếng, hỏi:

- Em có biết hôm nay ngày gì không???

An ngần người. Hôm nay ngày gì nhỉ? Mà hôm nay ngày bao nhiêu???

Nhìn An là Quân biết cô mù tịt ngày tháng. Nhưng ngày hôm nay quả thật rất khó nói. Quân không muốn làm An đau nhưng trước sau gì cô cũng sẽ biết thôi. Quân lại ho khan hai tiếng, khó khăn nói:

- Hôm nay là 20 - 12.

Một luồng khí lạnh lẽo bỗng bao quanh lấy An. Mặt cô biến sắc. Đôi mắt bạc lạnh lẽo nhìn vào không trung, rơi vào khoảng không vô định. Phản ứng này, không ngoài dự đoán của Quân nhưng phản ứng tiếp theo của An làm cậu đau lòng. Một lúc sau, An khó khăn nở nụ cười gượng gạo:

- Đâu có, em nhớ hôm nay là 22 mà.

- An, anh biết em không thích ngày này nhưng em không cần phải trốn tránh nó.

Lúc này, An không cười nổi nữa:

- Sao anh biết sinh nhật em??

- Anh hỏi quản gia nhà em. Anh không nhớ hỏi chú Minh.

- Cảm ơn anh! - Trong vài phút, An muốn cảm ơn Quân rất nhiều.

Quân xót xa nhìn An. Cậu ôm cô vào lòng. Lòng cậu đau buốt khi nhận ra cơ thể An đang khẽ run rẩy. An càng lạnh lùng bao nhiêu thì càng yếu đuối bấy nhiêu. Cái vỏ bọc mạnh mẽ của An làm Quân càng muốn bảo vệ, càng muốn yêu thương cô.

An không muốn dựa dẫm vào ai hết, không muốn ỷ lại vào ai cả. Nhưng tại sao cô không tài nào từ chối vòng tay ấy, không thể nào ngừng cái suy nghĩ muốn dựa vào bờ vai kia. “Quân, anh là khắc tinh của em!”

An khẽ nói:

- Hôm nay, chúng ta bùng học nhé?! Em muốn cạnh anh cả ngày hôm nay.

Quân hơi ngạc nhiên trước đề nghị của An nhưng nhanh chóng nở nụ cười dịu dàng, bờ môi quyến rũ áp vào đôi môi lạnh giá có phần tái nhợt của An. Cái hôn thật nhẹ, thật ngọt ngào.

Trên hành lang thư viện thừa thớt vài bóng người, có một cô gái thu hút bao nhiêu ánh nhìn ngưỡng mộ của cả nam sinh lẫn nữ sinh. Cô gái có khuôn mặt thanh tú, đôi mắt to tròn long lanh ánh nước, đôi môi phớt hồng, chiếc mũi thon cao, khí chất dịu dàng hết như gió xuân, cái mỉm cười khẽ của cô cũng làm cho biết bao con tim rung động. Trên tay cô cầm quyển sách dày cộp về chính trị. Quả thực cô ghét thương trường, ghét luôn chính trị nhưng Phillas không có cô, tương lai chỉ còn dấu chấm hết.

Nhạc chuông sôi động từ điện thoại vang lên, Mai Anh nhú mày khi nhìn vào người gọi, không nhanh không chậm, cô bắt máy:

- Gọi tôi việc gì???

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam tính, có phần lãng tử:

“Tiểu thư Mai Anh, cô có thể gửi cho tôi ảnh của bạn gái Vũ Anh Quân được không?”

Hai chữ “bạn gái” được nhấn mạnh như vết dao cứa sâu vào tim Mai Anh, cô giận dữ nói:

- Ngô Thái Đăng, tôi cấm anh nói kiểu đấy!

“Ày, đừng nóng thế. Cái tôi nói là sự thật còn gì. Muộn nhất là chiều nay phải đưa tôi tấm ảnh.”

- Đừng ra lệnh cho tôi.

Mai Anh cúp máy trong cơn tức giận. Ba chữ “bạn gái Quân” đã làm cô đau khổ suốt tháng nay rồi. Giờ cái tên trùm xã hội đen thành phố ấy lại còn xát muối vào vết thương ấy nữa. Nếu không phải đang lợi dụng hãn thì tập đoàn Best đã không còn tồn tại lâu rồi. Càng nghĩ Mai Anh càng hận An, cô quả sai lầm khi trước đây đã coi An là em gái.

Ánh nắng yếu ớt chiếu lên gương mặt thanh tú. Hàng mi cong dài in trên da hình quạt nhưng ánh mắt mất hoàn toàn vẻ dịu dàng của ánh trắng đêm. Thay vào đó, ngọn lửa hận thù ngày càng lớn, thiêu cháy tâm hồn thanh khiết của người thiếu nữ. Chỉ vì một chữ: Tình.

Chương 30

Ánh nắng yếu ớt xuyên qua cửa sổ lớp học, chiếu vào bàn tay búp măng của Ngọc Linh. Bàn tay đẹp là thế, ngọc ngà là vậy mà sắc mặt của chủ nhân nó

chẳng khác màu đất nồi là mấy. Nguyên nhân chính vì người ngồi ngay đằng sau Linh - Huy. Cứ cách vài phút cậu lại chột chột lưng Linh để hỏi xem tại sao An không đi học. Linh trả lời vài lần là không biết nhưng sự kiên trì của Huy cũng phải ngang ngửa Luffy trong One Piece. Cuối cùng sức chịu đựng của con người có hạn, Linh quay xuống, mặt mày sa sầm, mặc kệ thầy giáo đang trên bục phát huy kiến thức của bản thân cho lũ học trò yêu quý, cô quát to hơn cả tiếng của 10 giáo viên cộng lại:

- Cậu có thôi đi không? Tôi ước chế rồi nha!!! Tôi nói là tôi không biết mà.

Cả lớp quay sang nhìn Linh đăm đăm, thầy giáo ngừng giảng, gương đôi mắt to tròn đến mức trợn ngược nhìn Linh. Nhận ra mình thất thố, Linh quay lên nhìn thầy cầu hòa. Thầy giáo mặt vạch vài kẻ đen, gằn giọng nói:

- Em đi ra ngoài cho tôi!!!!

Linh ngoan ngoãn đi ra khỏi bàn. Trước khi đi, cô còn liếc xéo Huy một cái sắc lẹm. Cậu nở nụ cười lằng lổ, đôi mắt ngây thơ vô (số) tội nhìn Linh. Lúc đó, cô chỉ hận không thể một phát đập bay Huy ra ngoài, xuyên qua bầu khí quyển mà thẳng tiến đến thiên hà.

*T*rong khi đó, trên một ngọn đồi vùng ngoại ô phía Đông.

Trên thảm cỏ xanh mượt còn vương sương đêm, một ngôi mộ được lát bằng gạch đá hoa cương màu đen. Trên bia mộ là hình ảnh một người phụ nữ người tây, màu mắt bạc cùng nụ cười rạng rỡ. An đứng trước mộ, trên tay là một bó hoa tường vi. Cô nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống, nói nhỏ gần như thì thầm:

- Mẹ, con đến rồi!!

Quân này giờ vẫn còn ngạc nhiên vì độ giống nhau của hai mẹ con An. Chỉ có điều, An lạnh lùng như một tảng băng, mẹ cô thì dịu dàng như nắng ấm. An lại nhỏ giọng nói tiếp:

- Mẹ, Quân bạn trai con đến ra mắt mẹ này.

Quân đang lằng lằng khi nghe hai từ “bạn trai” thoát ra từ miệng An thì lập tức trở lại thực tại. Cậu ho khan hai tiếng, ngồi khoanh chân trước mộ, nghiêm túc nói:

- Bác yên tâm, con sẽ chăm sóc An, bác không cần lo lắng gì cả, chỉ cần theo dõi và bảo vệ An từ trên đó thôi.

Sau đó cậu lễ phép cúi xuống. An mỉm cười:

- Quân, anh xuống xe trước đi. Em muốn nói chuyện với mẹ một lát.

Quân gật đầu.

Sau khi bóng lưng Quân khuất dạng. An ngồi xuống, tựa đầu vào trước bia mộ. Như thế cô sẽ có cảm giác đang tựa đầu vào vai mẹ giống như ngày xưa:

- Mẹ, con nhớ mẹ lắm!

Lời nói của An nhỏ đến mức thì thảo, tan vào trong gió, bay lên trời cao, nơi mà mẹ cô đang ngắm nhìn cô âu yếm:

- Nếu là 5 năm về trước thì giờ này cả nhà mình đang loạn lên vì con nhỉ?! Người chạy ra chạy vào chỉ để tìm cô nhóc trốn đi chơi là con. Con cũng không nhớ hồi ấy con chơi những gì nữa. Bạn bè thì không có. Kéo theo chị Dung cứ thế mà đi thôi. - Sau đó An bật cười nhẹ khi ký ức tươi đẹp ủa về. - Mẹ có ở cùng Dũng không? Không biết là thật hay ảo giác nhưng con từng nhìn thấy mẹ và Dũng rồi. Dù ở hai nơi nhưng có vẻ hai người hay đi với nhau. Nó làm con ghen đấy.

An ngừng một lúc, cái chuyện cô không muốn nhắc đến nhưng lại không thể không nhớ đến, rốt cục An cũng nói ra điều mà cô muốn nói nhất:

- Mẹ này, nếu ngày đó con không nói với mẹ là con bị đánh, có lẽ mẹ sẽ không đi đâu nhỉ?! Những lần khác, mẹ luôn ngấm ngấm giải quyết êm xuôi nhưng tại con mà lần đó mẹ ra mặt. Câu nói đó là câu nói con ân hận nhất đời này đấy. Mẹ từng nói, để người khác nắm bắt điểm yếu là một trong những điều tối kỵ và nguy hiểm. Nhưng con người ai mà không có điểm yếu cơ chứ. Chính vì con là điểm yếu của mẹ nên mẹ mới ra mặt giải quyết đó sao? - Lời nói của An xen lẫn đau khổ, ân hận cùng trách móc - Sao mẹ hay nói dối thế? Chẳng phải mẹ từng nói yêu con nhất đời hay sao? Vậy mà mẹ bỏ con khi con mới 12 tuổi. Chẳng phải mẹ bảo sẽ luôn theo con, không rời bỏ con hay sao? Kết quả là mẹ đi với Dũng. Chẳng phải mẹ nói sẽ luôn bảo vệ, che chở con vì mẹ rất mạnh hay sao? Vậy mà mẹ lại gục ngã ngay trước mắt con. Chỉ vì con mà mẹ ra nông nổi ấy, mẹ biết con hận bản thân thế nào không? Con cũng hận mẹ nói dối con, hận vì con là điểm yếu của mẹ. Nếu có thể quay ngược thời gian, con không muốn làm con mẹ.

Sau khi nói ra những lời từ tận đáy lòng, tim An quặn thắt ghê gớm nhưng tuyệt nhiên không có nổi một giọt nước mắt. An thở dài một tiếng:

- Nhưng dù thế nào đi nữa, con vẫn rất yêu mẹ. - Sau đó, cô đặt một nụ hôn dài lên gương mặt rạng rỡ trong ảnh.

Quân nhìn thấy An đi ra với gương mặt lạnh lùng thường nhật, mắt không có dấu hiệu nào chứng tỏ cô vừa khóc. Cậu khẽ thở dài. Khi An vừa bước tới, cậu lập tức ôm An vào lòng. Bất ngờ trước hành động của Quân, An mở to mắt rồi cười cười:

- Sao thế?

Quân không nói, chỉ vuốt vuốt dọc sống lưng An như đang dỗ một đứa trẻ. An không hiểu hành động của Quân, cô cố đẩy cậu ra thì bị cậu siết chặt hơn. An vẫn cười:

- Quân, anh sao thế?

- Khóc đi.

- Hả? - An đơ người

Quân kiên nhẫn nhắc lại:

- Khóc đi. Khóc cho thỏa nỗi nhớ cùng nỗi đau của em về mẹ đi. Ở đây không có ai cả. Chỉ có mình anh thôi nên khóc đi.

Quân vẫn vuốt dọc sống lưng An, giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp thấm sâu vào con tim đang run lên của An. Cuối cùng, một giọt nước trong suốt từ từ lăn trên má. Ánh nắng dù yếu nhưng cũng đủ làm cho giọt nước mặn chát đó lấp lánh như pha lê.

Một giọt...

Hai giọt...

Ba giọt...

Những giọt nước mắt thi nhau chảy xuống lăn dài trên má. An khóc được rồi. Trong 4 năm, lần đầu tiên cô khóc trước mặt người khác.

Phần 11

Chương 31

Rời khỏi ngọn đồi, An và Quân đến một nghĩa trang. Mặt đất nghĩa trang bằng phẳng, những ngôi mộ đều tằm tắp. Họ dừng chân trước một ngôi mộ. Trên bia mộ là hình ảnh một bé trai với gương mặt còn non nớt cùng tình nghịch. Cậu nở nụ cười lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu. An nhẹ nhàng đặt bó hoa cúc xuống rồi nở nụ cười u buồn:

- Bây giờ không phải mùa hè nên không đem hoa phượng đến thăm cậu được. Khi hè sang, tớ sẽ đem luôn cả ve đến thăm cậu, nhé?

Đáp lại An chỉ là nụ cười hồn nhiên trên bia mộ. Tim An thắt chặt lại. Quân nhìn An bằng ánh mắt phức tạp, cậu đặt tay lên vai An, kéo cô sát vào mình như để truyền thêm sức mạnh.

An nhìn Quân lại nở nụ cười:

- Quên không giới thiệu, Quân bạn trai tớ. Yên tâm nhé! Anh ấy sẽ chăm sóc tớ thật tốt, còn tốt hơn cậu nữa kìa. - An ngừng một chút - Ba năm ở nước ngoài tớ thật sự rất nhớ cậu. Nhớ đến mức ngày nào cũng lúi nhúi của mẹ và cậu ra xem. Bên đấy chắc thoải mái lắm nhỉ?! Không phải vật lộn với cuộc sống như ở đây. Có lẽ không gặp tớ, cậu đã là một thang niên ưu tú rồi.

An cười nhưng nụ cười u buồn ảm đạm đến đau lòng:

- Cậu và mẹ cũng thật quá đáng. Mẹ muốn tớ mạnh mẽ, cậu muốn tớ không khóc. Chẳng lẽ tớ phải đánh người để giải tỏa à?

Một không khí im lặng bao trùm. Lúc sau, An thở hắt ra, nhẹ giọng nói:

- Tớ nghĩ khi gặp cậu có nhiều điều để nói lắm nhưng không như tớ nghĩ nhỉ? - An bỗng thấy có cảm giác đau đớn, cô nói lớn - Chết tiệt! Sao cậu không nói gì thế?? Chỉ biết cười thôi à? Không mỗi mồm? Rốt cục sẽ ra sao nếu cậu không gặp phải tớ? Hà?

Quân nhìn An, tim đau như bị mũi tên đâm vào. Cậu ôm An thật chặt. Khi An bình tĩnh trở lại, cô nhẹ giọng nói:

- Tớ đi đây!

Khi An và Quân vừa xoay người toan bước thì thu vào mắt An là một người phụ nữ và một người đàn ông trung niên. Nhìn qua cũng biết được là gia đình

trung lưu. Gương mặt hai người hiền hậu có nét khắc khổ và dấu vết của thời gian. Khi họ nhìn thấy An, đôi mắt mở to ngạc nhiên. Sau đó người phụ nữ nở nụ cười giấu cợt:

- Mà còn mặt mũi đến đây?

Người chồng nhìn An vẻ khó chịu nhưng không nói gì. Đây là hai người An cảm thấy có lỗi nhiều nhất. Vì cô mà họ rơi vào cảnh “người đầu bạc tiền người tóc xanh”.

An khẽ cắn môi, đáp:

- Con chào hai bác.

Quân nhìn dò xét hai người phía trước, hơi ngạc nhiên khi An lễ phép như thế. Người phụ nữ lại nở nụ cười nhạt:

- Tao không mong nghe câu đó chút nào! Dũng vừa mất mà liên biệt tằm 3 năm. Đồ vong ơn phụ nghĩa.

An không nói. Chưa bao giờ Quân thấy An nhu nhược đến vậy, cậu phản bác:

- Thừa bác, cháu nghĩ bác là mẹ của Dũng. Một người mẹ như bác tại sao lại không hiểu con mình như vậy chứ?

An lạnh giọng:

- Quân, anh đang nói linh tinh gì thế?

Người phụ nữ giận dữ nói:

- Cậu là ai? Nói thế là ý gì?

- Những gì người ta trân trọng thì nhất định sẽ bảo vệ nó. Dũng cũng thế! Nếu không phải vì trân trọng An, cậu ấy sẽ không hy sinh cả bản thân mình như thế. Vậy mà bác đối xử với An như kẻ thù vậy. Dũng mà biết chắc chắn sẽ giận bác.

Cả ba con người đều tròn mắt nhìn Quân. An thở dài, họ đâu biết rằng 3 năm qua, mỗi lần đến ngày sinh nhật, cô đều trốn trong bóng tối của căn phòng lạnh lẽo. Mỗi lần đến ngày sinh nhật tim cô quặn thắt ghê gớm. Mỗi lần đến ngày sinh nhật cô đều phải vào viện truyền nước vì bị áp lực tinh thần. 3 năm qua, ngày nào An cũng dùng đến thuốc ngủ liều cao nên bây giờ đã nghiện thuốc. Họ đâu biết được 3 năm qua An đau khổ thế nào, sống trong dày vò ra sao. Vừa rồi còn nói những lời làm An chỉ muốn nở nụ cười tự giễu.

Mẹ Dũng bỗng ngồi thụp xuống đất, nước mắt lăn chã rơi trên nền đất. Bố Dũng đau khổ nhìn vợ mình, nhìn sang An, đau lòng nói:

- Cháu đi đi. Ta rất không muốn gặp cháu.

Quân ôm An bước đi. Lòng An nặng trĩu như sắp rơi ra, sắc mặt nhợt nhạt hơn người ung thư. Quân đau lòng thì thầm vào tai An:

- Đừng lo, anh vẫn ở đây mà!

Câu nói đơn giản nhưng đã lấy được sự tin tưởng cùng an tâm hiếm hoi nơi An.

Chương 32

Sau khi ăn trưa, An và Quân lặng ngồi trên đồi hoa bồ công anh. An tựa vào vai Quân. Những bông hoa nhẹ nhàng phiêu mình theo làn gió vừa lướt qua. Gió, khẽ làm tung bay những lọn tóc, khẽ vuốt ve khuôn mặt vô cảm nhưng ánh mắt lại đầy phức tạp. Quân đau lòng nhìn An. Ôm An vào lòng, cậu nhận ra cô đang run. Có lẽ do lạnh, cũng có thể do đang kìm nén bản thân. Dù là vì lý do gì cũng khiến tim Quân quặn thắt ghê gớm.

Hai người cứ ngồi như vậy, không ai nói câu nào. Thật lâu sau, An lên tiếng, giọng nói mất đi sự trong trẻo hàng ngày:

- Trước đây, em từng nhìn thấy mẹ và Dũng lúc suýt nữa bị tai nạn.

- Tai nạn? Lúc nào thế?

- Ngày anh còn ở bệnh viện mà hôn Mai Anh.

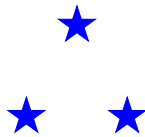
Quân lặng im không nói, bàn tay nắm chặt lấy vai An. Cô đều đều giọng nói tiếp:

- Lúc đó, trên bầu trời trong xanh, em nhìn thấy mẹ nắm tay Dũng. Cả hai đều cười với em. Dũng nói gì đó nhưng chỉ là mấp máy môi. Em cứ nghĩ lúc đó em đi theo họ rồi. Quả thực, em rất muốn biết Dũng đã nói gì.

Cả hai lại im lặng không nói. Một cơn gió mạnh mẽ thổi qua. Đánh bay những bông bồ công anh. Một bông vương trên tóc An, Quân biết nhưng không gạt xuống.

Giữa khung cảnh bồ công anh bay đầy trời, một đôi nam nữ ngồi tựa vai nhau. Người con trai dịu dàng nhìn cô gái đầy phức tạp nhưng cũng đầy yêu

thương. Người con gái vừa lạnh lùng lại vừa u buồn, đôi mắt bạc cơ hồ có chút nước. Khung cảnh nhẹ nhàng như vậy khiến người ngoài dao động.

*T*ại nhà hàng Bạch Ngân.

Mắt An bị bịt bởi một mảnh vải đen. Quân cầm tay cô chậm chậm tiến vào đại sảnh. Khi đã yên vị trên ghế, An mới mở miệng:

- Tháo khăn ra được chưa?

- Rồi đó!

Khi miếng vải được tháo ra, An ngạc nhiên khi trước mặt mình là sân khấu treo dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật. Anh yêu em nhiều lắm” rồi lại nhìn xuống chiếc bàn xoay đầy thức ăn. Ngó xung quanh không chiếc bàn hay người nào ngoại trừ phục vụ. Nơi họ ngồi là trung tâm đại sảnh, trên đầu là đèn chùm pha lê xa hoa. An cười cười:

- Sao anh không nói trước để em chuẩn bị. Anh xem, quần áo chúng ta mặc không hợp với những nơi như thế này.

Nhắc đến quần áo. Quả thực đồng phục học sinh không hợp với những nơi sang trọng như vậy nhưng khi khoác vào người họ, khí chất quả thực khác xa với người bình thường.

Có lẽ cả hai đều không nhận ra điều đó, khi nhìn xuống, Quân không khỏi có cảm giác quạ bay trên đầu. Cậu quên mất hôm nay cả hai trốn học, không hề thay quần áo. Thôi thì sự đã lỡ, không thể kéo An đi thay quần áo rồi lại quay về đây được.

Cậu cười hề hề:

- Thôi kệ đi! Trước đi bắt đầu sinh nhật phải có quà chứ nhỉ?!

- Quà?

Quân rút ra một cái hộp màu đen rồi đưa cho An. An tò mò mở ra. Thu vào mắt An là một sợi dây chuyền, ở giữa là chữ Q nạm kim cương lấp lánh. An ngược mắt nhìn Quân, chỉ thấy cậu đứng dậy về phía cô, tay gỡ sợi dây:

- Để anh đeo giúp em. - Vừa đeo, cậu vừa nói - Chữ Q này là biểu tượng em là của anh, cấm được tháo ra dưới mọi hình thức hay bất cứ lý do gì.

An sờ lên cổ, cảm giác mát lạnh thâm nhập vào từng lớp da nhưng nhanh chóng mất đi. An cười cười:

- Thế chữ A đâu? Cũng phải có biểu tượng anh là của em chứ?

- Tất nhiên! - Quân cười cười rút ra sợi dây có chữ A nạm kim cương - Đeo cho anh!

An vừa đeo, vừa nhại lại lời Quân:

- Chữ A này là biểu tượng anh là của em, cấm tháo dưới mọi hình thức hay bất cứ lý do gì.

Nghe giọng bắt chước của An, Quân phì cười.

Khi đã ngồi vào bàn, An lại nhìn chăm chăm vào chữ A trên cổ Quân, làm cậu có phần không tự nhiên:

- Anh đeo xấu lắm à?

An lắc đầu:

- Không, em chỉ nghĩ tên chúng ta ghép vào là AQ, trùng với tên trường. Mà trường thì do hai bố tài trợ. Tất nhiên sẽ không phải trùng hợp.

Quân hì hì cười:

- Tất nhiên là không phải trùng hợp, anh cũng nhận ra khi đặt làm rồi. Giữ cẩn thận đó. Chúng là cặp dây chuyền độc nhất đó.

An nở nụ cười rồi gật đầu.

Khi đã ăn xong, Quân đưa ra yêu cầu muốn An đàn một bản vĩ cầm cho cậu nghe. An tất nhiên gật đầu.

Một bản vĩ cầm vang lên. Các nốt trầm bổng đều mang theo ai oán. Dù cho là người mù âm nhạc cũng có thể nhận ra tâm trạng của An. Cô gửi hết vào tiếng đàn, để tiếng đàn, từng nốt nhạc bay lên cao đồng thời mang theo những u buồn của cô hòa vào trong gió.

Khi tiếng đàn dứt. Tiếng vỗ tay đơn phương nổi lên. Quân ngừng vỗ khi An đi xuống, cậu ôm cô vào lòng:

- Thoải mái hơn chưa??

An nở nụ cười hạnh phúc:

- Cảm ơn anh.

Rời Quân ra, An nhẹ nhàng nói:

- Em đã đi cả ngày rồi. Nên về thôi!

Trên đường đi, hai người người luôn nắm tay nhau nhưng khác những lần trước, lần này An chủ động.

Trước một căn nhà trắng lệt, Quân phụng phịu:

- Hay đi thêm lát nữa rồi về.

An cười cười:

- Từ khi nào anh biết làm nũng thế?

- Từ khi yêu cái người vô tâm là em.

- Được, vậy thì vô tâm hẳn luôn.

An quay người bước đi. Quân vội vàng ôm lấy cô từ sau. Dựa cằm vào vai cô. Hơi thở nóng ấm phả vào cổ có cảm giác ngứa ngứa. Giọng nói ấm áp, dịu dàng mang theo ít trách móc:

- Anh nói đùa chút mà bỏ đi thật sao?

An cười rồi xoay người lại ôm Quân, nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn anh!

Cô hơi kiểng chân, hôn chụt vào đôi môi gợi cảm rồi chạy nhanh vào nhà. Quân đơ ra một thoáng, cười cười vào trong xe. Khi vừa nổ máy thì có tin nhắn.

Chương 33

An mơ màng trong giấc ngủ. Hình ảnh mẹ và Dũng trên bầu trời xanh cao không thể với tới ấy lại xuất hiện. Dũng vẫn mấp máy môi nói gì đó. An cố gắng hỏi lại nhưng cổ họng không thể thoát ra nửa chữ. An nỗ lực với về phía họ nhưng thân không thể di chuyển, tay cũng thấy vô lực. Trong đầu luôn vang vọng câu nói “Cậu nói gì thế? Nói to lên đi”

An nâng rèm mắt. Một màu đen bao phủ lấy cô. Liếc mắt sang xung quanh, ánh đèn đường vàng cam mờ nhạt qua tấm rèm cửa. An ngồi dậy, dựa lưng vào giường cố nhớ lại khẩu hình của Dũng nhưng đã là giấc mơ thì nó luôn mờ nhạt như thế. An day day hai bên thái dương. Bỗng bản nhạc dương cầm du dương phát ra từ điện thoại. Những cuộc gọi đêm thường là những cuộc gọi chẳng tốt lành. An đâm ra lo lắng. Cô nhìn dây số đã sớm quen thuộc trên màn hình, nhắc máy giọng nói nhẹ nhõm:

- Alô!

- Hoàng Linh An, chắc cô không còn nhớ tôi đâu, nhưng tôi lại nhớ cô rất rất rõ. - Bên kia truyền đến một giọng nam trong trẻo có phần chững chạc nhưng lại không phải giọng nói cô đính ninh trong đầu.

Giọng nói của An lập tức trở nên lạnh lẽo như hơi thở thần của Handes:

- Ai? Quân đâu?

- Tôi là ai sau cô sẽ biết. Nhưng mà Quân... Chặc chặc... - Hẳn bỏ lửng câu nói làm An càng thêm lo lắng.

- Nói! Quân sao rồi??

- Chặc chặc... thật không ngờ Hoàng Linh An nổi tiếng lạnh lùng lại có bộ dạng sốt sắng như thế này a. Nàng à, nàng đừng tưởng là con gái của Hoàng Anh Minh thì tôi không dám làm gì nàng nhé. Tôi đã động vào Vũ Anh Quân tức là động vào hai tập đoàn song sinh rồi. Động vào cô cũng chẳng khác nhau mấy đâu.

- Nhiều lời. Quân đang ở đâu? Tao không có thời gian nghe mày nói.

- Ồ, vội vàng thật đấy! Được, nhà máy bỏ hoang ở Tây thành phố. Đừng mang theo bất cứ ai. Nếu không quả thực hẳn sẽ rất khó mà nguyên vẹn trở về.

An vội vàng cúp máy, mặc vội quần áo có độ giãn, rón rén mở gara lấy con xe mô tô phân khối lớn rồi lén lút ra ngoài. Chiếc xe mô tô đen rồ ga phóng đi mất dạng. Theo linh cảm của An, bọn lần này chính là bọn lần trước đã bắt cóc cô.

Trước một nhà máy to lớn nhưng cũ kỹ, An mặc bộ quần áo bó màu đen có độ giãn cao đứng cạnh một chiếc mô tô đen phân khối lớn. Trước mặt cô có 6

tên ăn mặc như du côn. Trên tay mỗi tên là một cây gậy sắt. Dưới ánh đèn được chiếu xuống từ đỉnh nhà máy, trên gương mặt chúng nở nụ cười khả ố làm An phát ói. Cô chậm chậm tiến đến gần bọn chúng, trên tay không một tấc sắt, không có gì có thể dùng làm vũ khí. An thầm nghĩ cô mới chính là người không nguyên vẹn trở về chứ không phải Quân. Khi gương mặt băng lãnh, đôi mắt bạc lạnh lẽo dần hiện ra, quét qua gương mặt chúng một lượt. Có lẽ là giang hồ đã lâu, chúng không còn cảm thấy ánh mặt ấy đáng sợ nữa. Một tên dậm ô cười:

- Uầy, sao đại ca lại nở sai chúng ta đi đánh người đẹp thế này nhỉ? Thôi thì cô em yên tâm, bọn anh sẽ nhẹ tay, nhất định cô em sẽ không chết, đến lúc đại ca không cần nữa, chúng ta sẽ xin về vậy.

Những tên còn lại cười hòa theo.

An bị lời nói ghê tởm đó làm cho nổi da gà. Rùng mình một cái, An cười khẩy:

- Lũ ngu chúng mày, có qua được tao không hăng nói.

Lại một tràng cười nữa nổi lên:

- Cô em à, haha, nhìn em liễu yếu đào tơ như thế kia có trói gà được không mà đòi đánh nhau?

Nét cười châm biếm trên môi An càng đậm. Sáu tên liền vây An thành vòng tròn, cây gậy sắt đập đi đập lại vào lòng bàn tay, nụ cười điển hình của lưu manh vẫn hiện hữu trên gương mặt chúng. Trong khi đó, An đang cố nghĩ cách đánh với tình trạng trong tay không vũ khí. Cô quyết định nhắm vào một tên rồi cướp gậy sắt từ hắn.

Vậy là An đi gần đến tên trước mặt. Phong thái ung dung của An làm chúng mất cảnh giác. Đánh nhau mà không lộ ra sát khí chỉ có thể là cao thủ nhưng tất nhiên, chúng không tin cô gái trước mặt mình có khả năng ấy. Khi An đến trước mặt tên tóc đỏ vuốt keo dựng ngược, hai tay ung dung nhét túi quần, nhẹ nhàng nhảy lên, giáng xuống cổ hắn một đòn đá tạt với lực đạo kinh người. Không chuẩn bị cũng do khinh địch, tên tóc đỏ có một màn Knock out (KO) đẹp mắt. Khi hắn ngất đi, những tên khác còn chưa định thần lại thì An đã ung dung nhặt gậy sắt từ tay tên tóc đỏ. Gương mặt băng lãnh trầm xuống, đôi mắt lạnh lẽo quét qua gương mặt ngây ngốc của năm tên còn lại, nở nụ cười gằn, giọng nói trong trẻo nhưng mang theo luồng khí từ Nam Cực:

- Chúng mày không phải tự tin lắm sao? Mất đi một tên thì thành rùa cả rồi à?

Giọng nói của An mang chúng trở về thực tại. Bọn chúng hét lên, điên cuồng xông vào An. Có vũ khí trong tay, An tự tin lên hẳn. Những động tác đẹp mắt

được tung ra. Trong khoảng thời gian chưa đến 10 phút, cô KO năm tên. Tên duy nhất chân tay hơi run rẩy nhưng vẫn cố giữ dáng vẻ lưu manh côn đồ. Có điều nó làm hăn trông thảm hại hơn. Hăn vung cây gậy chạy về phía An. Đôi chân thon dài đạp không thương tiếc vào bụng hăn. Hăn hơi loạng choạng, lấy cây gậy chống xuống đất. Khi hăn định tiếp tục tấn công, An đã nhanh chân nhảy lên, một đòn đá tạt được giáng xuống làm mặt hăn lệch hăn sang một bên. Hăn phun ra một ngụm máu rồi bất tỉnh.

Khi đã giải quyết xong sáu tên côn đồ, An quăng gậy sắt sang một bên, cười khẩy rồi tiến sâu vào trong.

Phần 12

Chương 34

Sương đêm buốt giá thấm qua lớp vải mỏng manh làm An một trận rùng mình. An tiến vào ngày một gần nhà máy. Theo những bước chân, những bóng đèn dưới đất lần lượt phát sáng.

Trước cửa nhà máy là năm cô gái khá xinh đẹp. Dáng người cao cùng nhỏ nhắn nhưng trên mặt lại là nét cười gian trá. Cô nàng ở giữa nở nụ cười nửa miệng, giọng nói trong trẻo thanh thanh:

- Đúng là mấy thằng vô dụng. Bị đánh gục bởi một đứa con gái.

Một người khác nói:

- Nhưng đừng nghĩ mày thế đã giỏi. Đám đó chỉ là hạng 4 thôi.

Một tràng cười trào phúng nổi lên:

- Hạng 4?? Tao thấy bọn chúng bất quá mới được hạng 6 thôi. Còn lũ con gái chúng mày, tao sẽ nương tay một chút.

- Đừng kiêu căng! Mày sẽ gặp anh Quân với bộ dạng thê thảm nhất. Tao đảm bảo.

Một nụ cười lạnh lẽo nở trên môi, An cao giọng nói:

- Dựa vào chúng mày?? Được rồi, tao không có thời gian chơi đùa, lên luôn một thể đi.

- Họa là do mày tự rước lấy đấy.

Nói rồi, đồng loạt năm người xông vào An. Hai người dùng côn nhị khúc, ba người dùng... móng tay. An từ trước đến giờ ghét nhất là đánh nhau với con gái. Con gái không đánh nhau xé quần xé áo thì cũng là tát, thông thường nhất là cào. Theo suy nghĩ của An, đánh nhau như thế rất nhục nhã.

Hai kẻ cầm côn luôn nhắm vào bụng An mà đánh. An tránh và cố gắng chạy lại chỗ thanh sắt gần đó. Như biết ý định của An, chúng liên tục ngăn cản. Không còn cách nào, An nhắm vào hai kẻ cầm côn mà đánh. Khi đứa con gái tóc ngắn còn chưa kịp quật côn vào An thì cô đã nhanh chân xoay người đã hậu trúng ngực cô nàng đó. Phải thở gấp và cảm giác đau tức ở ngực làm cô nàng đó như phát điên. Nhân cơ hội, An đang đối phó với những kẻ khác, cô nàng rút ra

một con dao găm bên hông mà lao vào An. Ánh điện làm lưỡi dao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo chiếu vào mặt cô. An vội liếc ra sau thấy một con người bùng bùng sát khí cầm con dao nhắm cô mà tiến đến. An ra chân đá vòng cầu sau. Gót giày không thương tiếc ấn thẳng vào thái dương cô nàng. Đầu óc một trận choáng váng, mặt mày tối sầm, cô nàng ngã xuống, buông lỏng con dao trên tay.

An nhếch môi, lấy con dao trên tay cô nàng nọ, nhìn bốn người còn lại còn chưa hết sửng sốt:

- Giờ xem dao với côn và móng tay thì cái nào lợi hại hơn nhé!

- Mày... - một đứa lắp bắp.

Còn chưa kịp định thần thì thân ảnh màu đen nào đó đã đứng trước mặt. Tay đưa dao đến gần cổ một cô nàng tóc nâu, cô ta chỉ biết nhắm mắt mà chờ chết. Rốt cuộc con dao nhanh chóng chuyển sang kề cổ cô nàng áo xanh bên cạnh. Cô nàng tóc nâu mở mắt thì thấy trời đất tối sầm, vùng gáy đau nhức kịch liệt. Trước khi ngã xuống, cô ta lơ mơ trông thấy ba người kia cũng đã bị KO.

Sau khi giải quyết xong năm đứa con gái này, trên người An xuất hiện vài thương tích. Ống tay tím bầm do đỡ côn và vài vết xước do bị cào. Da An vốn mỏng nên vết cào nhanh chóng chảy máu. Cô liếm qua vết thương rồi tiếp tục tiến vào. Rút kinh nghiệm cô cầm theo con dao giắt vào đai lưng.

Mở cửa nhà máy một tiếng sắt rỉ chói tay vang lên. Bên ngoài là nhà máy bỏ hoang nhưng bên trong lại rất sạch sẽ. Loại đèn huỳnh quang hai bóng trái dài từ đầu đến cuối nhà máy trên trần. Trước mặt An là một cái ghế có hoa văn long phượng, trên còn phủ một tấm da hổ. Cách chiếc ghế không xa, Quân ngồi dưới nền đất lạnh lẽo, tay chân bị trói, miệng buộc vải đen nhìn cô đầy giận dữ. An không quan tâm đến ánh mắt đó mà chạy thật nhanh đến chỗ Quân. Khăn bịt miệng vừa được tháo ra, Quân liền mắng An xa xả:

- Em ngốc thì ngốc nó vừa thôi. Em đến đây làm gì? Còn đêm hôm khuya khoắt. Em đi không nói gì với chú đúng không? Trời lạnh vậy mà mặc có mỗi cái áo. Đã thế chỉ dài đến khuỷu. Anh khắc tự lo cho anh được. Em dễ bị thương thế kia tưởng anh sẽ vui à?

Nhìn An tay bầm tím, xước tùm lum làm Quân không khỏi đau lòng. Khi trói tay được cởi, Quân lập tức ôm An vào lòng siết thật chặt như muốn nghiền nát cô. An hiểu Quân lo cho mình nhưng vẫn không khỏi tức giận mà chất vấn:

- Còn anh? Anh làm cái quái gì mà để lũ gà mờ này bắt cóc hả? Bảo tự lo được mà trói tay không tự cởi, không có ai ở đây mà không bỏ trốn. Còn nữa, anh nghĩ mặc áo bông thì đánh nhau được à? Nhìn là biết cái lũ con gái trước

cửa không năm thì cũng là bốn người hâm mộ anh. Giờ còn ngồi đây mà mắng em. Còn không mau đi.

An đẩy Quân ra để mặc cậu cời trói chân. Quân đứng dậy, để tay túi quần, điệu bộ ung dung như không có chuyện gì nhìn An:

- An nghĩ ở đây không có người?

Nghe câu hỏi, An liến cảnh giác cao độ nhìn xung quanh. Quả nhiên có vài người lấp ló sau cầu thang bằng sắt, vài người khác đứng sau mấy cái hộp. Vừa này An lo cho Quân nên không hề để ý. Nhưng tại sao chúng lại không bắt cô??

Khi An còn chưa có lời giải đáp, một giọng nam trong trẻo nhưng cũng có phần trải đời vang lên, giọng nói này là giọng nói trong điện thoại:

- Hai người quả là làm người khác cảm động nga. Cô nghĩ có thể rời khỏi đây dễ thế sao?

Một người con trai bước ra. Nói là con trai bởi hắn trông rất trẻ, chỉ khoảng 18 - 20. Hắn mặc áo sơ mi trắng mở cúc đầu và khoác ngoài là áo vest mở cúc. Gương mặt hắn anh tuấn nhưng tà mị, nụ cười trên môi luôn là cái nhếch mép. Hắn ngồi xuống ghế vắt chân chữ ngũ. Những kẻ đang ẩn nấp kia cũng tự động đi ra đứng xếp thành hai hàng hai bên. Gương mặt này, An không hề biết. Hoàn toàn xa lạ. Cô nhìn chăm chăm vào hắn:

- À lần trước gặp trong hoàn cảnh không mấy đẹp đẽ nên tôi chưa giới thiệu. Tôi là Ngô Thái Đăng, giám đốc tập đoàn Best. Nhưng có vẻ như cô không nhớ ra tôi.

- Quả thực mặt anh không có ghi ấn tượng trong tôi.

- Vậy để tôi nhắc cho cô nhớ. Bốn tháng trước, trong một con hẻm nhỏ, cô đã cứu một cô gái thoát khỏi tay tôi đó thôi. Lúc đó còn nhớ tôi đã nói gì chứ? Tôi bảo cô nhất định sẽ phải trả giá cho những gì đã làm với tôi hôm đó.

An nhớ nhớ một chút rồi nói:

- Quả thực da mặt anh dày hơn tôi nghĩ. Việc làm đáng hổ thẹn như vậy mà cũng phun ra được. Tôi nhớ hôm đó anh bị tôi đánh thế nào, cầu xin tôi ra sao, thậm chí còn hôn chân Ngọc Linh nữa. Thật đáng tiếc tôi không chụp cảnh đó lại. Có lẽ cho Linh xem, cô nàng đặc ý lắm! - An giả bộ tiếc nuối lắc đầu

- Câm miệng! - Đăng phần nộ hét lên.

Đàn em bên dưới dù không biểu lộ nhưng trong lòng không khỏi tự hỏi đại ca của chúng thực sự nhục nhã như vậy.

An nở nụ cười nửa miệng, tiếp tục công kích:

- Làm sao mà anh thành đại ca xã hội đen được thế? Chẳng lẽ vì thù địch với tôi mà lập ra băng đảng. Anh đánh giá tôi cao quá đó.

- Cô câm miệng lại cho tôi! - Đẳng phần nỗ đến mức mắt nổi lên cả tơ máu.

Chương 35

Nhìn thái độ của Đẳng, An hài lòng nhếch mép:

- Anh có thể cấm nổi tôi sao? Để xem lũ người này của anh có thể làm gì hai bọn tôi.

An nhướn mày đầy thách thức, tay siết chặt lấy tay Quân. Hơi ấm quen thuộc ấy cho cô cảm giác an toàn. Đẳng đang nỗ khí bùng bùng bỗng nhiên thái độ xoay chuyển 180 độ. Hắn nở nụ cười nửa miệng, giọng nói đầy mỉa mai:

- Tất nhiên lũ người hèn mọn này sao có thể đấu với hai người nhưng tôi có cái này cho cô tự quyết định. - Nói rồi Đẳng ngoắc tay với đàn em - Đem con bé đó ra đây!

Trong lòng An bỗng thấy bất an, cô nhìn Quân đầy lo lắng. Cậu chỉ siết chặt tay cô, kéo cô sát người. Một lúc sau, tên đàn em đó đi ra với một cô gái tay bị trói đằng sau, tóc tai hơi rối, quần áo đồng phục bụi bẩn, nhếch nhếch, gương mặt ráo hoảnh như không quan tâm đến lũ xã hội đen này. Nhìn thấy An và Quân, cô nàng lập tức mừng rỡ, mắt sáng như sao:

- Anh Quân, chị dâu, hai người đến muộn quá đó!

An và Quân kinh ngạc nhìn cô nàng trước mặt, đồng thanh hỏi:

- Linh, sao em lại ở đây??

- À, chúng bảo dùng em để bắt chị dâu ở lại. Chị dâu, không cần lo cho em, họ không làm gì em đâu, cứ đi đi.

- Ai nói là tôi lo cho cậu? Chỉ là đi mà bỏ cậu lại thì Quân không phải sẽ trách tôi sao?

- Chị quan tâm đến tâm trạng anh Quân hơn sự an toàn của em?? - Linh nói giọng như oán trách, ngân dài như cái lương làm An có chút rùng mình, Quân bên cạnh nhìn không được cười thành tiếng.

Đặng bị coi như người thừa thì cực không vui, mặt sớm đã xuất hiện vài vạch đen, giọng nói trầm xuống:

- Mấy người không phải đang đi dã ngoại đâu. - Nói rồi nhanh chóng kéo Linh về phía mình, tay rút ra khẩu súng ngắn bên cạp quần.

Lần đầu tiên Linh thấy súng thật ngoài đời, gương mặt tái nhợt nhìn An và Quân. Gương mặt hai người họ rốt cuộc làm bằng gì mà gặp chuyện cũng không biết sắc vậy? Thậm chí mắt còn không có chút hoảng loạn

- Mà muốn gì? - Quân lạnh giọng hỏi

- Bạn gái mà.

- Mà... - Quân giận dữ trừng mắt

- Sao? Đối bạn gái lấy em gái không làm được à?? Vậy thì cứ đi đi! Không tiễn!

Quân đang không biết phải xử trí ra sao thì An đằng sau đã tràn ngập hàn khí, đôi mắt bạc lạnh lẽo đến ớn sống lưng. An lạnh lùng lên tiếng:

- Quân, An đưa Linh về, em sẽ ở lại. Dù Linh có ở đây hay không em cũng khó thoát được. Nhìn xem, ngoài kia gần hai trăm người là ít, em với anh chống được bao lâu.

- Nhưng em ở đây, anh và Linh có thể đi an toàn sao? Đi cùng nhau. - Quân lo sợ nói.

- Không! - An dứt khoát - Em có thể đảm bảo chúng không dám cản trở anh. Phải không Ngô Thái Đăng??

An liếc sang nhìn gương mặt cười cợt của Đăng, nói tiếp:

- Bởi vì anh ta cần em. Nếu anh ta làm gì đó với anh và Linh, em quyết sẽ không tha cho anh ta. Dù sao anh ta cũng yếu hơn em mà.

An nói với Quân, đồng thời cũng nói cho Đăng nghe, hơi liếc về phía hắn một chút, một bên khóe môi nhếch lên một chút. Lửa giận trong Đăng tăng lên ngàn ngút, đã cố gắng kiềm chế lắm mới không xông lên đánh An một trận.

- Còn nữa, nói với bố không cần lo cho em, em sẽ tự lo liệu được.

Linh đã được cời trói, chạy lại chỗ Quân, nghe An nói hoảng loạn một phen:

- Chị dâu, đừng nói những lời như trần trối ấy được không? Em sợ mất chị lắm!

Mặt An trầm xuống, nộ khí tỏa ra xung quanh, Quân nhìn An, giật giật tay áo Linh. Khởi nói Linh cũng hiểu, cô nói sai rồi. Cô cười cười cầu hòa, nói giọng nhỏ gần như thì thầm:

- Chị An, cùng trốn đi! Dù em không giỏi võ nhưng ngày xưa bắt nạt là sở trường của em, ít ra em có gây là có tất cả.

An khẽ lắc đầu:

- Hai người đừng lo lắng quá! Nếu hôm nay thoát ra được khỏi đây thì lần sau không chỉ một mình cậu bị bắt cóc đâu.

An còn chưa nói xong, hai người kia đã một trận choáng váng. Khi hai người ngã xuống, đằng sau là hai tên cầm gậy gỗ tay còn chưa thu về. An tức giận, quát lên:

- Bọn mày làm gì thế? (Tiếng Nhật)

Hai tên đó dù không hiểu nhưng vẫn biết An đang giận dữ, nhìn sang Đăng cầu cứu. Lúc này, Đăng lên tiếng:

- Ai bảo các người không hiểu rõ hoàn cảnh của mình hiện tại, tôi chỉ là muốn hai người đó bớt mồm miệng một chút.

An nhếch mép:

- Cái gì mà bớt mồm miệng một chút. Lúc bắt cóc, chắc chắn các người bịt mắt hoặc đánh ngất. Không muốn họ biết đây là nơi nào thì nói luôn, không cần viện cớ.

- Quả không hổ là Hoàng Linh An, nghĩ rất nhanh. Không sai! Chúng biết nơi này là nơi nào thì bằng chúng tôi không có chỗ dung thân mất.

- Người ta nói “Quân tử trả thù mười năm chưa muộn” - An đến gần Đăng hơn, trên môi luôn hiện hữu nụ cười nửa miệng - Nhưng thật đáng tiếc, tao là con gái, không phải quân tử.

Chỉ nói đến đây, Đăng lập tức hiểu An sẽ làm gì. Hắn hoảng loạn, nhất thời tay chân lóng ngóng, muốn gọi đàn em đến giúp mà miệng cứng lại. Thu vào mắt hắn, một thân ảnh màu đen nhỏ nhắn xoay người. Đế giày không thương tiếc đạp vào mặt hắn. Đầu óc choáng nặng, những đốm đỏ vàng nhảy liên tục trong mắt, hắn không thể giữ nổi thăng bằng mà ngã phịch xuống đất. Đàn em đến đỡ, hắn giận cá chém thớt, hất tay, chửi xa xả vào tên đàn em. Tên đó không biết làm gì ngoài câm nín.

An lại liếc về phía hai tên cầm gậy ban nãy. Chúng biết mình lành ít dữ nhiều, lùi lại vài bước giữ khoảng cách với An đang tiến đến. Sâu trong thâm tâm chúng rất muốn chạy. Chỉ là hai tên đàn ông xã hội đen to cao lại sợ một đứa con gái có vẻ ngoài liễu yếu đào tơ thế này thì quả là nhục nhã. Nghĩ vậy, chúng cầm chắc gậy trong lòng bàn tay đang túa đầy mồ hôi. An đến gần, cả hai tên đồng thanh hét tên, giáng thẳng gậy xuống đầu An. Cô đưa tay trái lên đỡ. Khẽ cau mày khi nơi ống tay truyền đến cơn đau nhức. Rất nhanh sau đó, An nhếch môi. Thẳng chân đạp lên thân dưới của một tên. Mặt hắn liền biến sắc, ôm lấy hạ thân mà gào thét. Tên còn lại còn chưa kịp định thần thì ánh bạc lạnh lẽo của kim loại đã chiếu lên mặt hắn. Hắn vội lùi lại. Lấy được khoảng cách, An lập tức nhảy người lên, một cú đá tạt với lực đạo kinh người làm hắn bất tỉnh. Khóe môi một dòng máu đỏ tươi chảy xuống.

Sau khi đã trả thù cho Quân và Linh, An quay sang nói với đám đàn em của Đăng:

- Bọn chúng chưa chết được đâu mà phải kinh hãi như vậy? Để họ nghỉ ngơi vài ngày thì còn khỏe hơn các người đấy. - Cô quay sang nhìn Đăng nhìn trông trợn mình, ánh mắt lóe lên sát khí, các mạch máu trên mặt hiện rõ mồn một - Sao thế? Không phải đối ý thả tôi đi chứ??

Đăng giận dữ hét lên:

- Cô quá lắm rồi!

An nhún vai:

- Không phải dân giang hồ các người có nguyên tắc “Có thù tất báo” sao? Tôi đang làm theo luật giang hồ đó thôi!

An vừa nói xong, gáy truyền đến một trận đau nhức, xung quanh tối sầm lại. Cô mất cảnh giác rồi!

Chương 36

Nắng vàng xuyên qua lớp kính, vuốt ve gương mặt thiếu nữ đang say ngủ. Làn da bạch ngọc thoát nhìn mỏng manh như thể chạm nhẹ thôi cũng sẽ rách. Đôi môi anh đào khẽ mím lại. Rèm mi cong dài dần nâng lên để lộ đôi đồng tử màu bạc lạnh lẽo. Đôi mắt mới đầu còn mơ màng, sau khi đảo một vòng nhìn xung quanh thì cô lập tức bật dậy.

Đây là đâu??

Căn phòng màu trắng với không gian mở. Qua lớp kính dày là bãi biển, đằng xa xa có rặng dừa. Tiếng sóng vỗ vào bờ làm An thấy thoải mái hơn. An nhìn

thấy Quân cao lớn đứng đó, bóng đổ dài trên bãi cát. Cậu nhìn cô nở nụ cười có thể làm điên đảo từ trẻ em đến người già. An nhắm mắt, nở nụ cười tự giễu. Mới xa Quân không lâu đã thấy nhớ cậu rầu rầu sao? Kia rõ ràng là Đăng mà. Hẳn ta có bị vấn đề không khi mà đang giữa đông lại tắm biển?

“Cạch”

Tiếng mở cửa vang lên. Một chàng trai bước vào, trên tay là một khay thức ăn:

- Cô đã tỉnh! Cô ngủ hơn một ngày rồi.

Hơn một ngày? Vậy là ở nhà đang loạn lên rồi.

- Các người đem họ đi đâu? - An lạnh lùng hỏi

- Yên tâm! Không phải là bãi rác.

- Tôi không nhắc lần hai.

- Trước cửa nhà Vũ Anh Quân.

An đánh giá người này một lượt. Người này trên người tỏa ra một loại khí thế rất tự nhiên. Giống như Quân vậy. Là ánh hào quang vương giả không hề khoe mẽ hay cố tình bộc lộ. Loại khí thế này làm người khác không dám chọc vào. Gương mặt so với Quân kẻ tám lạng người nửa cân. So với Đăng chỉ có hơn chứ không có kém. Người này chắc chắn xuất thân không bình thường.

Hắn vừa đặt khay thức ăn xuống bàn vừa nói:

- Cô ăn đi.

- Đây là đâu?

- Biệt thự riêng của Ngô Thái Đăng.

- Anh là ai?

- Cánh tay phải của Đăng. Gọi tôi là Khoa.

Nói rồi Khoa đi ra, cái vẻ băng lãnh kia cũng thật giống Quân. An liếc khay cơm, cô không đói. An lật chăn đứng dậy thì phát hiện cả bộ đồ đen của cô biến thành đồ ngủ có hình gấu Pucca màu trắng. Mặt An tối lại. Cô thực mong chỗ này có con gái.

An đi ra mở cửa, lập tức bị hai tên mặc vest đen chặn lại:

- Không có lệnh của cậu chủ, cô không được ra khỏi phòng nửa bước.
- Hai người nghĩ có thể cản nổi tôi? - An nheo mắt hỏi

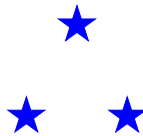
Sau câu nói đó, hai hàng vệ sĩ khoảng mười người từ đâu đi ra chặn trước mặt An. An cười khẩy. Ngô Thái Đăng ơ là Ngô Thái Đăng. Để mười người canh giữ có phải đã đề cao cô quá rồi không?

An đóng cửa thật mạnh. Hẳn nói muốn hành hạ cô. Vậy mà cho cô ngủ, cho cô ăn, chỉ giam cô trong phòng. Muốn hành cô kiểu buồn chán đến chết. Nhưng hẳn tính nhầm rồi. Cuộc sống của cô trước đây vốn tẻ nhạt như thế này mà. Nói là “trước đây” bởi vì hiện tại không phải cô đã có Quân rồi sao? An ngồi trên giường, nhìn ra biển, chợt mỉm cười khi nghĩ về Quân.

Phần 13

Chương 37

*A*aaaaa... nghe các nàng nói làm ta thấy phiêu.

*T*rong khi đó, hai trong ba căn biệt thự lớn nhất thành phố đang loạn lên tìm cô chủ. Khỏi cần nói cũng biết ông Minh và ông Nam đang lo lắng thế nào. Đặc biệt, ông Minh lại trở về với con người lãnh khốc trước kia. Xung quanh ông tỏa ra một loại hàn khí làm các vệ sĩ cảm thấy vô cùng áp lực. Một người nữa chẳng khá hơn ông Minh là bao. Quân lo lắng đến mức điên cuồng. Cậu ra lệnh vệ sĩ phải lục tung các nhà máy, nhà kho bỏ hoang trong thành phố lẫn ngoại ô. Cậu phóng xe mô tô với tốc độ cao đến suýt gây ra tai nạn, còn bị người đi đường chửi bới. Nhưng giờ đây trong đầu cậu còn chứa được cái gì nữa. Cậu cố gắng nhớ lại hình như trong cơn mê man đêm hôm đó Đăng có nói địa điểm nhưng bộ não không nghe lời vẫn mịt mờ vô phương. Càng nghĩ Quân càng thêm lo lắng, tay ga được vặn hết cỡ. Trên đường có một bóng đen lướt qua rất nhanh. Nhanh đến mức người ta sẽ tưởng đó là một cơn gió nếu không có dư âm tiếng động cơ và lớp bụi mù mịt.

Ông Minh vẫn giữ thái độ bình tĩnh đó từ khi biết An xảy ra chuyện. Ông ngồi trên ghế sofa đơn ở trong phòng khách, hai chân vắt chéo, trước mặt là cốc trà Tuyết. Ông Nam ngồi nhìn chăm chăm vào cốc trà tuyết. Ông biết một khi ông Minh uống trà Tuyết là lúc đó tâm trạng ông đang vô cùng rối bời. Ông Nam cũng nhấp một ngụm trà Ô Long, nhẹ giọng nói:

- Tôi nghĩ lần này là tư thù.
- Đúng vậy! Đã một ngày mà không có động tĩnh từ bọn bắt cóc. Tôi nghĩ là bọn lần trước. - Để tôi gọi Long cùng bàn bạc.

Ông Nam rút điện thoại, còn chưa kịp động đậy gì thì ông Minh ngăn lại:

- Đừng! Cậu đừng gọi Long. Khi nào bắt buộc hãy gọi cậu ta. Cậu ta là trùm mafia thế giới không cần dính vào mấy vụ nhỏ nhặt này. Cậu ta đi về không nói một câu, không chừng đang ở nước ngoài xử lý bang phái nào đó rồi.

Ông Nam gật gù:

- Cũng đúng! Vậy giờ phải tìm An ở đâu giờ??

Ông Minh lắc đầu:

- Đang cho người tìm, mong có tiến triển.

Cả hai rơi vào im lặng, cố vận dụng trí thông minh trời ban của mình nghĩ hết cách này đến cách khác. Một lúc sau, ông Nam chợt nhớ ra một điều:

- À đúng rồi! Cậu có nhớ nhà kho lần trước nhốt An không?

Ông Minh nhấp một ngụm trà, gật đầu:

- Sao thế?

- Bãi đất mà tôi mua gần đó, tình cờ biết được nhà kho đó là của nhà họ Ngô, tập đoàn The Best.

- Chủ tịch Ngô Thái Bảo?

- Đúng là lão. Lão già đó, già rồi mà vẫn quỷ kế đa đoan, vài lần suýt chút là làm hỏng việc của tôi rồi. - Ông Nam nói về Ngô Thái Bảo trong giọng điệu có vài phần giận dữ, vài phần mỉa mai.

- Chẳng phải nhà kho đó bỏ hoang sao?

Ông Nam lắc đầu:

- Chúng dùng nhà kho đó để đồ, mặc dù ít khi đến đó nhưng vẫn khóa cửa nẻo kỹ càng.

- Nhưng mà một lão già thì có thể có thù oán gì với An?

- Vấn đề không phải lão già đó mà là thằng cháu đích tôn của lão ấy - Ngô Thái Đăng. Vì nghi ngờ nhà kho, tôi cho người theo dõi Ngô Thái Đăng. Hắn thuộc dân chơi, hay đi các bar và quan hệ với nhiều cô gái. Nhưng hắn trong công việc cũng là bộ óc nhân tài. Những vụ lớn nhỏ của The Best đều do hắn giải quyết. Chỉ có điều tính cách của hắn di truyền từ ông hắn khá nhiều.

- Vậy thì có liên quan gì đến An?

- Hắn rất hay gặp Mai Anh.

- Mai Anh? Ai thế?

- Là đại tiểu thư tập đoàn Phillas. Con bé là bạn của Quân từ nhỏ. Con bé thích Quân từ lâu rồi nhưng Quân lại chỉ coi nó là bạn thôi. Quân từ nhỏ chưa dành tình cảm cho ai cả. An là mối tình đầu của nó nên nó hết sức trân trọng. Mai Anh đi gặp Đăng, nhà kho An bị nhốt của nhà Đăng. Quả thật, không muốn nghi ngờ cũng khó.

- Đại tiểu thư Phillas không phải nổi tiếng xinh đẹp, tài giỏi lại dịu dàng sao?

- Cũng không thể biết trước được điều gì. Còn nữa, The Best có một tổ chức ngầm do Đăng đứng đầu. Bấy nhiêu thôi cũng đủ để chúng ta đến tìm hân rồi.

- Phillas chỉ cao hơn The Best một bậc, lợi lộc cũng không nhiều.

- Chú Minh, chúng ta phải đi tìm tên Đăng đó. - Bỗng Quân từ đâu xuất hiện, tay cầm mũ bảo hiểm đem đưa cho vệ sĩ.

- Tại sao cháu khẳng định là hân?

- Vì hân đã xưng tên. Còn nữa, đúng là lần trước Mai Anh có nhún tay vào. Chú còn nhớ tập đoàn Mine chứ?

Ông Minh gật đầu:

- Chú là cổ đông lớn nhất mà!

- Bà Đỗ Hoa Giang là dì Mai Anh, con bà ta là Hà Mai Linh và Hà Bảo Yến vô cùng yêu quý chị họ. Trước khi bị bắt cóc, An đã bị đánh ngất, người ra tay là Hà Bảo Yến. Khi cháu đến hỏi hai chị em họ, Hà Mai Linh nhất quyết không nói, còn Hà Bảo Yến vì sợ mà thú nhận là do Mai Anh sai khiến. Cháu đã từng cảnh cáo Mai Anh nhưng có vẻ cô ấy càng ghét An hơn.

- Đi thôi! - Khi nghe Quân nói xong, trong lòng ông Minh vốn đã như lửa đốt nay bùng cháy thành hỏa hoạn.

Ông lấy áo vest vắt ở thành ghế mặc vào, cùng ông Nam đi ra xe. Quân lấy mũ, chạy về phía chiếc mô tô đang đỗ ngoài cửa.

Thành phố sầm uất nay càng nhộn nhịp, hào hứng hơn để chuẩn bị Giáng sinh. Các nhà thờ lớn nhỏ trong thành phố đều chật cứng toàn người là người. Mọi người tràn ngập trong không khí vui tươi mà đâu biết rằng hai thế lực một

chính một tà, một lớn một nhỏ đang đấu đá không ngừng nghỉ. Không phải về chính trị, không phải kinh doanh, càng không phải về địa vị xã hội. Cái họ muốn là một cô gái.

Bên tà muốn cô thống khổ.

Bên chính muốn cô bình an.

Ông Minh và ông Nam đã đến The Best vài lần, dùng lối ăn nói giả tạo của doanh nhân, khéo léo dụ đối phương nói ra những thông tin mình cần. Nhưng Ngô Thái Đăng dù không phải bậc tiền bối hay lão luyện nhưng cũng có chỗ đứng trong giới kinh doanh, tuyệt không dễ mắc bẫy. Và lại, ông Minh và ông Nam không hề có bằng chứng Đăng liên quan đến việc này. Quân làm sao có thể buộc tội Đăng với trí nhớ mơ hồ của người bị chụp thuốc. Dung đã định điều động người bên Anh sang Việt Nam tìm An nhưng bị ông Minh ngăn lại. Dung đành vận dụng hết khả năng tin học cùng trí thông minh mà tìm An. Tình hình hai bên vẫn căng như thế. Mỗi hành động của đối phương cũng phải cảnh giác cho dù đó chỉ là một cái phẩy tay.

An không biết những điều đó nhưng cô biết, bố cô và Quân đang tìm kiếm cô. Cô có thể tưởng tượng được gương mặt lãnh khốc của ông Minh. Có thể tưởng tượng được dáng vẻ lạnh lùng của Quân.

An bị bắt cóc cũng đã hai ngày. Những ngày này, An luôn quanh quẩn với bốn bức tường. Điều đó đối với cô không có gì to lớn nhưng cô thực rất nhớ Quân, nhớ cả bố cả Dung nữa. An không theo đạo, cô vốn không tin vào Chúa và tất nhiên Giáng sinh đối với cô nó không có ý nghĩa gì hết. Nhưng năm nay, cô lại rất muốn đón Giáng sinh cùng ai đó.

An cũng thật phục mình. Trong lúc này vẫn nghĩ được những cái đó. Bây giờ xung quanh cô là một mảng u tối. Trong người lại nóng ran. Cô cảm nhận được thân nhiệt mình tăng cao. Hơi thở vô cùng nặng nhọc. An muốn đi tìm thuốc. Nhưng trong phòng này có thể có thuốc sao? An tự giễu cái suy nghĩ của chính mình. Gọi bọn người đang canh gác ngoài kia đưa thuốc cho cô? Chúng không đưa cô thuốc chuột đã là phúc rồi. An cứ trong tình trạng sống dở chết dở, mê man ấy cho đến khi không còn ý thức.

Chương 38

- **C**háu không thể chịu được nữa! Phải mau tìm ra An thôi! - Dung giận dữ khi nghĩ đến An đang bị nhốt ở nơi nào đó mà cô bất lực tìm không ra.

- Ở đây ai cũng muốn như chị nhưng có tiến triển gì đâu. - Quân lãnh đạm nói.

Ông Nam nhìn hai người chuẩn bị nổ chiến tranh thì lập tức cắt ngang:

- Tôi đã cho người theo dõi hẳn nhưng hẳn quả là xã hội đen mà. Cảnh giác rất cao, hành động cũng mau lẹ nữa.

- Tôi có ý này...

Dung vừa reo lên thì lập tức bị ông Minh chặn lại:

- Từ đã!

Ông đứng dậy, tiến đến góc bàn uống nước, luồn tay xuống gầm bàn, chậm rãi gỡ ra một thiết bị nghe lén mini.

Ba người kia tròn mắt nhìn ông Minh. Khóe môi ông kéo lên một chút:

- Dung nói tiếp đi.

- Nhưng mà...

- Cứ nói đi.

Dung ngập ngừng một chút, cô không hiểu ông Minh sao lại làm vậy nhưng cô biết ông Minh làm việc luôn có lý do. Một người đứng trước máy nghe lén nói ra kế hoạch của mình, nếu là người khác cô nhất định sẽ cười nhạo và chê anh ta ngu dốt nhưng nếu là ông Minh thì đó nhất định là hướng đi hiệu quả nhất của kế hoạch:

- Cháu thấy chúng ta nên cài người vào The Best, còn nữa phải là chức vụ thường xuyên tiếp xúc với Ngô Thái Đăng. Sau đó cài máy nghe lén cùng máy định vị trên người hẳn. Hẳn nhất định sẽ đến nơi An bị nhốt. Lúc đó chúng ta chỉ cần đến chỗ đó cứu An thôi.

- Tốt lắm, cứ vậy mà làm đi. Mai chúng ta sẽ để Luci nộp hồ sơ vào phòng kế hoạch rồi từng bước lên làm trưởng phòng kế hoạch. Với khả năng của cô ấy thì sẽ mất khoảng 1 - 2 tuần. Nhưng nếu có thể làm thư ký giám đốc thì thật tốt.

Nói xong những lời đó, ông Minh dùng ngón cái và ngón trỏ bóp nát máy nghe lén. Ông Nam cười cười:

- Minh, cậu thật cao tay!

Quân cũng nhếch một khóe môi nhìn ra cửa kính, nơi có thể nhìn bao quát thành phố. Dung vẫn chưa hiểu dụng ý của ông Minh:

- Mọi người giải thích chút đi. Cháu đâu làm kinh doanh như mấy người đâu!

- Chú Minh làm thế là cố tình muốn Đăng nghe được. Ngày mai chắc chắn The Best sẽ thông báo tuyển thư ký giám đốc. Hắn không muốn đợi lâu cho việc dắt mũi chúng ta theo mấy trò tiêu khiển của hắn.

- Hắn là hắn bây giờ đang rất tự đắc vì nghe được kế hoạch của chúng ta. - Ông Nam cười cười.

- À... cháu đã hiểu! Chú đúng là cao thủ mà.

Ông Minh khẽ nhếch môi, lại gần bàn làm việc, bấm điện thoại bàn gọi thư ký Trường:

- Gọi Hòa đến đây!

Mười phút sau, một cô gái trẻ khoảng 22 - 23 bước vào, gương mặt không đến mức nghiêng nước nghiêng thành nhưng thanh thuần, tự nhiên. Trên người cô là bộ đồ vệ sĩ màu đen. Hòa kính cẩn cúi chào ông Minh:

- Chủ tịch cho gọi tôi có việc gì?

- Cô biết ngôn ngữ ký hiệu (ngôn ngữ của người câm) phải không?

- Vâng!

- Được, tối mai cô đến trước cửa Ngô gia, ăn mặc rách rưới một chút, làm sao để kinh động đến Ngô Thái Đăng. Cô phải giả câm và không biết chữ. Cô phải vứt bỏ thái độ cùng tính cách của vệ sĩ. Phải giả vờ yếu đuối, nhu nhược. Chỉ có thế Ngô Thái Đăng mới không nghi ngờ cô. Nơi nhốt An nhất định là nơi ít người sống vì không muốn đàm tiếu, như thế ở đó sẽ chỉ có vệ sĩ. Khi nghĩ một người câm lại không có học thì không thể làm hỏng chuyện, Đăng sẽ không do dự mà đưa cô đến chỗ An làm giúp việc. Cô hiểu chứ?

- Tôi đã hiểu!

- Không còn gì nữa. Cô về chuẩn bị đi.

Hòa cúi chào rồi đi ra. Dung mắt long lanh nhìn ông Minh:

- Lợi hại! Quả là lợi hại! Nhưng sao lại là buổi tối?

- Ban ngày Ngô Thái Đăng không có nhà, một người câm lại là ăn mày thì nhất định sẽ bị quản gia đuổi đi như vậy thì hỏng bét. Được rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi. Hôm nay cũng khá mệt rồi!

An nặng nề mở mắt, đầu đau như búa bổ. Cô khó nhọc ngồi dậy thì một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Cứ nằm đi! Cô vừa mới hạ sốt thôi!

Là Khoa!

- Anh chăm sóc tôi sao? - An lãnh đạm hỏi lại

- Không phải chăm sóc, chỉ cho cô uống thuốc thôi. Tôi để cháo ở đây, cô ăn đi!

Nói rồi Khoa đứng dậy đi ra cửa:

- Rốt cục các người nhốt tôi ở đây vì cái gì?

- Làm cho cô khổ sở!

- Làm cho tôi khổ sở? - An nhếch môi - Nếu bị nhốt với bốn bức tường là khổ sở thì tôi quả thực chưa bao giờ sung sướng.

- Chỉ là chưa có lệnh của Đảng thôi.

Khoa đóng cửa, An thở hắt ra một tiếng rồi lại nằm xuống. Hôm nay là Giáng sinh, cô thực muốn chúc mọi người vui vẻ nhưng Giáng sinh năm nay của mọi người bị cô tước đi mất rồi.

Khoa vừa đóng cửa, cậu thở dài một tiếng. Tại sao cô ấy luôn làm cậu phải lo lắng cơ chứ? Trước cũng vậy giờ cũng chẳng khác gì. Một tên đàn em lại gần hỏi:

- Cậu Khoa, cậu đi nghỉ chút đi! Cậu đã thức cả đêm chăm sóc cô ta rồi, lại còn tự tay nấu cháo cho cô ta nữa!

- Tôi không cần cậu nói. Đừng để cô ấy biết. Tôi đi nghỉ có gì cứ gọi tôi!

Khoa nằm trên giường, vắt tay lên trán “Em thật sự đã quên tôi rồi! Những việc tôi làm vì em đương nhiên em không biết, những đau khổ tôi chịu vì em tất nhiên em cũng không rõ. Nhưng so với nỗi đau em quên mất tôi thì những việc ấy chỉ như đầu kim mũi chỉ thôi!”

Quả đúng như ông Minh dự đoán, hôm sau The Best phát thông báo tuyển thư ký giám đốc và một người phụ nữ xinh đẹp, tài năng tên Luci trúng tuyển.

Buổi tối, trước cổng Ngô gia có một cô gái cầm lấy giấy báo làm chần nham co ro. Dù thương cô nhưng quản gia không muốn bị trách mắng nên đã đuổi cô đi. Cô nàng lại bù lu bù loa khóc xin ở lại nhưng ngôn ngữ ký hiệu quản gia không hiểu đâm ra tức giận. Chuyện này làm kinh động đến đại thiếu gia Ngô Thái Đăng ở lầu hai. Nghe người hầu thông báo sự việc, hắn đích thân ra xem xét cô gái cầm. Sau đó cho cô ăn uống, tắm rửa, thay quần áo và cả chỗ ngủ. Việc làm này làm đám gia nhân ngạc nhiên, thiếu gia của họ sao lại nhân ái đến vậy?

Sáng hôm sau, hắn đưa cô cầm đó đến biệt thự ven biển để cô ta làm người hầu.

Kế hoạch của ông Minh đã thành công một nửa.

Chương 39

Đây là người mới, cô ta sẽ hầu hạ Hoàng Linh An. Cô ta có đặc quyền ra vào tự do phòng này. Còn nữa, cô ta bị cầm lại không biết chữ nên sẽ khó khăn trong giao tiếp, mấy người đừng bắt nạt cô ta.

Một tên đàn em nghe Khoa nói xong xem xét Hòa vài lần rồi trưng ra bộ mặt tiếc nuối:

- Ai... Thực đáng tiếc, người xinh đẹp như vậy mà cầm.

Từ đầu đến cuối, Hòa vẫn làm theo lời ông Minh dặn “vứt bỏ thái độ cùng tính cách của vệ sĩ, giả vờ yếu đuối, nhu nhược”. Nghe những lời nói của tên đó, Hòa lặng lẽ cúi đầu tỏ vẻ sợ hãi. Khoa thấy vậy, lãnh đạm nói:

- Cô không cần phải sợ. Chúng không dám làm gì cô đâu. Cô ở đây, chỉ cần hầu hạ cô gái trong phòng cho thật tốt là được.

Hòa gật đầu trong khi vẫn cúi. Khoa mở cửa cùng Hòa bước vào.

Nằm trên giường, một cô gái có vẻ đẹp nhu hòa tựa trăng. Làn da bạch ngọc có vẻ mong manh như thể chạm nhẹ thôi cũng sẽ rách. Mái tóc đen mượt xõa tùy tiện trên gối. Nắng ngày đông không ấm áp nhưng màu vàng nhàn nhạt của nó chiếu qua cửa kính làm cô giống như ảo ảnh. Rèm mắt cô dần nâng lên để lộ đôi đồng tử màu bạc lạnh lẽo. Đẹp! Quả thực rất đẹp! Hòa thầm cảm thán. Vẻ

đẹp lạnh lẽo như ánh trăng trắng đục ngày Rằm, vẻ đẹp mềm mại tựa dòng nước êm đềm trôi. Dù không muốn thừa nhận nhưng Hòa cũng là con gái. Phàm là con gái ai cũng sẽ ghen tị với vẻ đẹp như vậy.

An đảo mắt qua cửa, là Khoa và một cô gái. Cô gái đó có vẻ đẹp thanh thuần tự nhiên làm người ta sinh ra cảm giác thân thiện dễ gần. An có chút khó nhọc ngồi dậy. Khoa thấy vậy lập tức vươn tay ra toan tới đỡ lấy cô. Nhưng chưa đến 5 giây sau, theo sức cản của lý trí, cánh tay lạc lõng giữa không trung liền thu về, bàn tay nằm lại thành quyền. Hành động đó, hoàn toàn được thu vào mắt Hòa. Điều đầu tiên cô nghĩ đó là “Người này có thể lợi dụng được!”

An dựa lưng vào giường, lãnh đạm hỏi:

- Có việc gì?

Không vội trả lời An, Quân đảo mắt qua chỗ bát cháo:

- Còn chưa ăn??

- Không muốn ăn! - Nhìn sắc mặt Khoa trầm xuống, An tiếp tục - Làm sao tôi biết được các người có cho gì vào cháo hay không! Cho tôi uống thuốc, tổng cho tôi bát cháo đơn giản vì tôi vẫn còn giá trị lợi dụng. Các người chẳng phải muốn hành hạ tôi hay sao? Biết đâu các người cho vào cháo loại thuốc làm tôi cảm đỡ mù dờ kia thì sao?

Càng nghe An nói sắc mặt Khoa càng khó coi. Thì ra thành ý của cậu trong mắt An lại biến thành thứ bẩn thỉu, nhơ nhuốc đến thế. Không kìm được cậu nở một nụ cười có cả đau khổ, tự giễu cùng sâu bi. An nào biết lời nói của cô như con dao hung hăng găm phập vào tim Khoa. Cô lãnh đạm hỏi:

- Ai kia?

- Đây sẽ là người hầu của cô. Cô ta bị cầm lại không biết chữ sẽ gây chút khó khăn trong giao tiếp.

Một bên khóe môi An nhếch lên đầy khinh miệt:

- Câm? Không biết chữ? Quả nhiên muốn hầu hạ tôi ở cái nơi này sẽ chỉ có những kẻ như vậy! Không sao hết! Tôi biết ngôn ngữ ký hiệu.

Khoa gạt đầu, toan đi ra thì An nói:

- Chờ chút! Trước khi anh đi thì đổ bát cháo kia giùm.

Khoa cười. Cười thật chua xót. Cậu lại gần nhìn bát cháo cậu cất công nấu giờ đây nguội ngắt thậm chí thìa vẫn còn nguyên trên khay.

Dưới bếp, Khoa nhìn bát cháo thật lâu. Hai giọt nước từ đầu rơi xuống làm bề mặt cháo có chút trũng xuống. Hai giọt nước đó dần hòa tan cùng cháo chỉ để lại vết trũng nông. Khoa đau khổ ôm đầu. Em vẫn nhẩn tâm như vậy, trước giờ vẫn nhẩn tâm như vậy.

Từng dòng ký ức ủa về làm tim Khoa thắt lại.

Trước đây, cuộc sống của Khoa của thực như một đường hầm dơ bẩn không lối thoát. Đường hầm đó như nhốt đến nỗi nếu bất kỳ ai biết được thì chắc chắn sẽ ruồng bỏ cậu. Đó là lần đầu tiên cậu giết người. Năm 14 tuổi cậu đã giết người. Cậu vẫn nhớ khuôn mặt của người đàn ông đó. Khuôn mặt trung niên đầm máu cầu xin cậu tha mạng. Ông ta nói ông ta còn con gái ở nhà, còn gái ông ta cũng tầm tuổi cậu không thể không có bố. Cậu đã sớm mũi lòng nhưng cậu thương ông ta ai thương cậu? Cậu tha cho ông ta vậy ai tha cho cậu? Cái ý nghĩ sẽ bị roi quật đến chảy máu, sẽ bị dao rạch lưng, sẽ bị búa đập vào tay, tứ chi sẽ bị kéo căng đến sắp đứt lìa, v.v... làm cậu không dám không ra tay. Cái ý nghĩ đó làm vết thương trên người cậu cả mới lẫn cũ đều đau nhức. Trong một cái nhà gỗ hoang rách nát cũ kỹ, một tiếng đoàng vang lên, một dòng máu tươi tràn ra làm không khí nhiễm mùi tanh tươi, một mạng sống vừa bị mất đi, trong tay cậu. Căn nhà đó không bị cắt nước, cậu vội vàng chạy vào nhà tắm bốc mùi hôi thối mà kỳ thật sạch cả bàn tay dính đầy máu. Nhưng sao rửa mãi không đi, trong mắt cậu vẫn là sắc đỏ kinh dị ấy. Cậu bất lực ngồi thụp xuống sàn rồi khóc. Khoa biết cậu có mặt ở đất Mỹ này là để giết người, là để học cách giết người. Nhiều năm cậu được huấn luyện khắc khổ vì một mục đích giết người. Nhưng giờ thì người cũng đã giết, con đường cậu đang đi nhất định sẽ có nhiều người nữa chết dưới tay cậu. Cho đến sau này, Khoa mới ngộ ra rằng khuôn mặt người đàn ông đó là khuôn mặt duy nhất cậu có thể nhớ được trong số những kẻ cậu đã giết.

Phần 14

Chương 40

Khoa đi ra khỏi căn nhà, từ đó về thành phố cũng mất khoảng ba mươi phút đi bộ. Suốt quãng đường đó, trời nắng như thiêu đốt nhưng Khoa lại không cảm thấy mệt mỏi. Có lẽ dây thần kinh của cậu đã không sức để cảm thấy mệt mỏi nữa. Khi vào nội thành, hòa trong dòng người đông đúc. Nhiều người đã giật mình quay lại nhìn Khoa. Người thiếu niên này đã gặp phải chuyện gì mà đáng vẻ như cái xác không hồn??

Khoa chỉ đi như một xác sống. Đôi mắt vô hồn hướng ra khoảng không vô định. Qua ánh mắt ấy không ai có thể biết cậu đang nghĩ gì. Chỉ có thể nói cậu đã gặp phải chuyện kinh khủng.

Bỗng cậu đâm sầm vào ai đó. Cậu ngã xuống và người đó cũng ngã theo. Ngồi trên nền đất bỏng rát, Khoa không hé ra một chút đau đớn hay bất mãn nào. Chỉ ngồi đó như một con búp bê vô tri. Người kia cũng không kêu đau hay gì hết. Trên mặt chỉ là cái nhú mày. Phúi tay đứng dậy, người đó nhìn Khoa thật lâu, sau đó cất tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Đứng dậy đi! Tôi sẽ không đỡ cậu.

Lúc này, Khoa mới từ từ ngẩng đầu lên. Thật đẹp! Có lẽ từ “đẹp” chỉ dành cho những người trưởng thành nhưng vẻ đẹp của cô bé này hoàn toàn vượt qua giới hạn của “xinh xắn”. Dưới cái nắng gay gắt của bang California, làn da cô bé lại trắng như bạch ngọc lại có vẻ mỏng manh như thể chạm nhẹ thôi cũng sẽ rách. Đôi môi anh đào nhỏ nhắn phơn phớt hồng. Mái tóc đen buộc lệch làm cô bé có vẻ nghịch ngợm. Nhưng đôi mắt lại tương phản với kiểu tóc. Đôi mắt bạc lạnh lẽo xoáy sâu vào tâm can cậu làm cậu có chút bối rối. Không hiểu tại sao cậu lại ngoan ngoãn đứng dậy, đối mặt với cô bé.

Thấy Khoa đã đứng dậy, An không nói không rằng thân nhiên đi qua cậu. Bỗng nhiên Khoa nắm tay kéo An lại. Cậu không biết tại sao cậu lại làm như thế. Chỉ là cậu muốn có chút dây dưa với cô bé này. An không quay người lại, chỉ lãnh đạm nói:

- Tôi chỉ không muốn người ta đi qua lại tưởng tôi bắt nạt cậu. Giờ thì cậu đã đứng lên rồi. Bỏ tay tôi ra!

Khoa vẫn không chịu buông tay. Nếu người ngoài không hiểu chuyện lại nghĩ đôi bạn trẻ này sắp sửa chia tay. An khó chịu nhú mày:

- Cậu không hiểu tiếng anh??

- Tên em là gì? Tôi là Mike.

- Chỉ là người qua đường không cần thiết phải để lại tên tuổi. Nếu tôi và cậu gặp lại lần hai thì tôi sẽ tự nói. Còn bây giờ buông tay tôi ra!

Khoa buông tay. An một thân ảnh lẻ loi bước đi trên con phố dát nắng vàng gay gắt. Khi An đã khuất dạng trong dòng người tấp nập, trên môi Khoa hé lên một nụ cười. Dường như cái cảm giác hoang mang khi đã giết người kia tan biến hư không. Giờ đây trong đầu cậu chỉ còn duy nhất suy nghĩ đó là muốn tiếp cận cô bé này.

Chương 41

Để tiếp cận được An, Khoa còn khổ sở hơn theo dõi đối tượng nữa. Cậu học miệt mài ngày đêm đến mức suy nhược để có thể vào được trường An theo học. Nhưng những nỗ lực học hành, nỗ lực gây ấn tượng của cậu lại chỉ có thể đổi lại cái liếc mắt vô tình của An. Trong một lần tình cờ cậu nghe An nói rằng cô căm thù mafia, cô hận mafia. Khoa run rẩy dựa vào tường. Cậu không biết tại sao An lại ghét mafia đến vậy. Cậu đau lòng ngộ ra rằng thế giới của cậu và An rất khác biệt. Nhưng Khoa từ trước đến giờ đâu phải người dễ gục ngã. Chính cái hoàn cảnh sống khắc nghiệt của cậu đã đào tạo cậu thành con người kiên cường đến mức đáng thương.

Khoa đến gặp bố nuôi của cậu - trùm mafia khét tiếng:

- Bố già, con muốn rút ra khỏi băng. Con không muốn trở thành mafia. Không muốn giết người nữa.

Người đàn ông Khoa gọi là bố già ấy trên gương mặt lãnh khốc nở một nụ cười lạnh lẽo:

- Vì sao?

- Con... con không thể nói! - Khoa lúng túng. Cậu không thể nói là vì An được. Cuộc sống của An sẽ gặp nhiều nguy hiểm chỉ vì một câu nói của cậu

Nét cười trên gương mặt người đàn ông càng đậm làm Khoa rùng mình:

- Con đừng tưởng ta không biết trong cả tháng qua con đã cái gì! Theo đuổi một con bé sao? Con trai ta biết yêu rồi sao? Con vì con bé đó mà muốn rút khỏi băng?

Khoa run rẩy. Không phải vì cậu sợ người đàn ông này mà cậu sợ An xảy ra bất trắc:

- Bố đã làm gì cô ấy?

- Ta chưa hề động đến một sợi lông tơ của con bé. Chỉ là điều tra chút thân thể thôi!

- Con mong bố chấp thuận!

- Muốn ta chấp thuận? Được thôi!

Khoa còn chưa kịp vui mừng thì lập tức đã trở nên lo lắng, nghiêm túc hỏi lại:

- Điều kiện của bố là gì?

Một tràng cười rộ lên:

- Vẫn là con trai hiếu ta nhất! 10 năm. Con chỉ cần phục vụ cho ta 10 năm. Vào sinh nhật lần thứ 24 của con, ta và con sẽ không còn bất cứ quan hệ nào cả.

Khoa gật đầu quả quyết:

- Được!

Mười năm có đáng là gì. Chỉ cần có thể ở cạnh An, không phải là hạng người cô ghét thì 20 năm cũng không thành vấn đề.

- Nhưng con cũng có điều kiện. Hãy để con bảo vệ cô ấy. Dù chỉ là âm thầm.

- Được! Từ mai con phải học để trở thành một sát thủ hạng nhất và không được gặp con bé đó nữa.

Khoa nở nụ cười ảm đạm:

- Có lẽ em ấy còn không nhớ mặt con!

Bỗng nhiên người đàn ông đó thấy được khí chất trên người cậu con nuôi. Loại khí chất của bậc đế vương. Ánh nắng gay gắt chiếu vào làm trên người Khoa như tỏa ra ánh hào quang. Ông biết, chàng thanh niên 14 tuổi này nhất định có thể làm việc lớn.

Từ đó, gương mặt An trong Khoa chỉ còn là ký ức đã nhạt nhòa phần nào. Cậu nhớ nhất là đôi mắt bạc lạnh lẽo nhìn như muốn xuyên thủng đối phương. Nay đã gặp lại, cô vẫn như 4 năm trước, lạnh lùng, kiêu ngạo. An đã mất đi vẻ

ngây thơ thay vào đó là vẻ đẹp lạnh giá, thanh tao, thoát tục. Chỉ là đúng như Khoa nghĩ, An không hề nhớ mặt cậu.

Trong khi đó, trong phòng An xảy ra cuộc đối thoại trong im lặng. Hòa mở miệng gọi hai tiếng “tiểu thư” làm An ngạc nhiên định lên tiếng. Hòa đặt ngón trỏ giữa môi ra hiệu cô im lặng rồi dùng ngôn ngữ hình tượng nói sơ qua cho An.

“Tôi là Hòa. Tôi theo lệnh chủ tịch đến đây chăm sóc cho cô. Bây giờ mọi người đang rất lo lắng. Trên người tôi có cài hệ thống định vị, cô sẽ rất sớm được cứu thôi. Ông Minh dặn cô cứ ở đây chờ đừng có bất kỳ hành động nào hết.”

An gật đầu, không có bất cứ phản ứng nào với thông tin vừa nhận được. Hòa ngạc nhiên. Quả thực rất giống phong thái của ông Minh: Dù trời có sập cũng tuyệt đối không thay đổi sắc mặt.

- Không có việc gì nữa, cô ra ngoài đi!

Hòa cúi đầu rồi đi ra. Khi cánh cửa đã đóng, An thở dài một hơi. Cô thật sự rất nhớ mọi người. Nếu bây giờ vì sự xuất hiện của Hòa mà cô trở nên khẩn trương gấp gáp, chẳng phải bọn chúng sẽ nghi ngờ sao? Vậy nên cứ lãnh đạm như vậy tốt cho cô và Hòa.

- **S**ao? An bị bắt cóc rồi?? - Quang và Huy tròn mắt trước thông tin vừa nhận được.

- Có biết ai làm không? - Ngọc quan tâm hỏi. Giờ đây Ngọc đã không còn thành kiến với An như trước nữa. Nghĩ lại cô cũng thật trẻ con khi ghen tuông với An như thế. Giờ chẳng phải rất tốt đây sao? Quang cuối cùng cũng nhận ra tình cảm của cô. Mặc dù cậu nói sẽ rất lâu để quên được An và sẽ cố yêu cô. Chỉ cần cho cậu thời gian. Chỉ cần có vậy thôi, Ngọc cũng đã mãn nguyện rồi.

Ngọc Linh gật đầu:

- Là ông anh giám đốc tập đoàn The Best đó, nhưng không đủ bằng chứng buộc tội.

- Bị bắt bao lâu rồi? - Huy hỏi. Giọng nói có chút lo lắng nhưng bây giờ đối với cậu An chỉ là một người bạn. Có lẽ tình cảm cậu giành cho An trước đây chỉ như cơn cảm nắng. Đến rất nhanh mà đi cũng rất lẹ. Bây giờ cậu thực sự rung động trước một gương mặt khác, một tính cách khác. Cô nàng với nét cười rạng rỡ, vẻ đẹp như thiên thần thuần khiết không vương bụi trần, tính cách năng động bất nháo, giọng nói trong trẻo nhí nhảnh - Vũ Ngọc Linh.

- 3 ngày! Đây, kế hoạch là thế này. - Bốn người chụm đầu vào nhau thì thầm - Một mặt bác Minh cài người vào The Best nhưng cố tình cho thằng cha đó biết để hấn tướng hấn dẫu mũi được tiền bồi. Mặt khác, bác cài người dưới thân phận thấp kém lại bị cầm vào nơi đang giữ chị An. Kế hoạch là làm theo những gì giám điệp bên The Best báo về. Càng loạn lên càng tốt để bên chị An dễ hành động.

- Người của J.A.M với Chim Ưng gộp vào bằng một phần ba cái thành phố này rồi còn phải có sự giúp sức của bọn này sao? - Ngọc thắc mắc

- Bạn của chị An loạn càng làm tên đó đặc chí chứ!

- Được rồi! Để anh thông báo với Mai Anh một tiếng.

Quang toan đi thì một giọng nói chen vào:

- Không được! Tuyệt đối đừng cho Mai Anh biết.

Quang quay lại, Quân vừa bước vào lớp. Nhìn thấy cậu bạn ba ngày không gặp nhưng sự vui vẻ của Quang lại bị chuyện khác chiếm chỗ:

- Tại sao?

- Vì Mai Anh cũng bắt cóc An.

- Không thể nào! Cô ấy rất tốt mà!

- Tốt thì sao? Biết người người biết mặt không biết lòng. Lần bắt cóc An lần trước do Hà Mai Linh đại tiểu thư tập đoàn Mine ra tay. Cô ta lại là em họ của Mai Anh, rất kính trọng chị cũng như rất nghe lời Mai Anh. Tôi đã hỏi, Mai Anh cũng đã thừa nhận. Mai Anh đã không còn là Mai Anh chúng ta biết nữa rồi. Hoàn toàn biến chất.

- Tôi thực cũng không ngờ... - Quang bị shock nhẹ, giọng nói ngập tràn thất vọng.

Quân ngồi trong xe, tay xoa xoa thái dương đau nhức, nhớ lại cuộc trò chuyện với Mai Anh cách đây không lâu.

Chương 42

Một buổi sáng mùa đông rét lạnh, toàn trường AQ đang đắm chìm trong tiếng giảng bài của thầy cô. Tiếng giảng văng vẳng giữa không gian rộng lớn làm nó trở nên mơ hồ, như thực như ảo.

Trên sân thượng lồng lộng gió, có hai thân ảnh một trước một sau nhưng đều chung một điểm là hướng mặt về phía ánh dương tròn đỏ không hề ấm áp. Người con trai ngũ quan hài hòa, tinh tế nhưng lại lạnh lùng đến ớn lạnh, thân hình cao lớn, không vạm vỡ nhưng cũng không mảnh khảnh, mái tóc đen dài hơn gáy phiêu tán trong gió mang theo vẻ tà mị chết người. Người con gái đứng đằng sau lại mang vẻ đẹp dịu dàng, ôn nhu. Gương mặt xinh đẹp, thanh thoát, dịu dàng như minh nguyệt. Thân hình mảnh mai đứng giữa gió lộng càng thêm nhu nhược. Hình mẫu con gái này là hình mẫu làm trời dậy bão năng bảo vệ của bất cứ người con trai nào. Nhưng có lẽ chàng trai trước mặt cô là ngoại lệ. Cậu lạnh lùng quay lưng đi, giọng nói lãnh đạm hòa vào trong gió, thối từng chữ đến tai cô:

- Là em làm đúng không?

Mai Anh chột dạ. Quả thực là Quân đã đoán ra. Cô không đáp lại, chỉ lặng lẽ nhìn bóng lưng cậu bằng ánh mắt u buồn, cô liêu. Nhận ra sự im lặng kéo dài, Quân kiên nhẫn hỏi lại:

- Có phải em là một trong những người bắt cóc An?

- Phải thì sao mà không phải thì thế nào? Trong lòng anh mong câu trả lời là phải hay không phải? - Mai Anh nở nụ cười ảm đạm, làm bầu không khí càng thêm phần nặng nề.

- Anh mong là không!

- Nhưng thật tiếc, đã làm anh thất vọng rồi! Phải, em là một trong những người bắt cóc An, thậm chí còn là chủ mưu.

Quân khẽ rung mình một cái, cậu xoay người đối diện với Mai Anh, đôi mắt nâu lạnh lẽo nhìn thẳng vào đôi mắt nai xinh xắn nhưng chứa đầy đau thương kia. Không hề rung động, cậu lạnh lùng hỏi:

- Vì sao?

- Vì sao?! - Mai Anh nở nụ cười trào phúng, giọng giận dữ hét lên - Còn không phải vì anh sao? Vì cố gì anh lại yêu An? Em đây này, em yêu anh từ lâu rồi, em là thanh mai luôn quấn quýt với trúc mã là anh, vậy mà anh không hề động lòng với em, lúc nào cũng lạnh lùng, khi em khóc chỉ xoa đầu an ủi như em gái. RỒT CUỘC LÀ VÌ SAO ANH YÊU AN CHỨ KHÔNG YÊU EM?

Tiếng hét của Mai Anh vang vọng trong không gian, hòa vào trong tiếng gió rồi mất tích không còn dấu vết. Ngực phập phồng thở hỗn hển. Đến khi bình tĩnh lại thì phát hiện ra gương mặt đã đầm nước mắt. Quân nhìn Mai Anh thật lâu, rồi từ từ phun ra bốn chữ:

- Không thể rung động!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Mai Anh. Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để nhận những câu nói còn tàn khốc hơn thế này. Nhưng mà tại sao tim vẫn đau thắt lại, co rút từng hồi làm cô đến hô hấp cũng có chút khó khăn. Mai Anh cười, nụ cười ảm đạm thê lương:

- Chính vì anh không thể rung động nên em muốn giữ anh cho riêng mình cho đến khi nào anh không thể sống thiếu em mới thôi. Nhưng anh lại yêu An, một khi của riêng bị người khác cướp mất, cảm giác phẫn nộ lên đỉnh điểm thì còn nghĩ đến hậu quả sau này sao?

- Anh không phải vật sở hữu của bất kỳ ai. Nếu có thì chỉ có một mình Hoàng Linh An thôi!

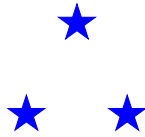
Mai Anh lại cười, cười điên dại, cười như mất thần trí. Gương mặt xinh đẹp biến dạng, nụ cười trở nên méo mó khó coi, cô ngồi bệt xuống mặt đất bụi bẩn, lạnh lẽo. Từ cười, biến dần sang khóc. Từng giọt nước mắt như hạt trân châu rơi xuống. Có lẽ đây đã là cực hạn của đau khổ mà Mai Anh có thể chịu đựng được.

Quân nhìn Mai Anh, một tia thương cảm hiện lên nơi đáy mắt, sau đó vụt tắt rất nhanh. Cậu lạnh giọng nói:

- Lần này anh sẽ bỏ qua, nhưng chỉ cần biết em thông đồng với hắc hắc nữa, anh sẽ không thương tình mà tha thứ đâu. Em vẫn biết rằng, động vào người của Vũ Anh Quân này sẽ có kết cục duy nhất: Sống không bằng chết.

Mai Anh ớn sống lưng ngẩng mặt lên nhìn gương mặt như trạm trổ của ai đó, không nói câu nào, để mặc cậu lạnh lùng bước qua mình.

Anh đã bỏ rơi em, em cũng giống như người sống mà không có linh hồn. Không có linh hồn chỉ có thể là ma quỷ, mà ma quỷ có gì mà không dám làm?!

Quân thở dài như tiếc nuối một tâm hồn trong sáng, thuần khiết.

Anh đã cho em cơ hội, tại sao em lại gạt nó đi cơ chứ?!

Phần 15

Chương 43

Kể từ lúc An bị bắt cóc cũng được gần một tháng.

Cô luôn tự hỏi Hòa đã đến đây cũng được một khoảng thời gian rồi. Chắc hẳn họ đã xác định được vị trí của An từ lâu. Vậy tại sao không cứu cô luôn mà để cô ở đây gần một tháng??

Nhưng An lại không có ý trách móc vì cô biết, họ làm việc luôn luôn có lý do.

Dù sao thì những ngày buồn chán quanh quẩn với bốn bức tường của An có vẻ như dần có chiều hướng tốt lên.

Hòa với An mặc dù giữ nguyên ở quan hệ chủ tớ nhưng hai người đều hiểu đối phương rất mạnh, ở cạnh nhau luôn có cảm giác an toàn.

An cũng cảm thấy cô đã thay đổi ít nhiều. Lần đầu tiên trong 4 năm, An không hề khó chịu khi có người luôn dính lấy cô như hình với bóng. Cũng là lần đầu tiên cô thấy sống một mình thật tẻ nhạt.

Lần đầu tiên, An thấy cuộc sống của cô rất rất vô vị.

Điều làm An ngạc nhiên là Mai Anh cũng bị bắt cóc.

Vào một buổi sáng, An vừa tỉnh dậy đã thấy Mai Anh nằm nhả ngời trên bàn đọc sách. An kinh ngạc không thôi. Hỏi thì Mai Anh nói cô cũng bị bắt cóc, có lẽ Đăng cũng định dùng Mai Anh để tăng uy hiếp với Quân.

Nói An không nghi ngờ thì là nói dối, nói An nghi ngờ thì cũng không hẳn. Nếu thật sự như lời Mai Anh nói thì Đăng quả là một tên đại ngu ngốc. Trong 4 tập đoàn J.A.M, Chim Ưng, Phillas và The Best thì The Best là tập đoàn yếu nhất. Động vào tập đoàn song sinh đã đủ thảm vậy mà còn thêm Phillas. Chẳng lẽ Đăng thật sự muốn The Best phá sản, bản thân cùng người thân bơ vơ không chốn dung thân??

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng An luôn tâm tâm niệm rằng Mai Anh là một cô gái tốt. Mai Anh rất quý cô nên sẽ không nói dối cô đâu. Do đó, An liền vứt ngay cái nghi ngờ đó ra sau đầu, vui vẻ mà ở chung với Mai Anh.

Hiện tại, Mai Anh nói cô sẽ cải trang thành Hòa ra ngoài thám thính. An khó hiểu hỏi:

- Tại sao chị lại không để Hòa đi?? Cô ấy là vệ sĩ, được đào tạo về lĩnh vực này nên tất nhiên sẽ làm tốt hơn chị.

Mai Anh cười nhẹ:

- Chị có việc muốn tìm hiểu.

An gật đầu không chút nghi ngờ mà đồng ý.

Mai Anh tự nhủ, cô không thể nói cho An biết cô đi gặp Đăng để nói thông tin cô thu được trong mấy ngày qua.

Tại phòng giám đốc tập đoàn The Best.

- Cô nói sao?? Người mắc câu là tôi?? - Đăng giận dữ gằn giọng.

- Không sai. Cô nàng câm lại không biết chữ đó là Hòa - vệ sĩ của Hoàng Anh Minh, cô ta giả vờ chỉ để anh đưa cô ta đến chỗ của An. Nói không chừng bây giờ bọn họ đang đến biệt thự bãi biển để cứu An rồi.

Đăng nắm chặt tay kìm chế lửa giận. Gân xanh trên đầu nổi lên, mặt đỏ gay như kẻ say rượu:

- Vậy tại sao còn đưa Luci vào The Best làm gì chứ??

- Tôi không biết vì sao nhưng chắc chắn anh bị chơi một vố rồi và còn rất đau nữa chứ! - Mai Anh nở nụ cười nửa miệng.

- Cô câm cho tôi!!! - Sau đó Đăng rút điện thoại - Khoa, cậu đang đâu?? Về biệt thự, đem con bé An đó ra đây cho tôi. Nếu kháng cự, đánh cũng không sao!!

Trong điện thoại, tiếng Khoa đều đều lạnh lùng:

“Muốn ra khỏi biệt thự bây giờ còn khó lên lên trời đấy!!”

- Ý cậu là sao?? - Đăng rùng mình với ý nghĩ trong đầu “Hoàng Anh Minh, Vũ Anh Nam, Vũ Anh Quân, một cô gái cùng với khoảng hơn 200 vệ sĩ đã ở đây rồi.” - Ngừng một lát, bổ sung thêm “Xung quanh biệt thự”.

Chương 44

Đăng run run cúp máy, cứ đứng trời trông với những suy nghĩ bay tứ tung trong đầu. Đến khi Mai Anh gọi lớn, hẳn mới giật mình quay về thực tại, gọi điện cho thư ký:

- Luci, chuẩn bị cho tôi máy bay trực thăng. Mau lên!!! Còn nữa, cô chính thức bị đuổi việc!!

“Tôi vốn đâu có làm việc cho anh!! Xin thông báo rằng, những việc tôi làm cho The Best chỉ góp phần làm sụp đổ nó thôi!! Bây giờ tôi sẽ làm nốt việc của một thư ký The Best: Giám đốc, những vụ mà anh uy hiếp các cổ đông một vài tập đoàn để bán cho anh cổ phiếu với giá rẻ tôi đã thu thập bằng chứng xong. Chỉ cần tôi đem những bằng chứng này ra tòa soạn báo thì đảm bảo The Best sẽ phá sản, anh sẽ bóc lịch trong tù sớm thôi”.

Luci giọng đều đều không có nửa uy hiếp nhưng lại làm Đăng chân tay bủn rủn. Hắn chạy nhanh ra bàn thư ký trước cửa phòng. Như thế đoán ra việc Đăng đang làm, Luci cười lạnh:

“Khỏi tìm!! Tôi đang trước tòa soạn báo lớn nhất nước Information.”

- Cô muốn gì?? - Đăng bất lực ngồi xuống sàn.

Lần đầu tiên Mai Anh thấy một người tự cao tự đại, kiêu ngạo khinh người như Đăng lại có vẻ thảm hại thế này.

“Tôi không muốn gì hết, người muốn là ông chủ của tôi cơ!! Tôi đã chuẩn bị trực thăng, hãy về đó mà xem, mọi người đang đợi anh đấy!!”

Đầu óc Đăng trống rỗng nghe tiếng tút ngân dài. Bỗng hắn bật dậy, chạy lên sân thượng. Ở đó, trực thăng đã chờ sẵn. Đăng cùng Mai Anh leo lên trực thăng rồi bay về hướng biệt thự bãi biển.

Tại biệt thự bãi biển.

Xung quanh ngôi biệt thự cơ man toàn người với người. Trên nền cát trắng nhuộm màu vàng nhạt của nắng là một vòng tròn đen khịt. Trên tay mỗi vệ

sĩ đều có một khẩu súng ngắn. Ông Minh nhìn kỹ đánh giá Khoa một lượt. Ông cảm thấy khuôn mặt này có phần quen quen:

- Tôi hình như đã gặp cậu!!

Khoa nãy giờ cùng Quân chiếu tướng nhau không dứt nhưng rồi cũng chuyển ánh mắt sang nhìn ông Minh rồi nhàn nhạt đáp:

- Mỹ, 4 năm trước.

Cuối cùng ông Minh cũng nhớ ra. Đây chẳng phải là cậu bé ngày nào cũng theo An từ xa. Khi ông biết liền nghi ngờ mà điều tra cậu. Thân thế mafia của Khoa làm ông lo lắng cho An và cử vệ sĩ đi cùng. Nhưng ngoài dự đoán của ông, mỗi khi An gặp nguy hiểm thì cậu bé ấy lại đến cứu. Cũng nhờ đó trong 4 năm sống ở Mỹ, An không bị bắt cóc nữa.

Ông Minh cười lạnh:

- Lâu rồi không gặp, sát thủ bậc nhất - Khoa - thuộc băng của ông trùm Viễn.

Mọi người nghe ông Minh nói, sững sốt không thôi. Trước mặt họ là người nổi danh ở giới ngầm khi mới 18 tuổi. Đẹp trai, máu lạnh, vô tình, vô tâm, vô luyện, ra tay nhanh gọn không hề có sai sót. Là cánh tay phải của Viễn. Chỉ là tại sao một người như vậy lại làm việc cho Đăng??

Quân dường như mất kiên nhẫn với cuộc trò chuyện không đâu này, lạnh giọng hỏi:

- An đâu??

- Yên tâm, cô ấy vẫn an toàn!

Quân kiên nhẫn hỏi lại:

- An đâu??

- Cậu nghĩ uy hiếp được tôi?? Xét về khả năng bắn súng chắc chắn cậu không bằng tôi.

- Nhưng xét về võ thuật chắc chắn anh kém tôi thập phần. - Quân cười lạnh - Còn chưa kể, sát thủ bậc nhất thì sao?? Một họng súng có thể đấu lại 200 họng súng sao??

- Thử sẽ biết!! - Chính Khoa cũng hiểu nếu thật sự cậu phải đấu súng với 200 người cùng một lúc, tỉ lệ sống sót nhất định chưa đến một phần trăm nhưng lòng tự cao không cho phép nói ra những suy nghĩ ấy.

Trên bầu trời nghe tiếng phành phạch của trực thăng, gió từ cánh quạt thổi tung cát làm mọi người nhất thời không thể mở nổi mắt. Khi trực thăng đáp xuống, Quân thất vọng tràn trề khi nhìn Mai Anh bước ra cùng Đăng. Sau đó rất nhiều ô tô cùng mô tô đến. Những gương mặt dữ tợn dần tản ra bao vây người của ông Minh. Đăng cười tự đắc, hẳn đã phải thỏa thuận mượn thêm người với Viễn. 300 chẳng lẽ lại không thể ăn nổi 200.

Đăng dần tiến vào nơi Khoa đang đứng, cười gằn:

- Hoàng Anh Minh, ông chơi võ này quả là đau đó.

Không đợi ông Minh mở miệng, Dung đã nhún vai nói:

- Tại cậu nghĩ có thể xỏ mũi tiền bối thôi. Hóa ra là tự làm nhục mặt mình. - Đoạn cười đều làm Đăng sôi máu nóng - Số 36 lại đòi đứng trước số 3 sao?? Nực cười mà!! Thế mới nói bộ não thiếu nếp nhăn không nên đối đầu với những bộ não lớn!! (Số 36 với số 3 Dung nói ở đây ý chỉ thứ tự tập đoàn thế giới)

Đăng mất hết bình tĩnh, rút súng chĩa thẳng vào Dung vẫn chưa thôi cười đều. Nhất loạt hai mươi người đang chĩa súng về phía bọn mafia lập tức quay lại chĩa súng vào Đăng:

- Nào!! Chết thì cùng chết!! - Dung lớn giọng nói

Đăng hiểu tính mạng mình đang không mấy khả quan có thể giữ. Tốt nhất là không nên manh động. Thu súng lại, còn chưa kịp thở thì một cổ hàn khí lạnh lẽo đến bức người tỏa ra làm sống lưng ai nấy đều bất giác rợn lên một cái.

An bước ra từ biệt thự cùng Hòa đi theo bảo vệ. Đăng cũng nhìn ra rồi. Cô gái cầm vô học có gương mặt thanh tú nhưng lúc nào cũng ăn mặc quê mùa giờ giống một vệ sĩ thực thụ. Bộ đen bó cùng khẩu súng ngắn trong tay, gương mặt lạnh lùng khác hẳn vẻ mặt sợ sệt hân thường thấy. Khoa cũng tự hỏi khả năng quan sát của cậu quá non hay diễn xuất của Hòa quá đạt. Trong thời gian qua, cậu không có một điểm nghi ngờ Hòa, bị dắt mũi mà không hề hay biết. Quả thật những kẻ làm việc cho ông Minh toàn người tài lại rất mực trung thành. Có lẽ bởi ông Minh là một người đáng để gửi lòng trung thành.

An liếc nhìn Đăng một cái lạnh thấu xương:

- Anh vừa chĩa súng vào ai đấy??

Đăng có dự cảm không lành, bất giác run lên một chút. Chưa kịp nói gì đã thấy An xoay người đá hậu vòng, gót giày in không thương tiếc vào má hăn. Đăng lão đảo ngã xuống, cảm giác mặt như muốn vỡ ra, đau đến choáng váng. Nhất loạt tất cả năm trăm khẩu súng đều lên đạn. Hòa chuyên nghiệp lập tức di súng vào thái dương Đăng. Lạnh giọng nói:

- Không muốn nó chết thì bỏ súng xuống!!

Tất cả nhìn Đấng còn chưa hoàn toàn tỉnh táo rồi quay sang nhìn Khoa đứng bất động này giờ.

- Được, muốn oán trách thì oán đàn em của mày ấy!!

Súng từ từ lên đạn cách một tiếng. Lúc này Đấng vừa mới hoàn hồn thì hoảng hốt nhận ra hoàn cảnh của mình. Cuống quýt hét lên:

- Bỏ súng xuống, tất cả bỏ súng xuống nghe không??

Tất cả ba trăm người không cam lòng thả súng xuống. Từ trước đến nay, theo Viễn chưa bao giờ bị lâm vào hoàn cảnh bị uy hiếp như thế này. Trong đầu của ba trăm người đều tưng Đấng hai chữ: Vô dụng.

- Đá tất cả qua đây!! - An nói

Vậy là nghiêm nhiên người của ông Minh được mỗi người hai khẩu súng, còn thừa gần một trăm khẩu đều bị rút đạn rồi thả xuống biển tránh việc bọn chúng có đạn dự trữ.

Khi bọn chúng lần lượt bị trói lại, Quân chạy đến cạnh An, gặt gao ôm cô vào lòng:

- An, em không sao chứ? Có bị thương không??

An mở to mắt ngạc nhiên. Nhưng rất nhanh trong mắt nổi lên tia ấm áp, vỗ vỗ lưng trấn an Quân:

- Không, em không sao hết!!!

Sau đó, đẩy Quân ra, An đến trước mặt Mai Anh đang bị trói ngồi trên cát. Cô nửa quỳ khẽ hỏi:

- Chị... thật sự, rất ghét em sao??

Trong giọng nói nhẹ nhàng đó có cả đau xót cùng thất vọng. Nhưng khi lọt vào tai Mai Anh lại trở thành giọng điệu khiêu khích. Mai Anh nhếch môi nói:

- Ghét?? Không hề! Tao hận mày!!

Một cảm giác chua xót dâng lên. An nhắm mắt ức chế khóe mắt trực nhòe lệ. Mai Anh là một trong số cực ít người làm An có cảm giác tin tưởng. Vậy mà Mai Anh nói hận cô bằng ánh mắt tràn ngập ý thù hận. Giọng nói dịu dàng trong trẻo lại gằn lên đầy tức giận. An bỗng chốc không muốn tin tưởng vào bất kỳ ai nữa.

An toan đi thì Mai Anh hỏi:

- Mà biết từ khi nào?

Hiếu việc Mai Anh nói đến, An quay người đi đáp:

- Vừa mới.

- Nói dối!! Vừa mới biết mà mà không ngạc nhiên hay có gì muốn hỏi tao sao??

- Điều tôi muốn biết chẳng phải đã hỏi rồi sao?? Tôi và chị không còn gì để nói nữa!!

Ông Minh hiểu, An một khi nói với giọng điệu lạnh lùng bất cần này thì dù Mai Anh sống hay là chết, An cũng không quan tâm.

Mai Anh thì ngày càng khâm phục cái vẻ lạnh lùng, bình thản trước tất cả mọi chuyện của An. Bị người bán đứng mà nét mặt vẫn lạnh như tờ tiền polime. Đồng thời cái dáng vẻ ấy cũng làm Mai Anh ngày càng chán ghét An vạn lần.

Ngoài mặt An lạnh lùng là thế nhưng trong lòng giông bão đang không ngừng gào thét. Ông Minh định ôm cô con gái bé bỏng vào lòng nhưng An lại đẩy ông ra, nặn ra một nụ cười:

- Con không sao! Con thật sự không sao mà!! - An không cho phép mình trở nên yếu đuối một đả kích cũng không chịu được.

Trong đầu ông Minh hiện lên hai chữ: Chai sạn. Trước đây khi bị bán đứng, An luôn trốn trong phòng khóc một mình. Dần dần như một loại chai sạn, An bị bán đứng mà không khóc, chỉ phô ra bên ngoài cái vẻ “quen rồi nên không sao”.

Nhìn An như vậy, Quân đau lòng muốn chết. Cậu mạnh mẽ nắm tay An kéo đi:

- Theo anh!!

Đèo An trên chiếc mô tô phân khối lớn, suy nghĩ duy nhất tồn tại trong đầu Quân chính là đem An đi thật xa, đến một nơi không ai có thể làm An tổn thương. Cậu thật sự muốn, rất rất muốn bảo vệ An, muốn là chỗ dựa cho An, muốn là người duy nhất khiến An muốn trở nên yếu đuối. Càng nghĩ, Quân càng vặn tay ga, phóng xe nhanh như một cơn cuồng phong. Cậu muốn đưa An ra khỏi đây nhanh nhất có thể.

Ông Minh nhìn bóng lưng An rồi phẫn hận nhìn Mai Anh. Bị ánh mắt lạnh lạnh lẽo ấy nhìn đến muốn xuyên thủng người sau đó lại nghe giọng nói trầm thấp đầy nguy hiểm, Mai Anh không thể tự chủ mà rùng mình:

- Cô sẽ phải chứng kiến Phillas do ông cha cô xây dựng sẽ bị phá hủy thế thảm đến mức nào!!

Mai Anh sợ hãi hét lên:

- Không, không được!! Tôi làm tôi chịu, đừng đụng đến Phillas, cũng đừng làm hại gia đình tôi.

- Nếu đã sớm suy nghĩ như vậy mà cháu vẫn làm An tổn thương?? Bây giờ dù có là thánh nhân cũng không cản nổi hửn đâu!! An đối với hửn, quan trọng hơn tất cả. Kể cả J.A.M - Ông Nam đều giọng nói - Chú thực không muốn nhưng lần này, Mai Anh, cháu đi quá giới hạn rồi.

Nói rồi ông Nam thở dài, hướng mắt về phía hai người trẻ tuổi trên chiếc mô tô đang dần thu nhỏ.

Mọi người không một ai để ý rằng, từ đầu đến giờ, sát thủ bậc nhất như Khoa đến nhắc tay cũng chưa làm, bị trói cũng không hề kháng cự và biểu tình phức tạp đến khó nói.

Chương 45

Trên đường An luôn vô thức ôm Quân. Quân đưa cô đi đâu, cô không biết và cũng không quan tâm. Đầu óc An trống rỗng. Dường như tất cả cảm xúc cùng suy nghĩ đều bị đóng băng. Không nghĩ ngợi, không vui, không buồn, không đau, không ghét, không hận... Bây giờ, An tựa như một hình nhân được khắc từ băng. Gương mặt vô cảm, đôi mắt vô hồn. Cô tựa vào vai Quân, mọi vật lướt nhanh đến mức không thể xác định hình dạng. Hai người suốt quãng đường không nói bất kỳ câu nào, chỉ yên lặng mà ôm nhau.

Quân dừng xe trước một quán café có bố trí không gian gần giống với café Kura của Dung. Cậu gọi một cốc café đen cho mình và một cốc capuchino cho An. Hương thơm của capuchino giúp An thoải mái hơn một chút. Quân không biết phải nói gì với An nên chỉ lặng lẽ ngắm An đang nhìn chăm chăm vào cốc capuchino trong tay. Hai người rơi vào trầm mặc hồi lâu, rồi cuộc An cũng lên tiếng. Giọng nói thật nhỏ, vô lực rơi vào khoảng không nhưng vẫn đủ để Quân nghe thấy:

- Sẽ là bao lâu??

Quân khó hiểu hỏi lại:

- Là sao??

- Anh sẽ ở bên em bao lâu? - An vẫn nhìn cốc capuchino, nhẹ giọng hỏi.

- Sao em lại hỏi thế?

- Sẽ không giống những người khác bán đứng em chứ? Sẽ không phản bội em đúng không?

Quân nhận ra An đang run. Bờ vai, đôi tay, đôi môi đều không tự chủ được mà run rẩy:

- Em... em sợ!!! Thật sự rất rất sợ!!! Bị bán đứng nhiều đến khó có thể nhớ được nên em luôn cảnh giác. Nhưng dường như càng cảnh giác thì lại càng dễ bị bán đứng. Chỉ cần hiền lành một chút, ôn nhu một chút thì em lập tức tin tưởng để rồi lại bị bán đứng. Vậy nên em luôn tránh xa tất cả mọi người chỉ để tránh cái cảm giác bị phản bội. - Ngừng một chút, An tiếp tục - Mai Anh tốt với em là thế. Bốn năm ở Mỹ, chị ấy kiên trì tiếp cận dù em lạnh lùng đến đâu, vẫn nhiệt tình và hết lòng chiều cố dù em có khắc nghiệt đến mấy. Đến khi không còn đề phòng, nghi ngờ chỉ còn là con số 0 thì chị ấy lại quay sang thù hận nói hận em.

Quân chăm chú nhìn An, sau đó vươn tay lau đi từng giọt nước mặn chát đang lăn dài trên gương mặt thiên thần. An giật mình nhận ra trên mặt đã ướt đầm nước mắt. Cô không hiểu. Tại sao cô không thể nào kiềm chế được cảm xúc khi ở trước mặt người con trai này? Điều này làm An có chút sợ hãi. Nếu một ngày nào đó, người con trai này phản bội cô, cô thật không thể tưởng tượng nổi mình sẽ trở thành người như thế nào nữa.

Nhìn An như vậy, Quân đau như bị cắt ra từng khúc vậy. Đồng thời cậu cũng rất giận. An lại hỏi như vậy. Sự tin tưởng của An đối với cậu cũng chỉ có bấy nhiêu thôi ư??

- Vậy nên... vậy nên, dù là thật hay giả, Quân, ở bên em được không?? Không phản bội em, được chứ??

Giọng nói nghẹn ngào mang theo cầu xin, năn nỉ. Quân biết đây đã là giới hạn của An rồi.

Những giọt nước mặn như nước biển vẫn không ngừng rơi xuống, Quân vẫn kiên trì gạt đi từng giọt nước mắt. Giọng nói tràn đầy ôn nhu cùng cương chiều:

- Làm sao là giả được chứ!! Hoàng Linh An, anh yêu em. Em là tình đầu và cũng là tình cuối của anh. Cả đời anh không thể để ai vào mắt được nữa rồi!! An, anh yêu em, yêu rất nhiều, yêu đến chết đi sống lại. Vậy nên, tin anh, nhé?

Những lời này, cho dù có là giả đi chăng nữa, An cũng rất mãn nguyện. Không thể ức chế được nước mắt, An khóc thật to, khóc như một đứa trẻ. Quân nhất thời khó xử, cuống cả lên:

- Đừng khóc nữa mà, An... An!!! Người ta tưởng anh bắt nạt em bắt giờ. Anh không muốn thấy em khóc đâu!! An ngoan nào, đừng khóc nữa!!

An vì đau khổ mà khóc thì vô số lần nhưng vì hạnh phúc mà phát khóc thì đây là lần đầu tiên.

Trong quán café ngày đông nhưng vô cùng ấm áp. Những người có mặt tại đó không khỏi mỉm cười, chúc phúc cho đôi tình nhân trẻ.

Khi đã ngừng khóc, An mang vẻ mặt không phải băng giá thường ngày nữa mà là vẻ mặt như bao cô gái đồng trang lứa, vui tươi, hồn nhiên. Vẻ mặt mà An đáng ra nên mang từ lâu.

An bỗng “A” lên một tiếng, bảo:

- Quân, anh chờ ở đây một chút!!

Còn chưa đợi Quân phản ứng lại, An đã chạy sang bên kia đường. Quân ngồi trong quán bức mình không thôi. Cái cô bé này!! Mai mốt phải dạy lại an toàn giao thông mới được. Ai đời lại chạy sang đường mà không thèm liếc nhìn xe cộ cơ chứ?!

Sau đó Quân lại lắc đầu cười khi thấy An vừa mua bánh vừa nhìn cậu vẫy tay cười. Mua cái bánh thôi mà lại vui như vậy!! Đúng là Quân vẫn chưa hoàn toàn được nhìn thấy tính cách thật sự của An.

Quân cúi đầu nhấp một ngụm café, khi quay sang thì lại thấy An đang vui vẻ ôm hộp bánh gato to đùng. Cậu cười nhìn dáng vẻ có chút chật vật của An mà phì cười.

Bỗng nhiên, mặt cậu biến sắc khi nhìn thấy một chiếc xe hơi đang lao về phía An. An mãi lo ôm hộp bánh mà không để ý. Quân sợ hãi chạy vụt đi thì lại bị một phục vụ nam kéo lại:

- Quý khách, cậu chưa trả tiền!!

Vừa gấp vừa lo lại bị ngáng đường, Quân bức mình chửi tục:

- Con mẹ nó nữa!! - Sau đó rút tờ 500 nghìn trong ví, dúi vào tay phục vụ - Không cần trả lại!! - rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Quân không hề biết rằng, đằng sau cậu, một nụ cười ma mãnh hiện ra.

Quân định lao sang đường nhưng lại bị vài chiếc xe đang băng băng trên đường chặn lại. Quân sợ hãi hét to:

- An, quay lại, anh sang đây!! Quay lại đi!!

An dường như không nghe thấy Quân, chỉ thấy cậu làm vài động tác khó hiểu thì phì cười. Đến khi nhận ra có gì đó bất ổn, cô quay sang đồng thời tiếng “Kít!!!!” chói tai vang lên. Trời đất tối sầm, cảm giác đau đớn truyền đi khắp cơ thể, đầu nặng trĩu không muốn hoạt động, hộp bánh trên tay rơi xuống, đầu đó trong không gian, có tiếng thất thanh đây về sợ hãi gọi vang tên cô.

Mai Anh nhú mào nhìn trời, không biết đã xong việc chưa. Hơi liếc sang kẻ cũng bị trói gần đó, thấy kẻ đó khẽ gật đầu. Gương mặt xinh đẹp dần lộ ra vẻ đắc trí cùng gian manh, trên đôi môi anh đào chậm rãi khẽ phun ra hai chữ:

- Bingo!!

Ông Minh đứng suy nghĩ gì đó trong khi vệ sĩ đang đưa từng người của Đảng lên một chiếc xe. Ông dự định sẽ tung những bằng chứng phạm pháp của hai tập đoàn cùng tin Mai Anh và Đảng - những người nắm quyền điều hành ngầm và công khai mất tích cùng một lúc. Như vậy các nhà đầu tư cùng cổ đông hai tập đoàn này sẽ càng khẳng định các bằng chứng kia là thật và sẽ tự động bán cổ phần với giá rẻ. Đương nhiên chẳng ai muốn mua cổ phần của một tập đoàn đang trên bờ vực phá sản. Điều ông Minh muốn đó là nhà họ Đảng và Ngô phải chống mắt lên nhìn thành tựu cả đời của mình bị hủy hoại, mình từ kẻ giàu có tiền tiêu không hết, đồ ăn để thừa biến thành con nợ ngày ba bữa còn chưa xong, tài sản bị tịch thu, suốt ngày bị siết nợ. Đó là hậu quả của việc đã động vào tập đoàn song sinh.

Đang mải suy nghĩ bỗng nhiên tim ông nhói lên một cái, hô hấp trở nên khó khăn, ông khom người ôm ngực. Ông Nam thấy vậy chạy lại lo lắng hỏi:

- Sao thế?? Đừng nói cậu bị bệnh tim mà giấu tôi nha!!!

Ông Minh khó khăn đáp:

- Không, không hề!!

- Được rồi!! Tôi đỡ cậu vào kia nghỉ.

Ông Minh gật đầu nhưng chưa đi đến bước thứ hai thì Khoa gấp gáp chạy tới với tình trạng hai tay bị trói ra sau. Bị một tên vệ sĩ ngăn lại, Khoa co chân đá vào cằm hắn. Sau đó, tầng tầng lớp lớp vệ sĩ xuất hiện, bao vây Khoa. Không muốn tốn thời gian, Khoa hô to:

- Bác Minh, tôi có chuyện muốn nói. Liên quan đến an nguy của An.

Ông Minh khựng lại:

- Để cậu ta đến đây!!

Vệ sĩ lập tức tản ra, Khoa chạy đến trước mặt ông Minh, gấp gáp nói:

- Vừa nãy, tôi có nghe người của Mai Anh nói với nhau, Mai Anh đến đây đã sớm có người theo dõi, nếu cô ta bị bắt thì lập tức sắp xếp để giết An. Lúc đó An với cậu kia lại phóng xe vào nội thành nên chúng dàn xếp thành một vụ tai nạn và... - Khoa ngập ngừng một chút - đã thành công!!

Cả người ông Minh không tự chủ được mà run rẩy, mấp máy môi gọi tên An. Ông đẩy ông Nam ra, chạy về phía xe. Ông Nam gọi với theo:

- Minh, đợi tôi!!! Tôi đi cùng cậu!!

Khoa chau mày lo lắng nhìn theo bóng lưng của hai người đàn ông xuất chúng, thầm cầu nguyện:

- An, hy vọng em không sao!!

Nhìn cách ông Minh lách cùng tốc độ hiện tại của chiếc xe, dù lo lắng cực độ nhưng ông Nam vẫn tự hỏi có khi nào ông mới là người nguy kịch hơn cả An. Ông Nam nghĩ vậy nhưng tay vẫn bình thản cầm số Quân:

- Con đang ở đâu??

“Shelous.”

- An sao rồi??

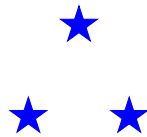
“Đang cấp cứu!”

- Được!! Bố cùng chú Minh đang đến!!

Ông Nam cúp máy, quay sang ông Minh:

- Đến Shelous!!

Một chiếc xe ô tô lao nhanh trên đường. Người ta chỉ nhìn thấy chiếc bóng màu đen cùng lớp bụi mù mịt trên không trung.

Trước phòng cấp cứu.

Ông Minh và ông Nam chạy hộc tốc đến. Thấy Quân đang ngồi khom lưng, hai tay đỡ lấy trán. Nghe tiếng người, Quân ngẩng đầu, thấy hai người đàn ông tuần mỷ cùng xuất chúng ấy, chỉ càng lo lắng hơn. Không để hai người họ kịp hỏi, Quân liền nói:

- Cháu và An ngồi trong một quán café, cháu muốn em ấy ổn định lại tinh thần cùng cảm xúc. Lúc em ấy chạy sang bên kia đường mua bánh, đã có một chiếc xe hơi lao nhanh về phía An. Cháu chạy sang nhưng không kịp. Cháu... cháu... - Nói đến đây, Quân ôm đầu đau khổ, dòng lệ không thể ức chế được cứ thế chảy ra - Nếu... nếu An xảy ra chuyện gì, cháu... cháu... thực sự không dám tưởng tượng!!

Ông Nam đau lòng ngồi xuống cạnh Quân, vỗ vai cậu. Ông Minh cũng ngồi xuống, bình tĩnh nói:

- Không nên suy nghĩ tiêu cực, cái chúng ta cần làm bây giờ là chờ đợi cùng hy vọng thôi.

Bốn tiếng trôi qua dài như bốn thế kỷ. Đèn đỏ phòng cấp cứu vẫn bật sáng. Ba con người đều chung một tâm trạng ngồi trước phòng cấp cứu. Họ chẳng thể làm gì ngoài chờ đợi.

Thật lâu sau đó, đèn đỏ cuối cùng cũng tắt, viện trưởng đều đầy mồ hôi bước ra. Quân chạy vụt đến trước mặt viện trưởng, gấp gáp hỏi:

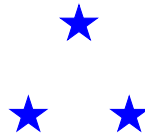
- Viện trưởng, An sao rồi??

Ông Minh và ông Nam đứng dậy, nhìn viện trưởng thay cho câu hỏi. Vừa lau mồ hôi trên trán, viện trưởng vừa nói:

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức, tiểu thư đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. - Cả ba đồng loạt thở phào, viện trưởng nói tiếp - Chỉ có điều...

Cơ thể cả ba người lại trở nên căng cứng, ông Minh gấp gáp hỏi:

- Chỉ có điều gì??
- Tiểu thư có lẽ rất lâu mới tỉnh lại.
- Là bao lâu?
- Tôi không biết. Có thể là một tuần, có thể là một tháng, cũng có thể là một năm hoặc lâu hơn. Còn nữa, do tiểu thư bị va chạm mạnh ở vùng đầu, nên có thể để lại di chứng.
- Sẽ không mất trí nhớ chứ??
- Tôi chưa thể xác định được, phải chờ cô ấy tỉnh lại.
- Được rồi!! Vậy chúng tôi có thể vào thăm chứ??
- Nên chuyển cô ấy vào phòng bệnh trước đã!!

 ả một tuần trôi qua, An vẫn chưa tỉnh lại. Cô Vân quản gia cũng đã bắt đầu quen với việc một chàng thanh niên luôn đến thăm An cùng với một cốc capuchino. Đọc sách cho cô nghe, bật những bài hát mà cô thích, nói chuyện với cô. Dù chỉ là độc thoại nhưng chàng trai lại có vẻ rất hạnh phúc.

Hôm nay cũng giống như bao ngày, Quân đến thăm An. Trên tay là một chiếc túi đựng capuchino, cậu đặt túi trên bàn đã đầy ắp capuchino mà mỗi ngày cậu đều đem đến. Kéo ghế gần giường, ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp nhưng nhợt nhạt, lấy tay khẽ vuốt ve má cô, dịu dàng nói:

- An à, anh đến rồi này!! Em đổi khẩu vị, không thích capuchino nữa sao?? Anh đem đến rất nhiều đó, mười cốc capuchino mà em lại không thèm uống!!

Đoạn cầm tay An áp vào má, giọng nỉ non:

- Em còn không mau dậy!! Hôm nay em kiểm tra lại bài thi học kỳ đó, em còn chưa kiểm tra đúng không?? Em định học lại lớp 10 đấy à?? Còn nữa, nói em nghe!! Mai Anh với Đăng vào đường cùng rồi!! Chú Minh nói, không muốn để hai người đó vào tù mà muốn bị siết nợ đến mức tự tử kìa!! Mà em cũng không muốn nghe cái này đâu nhưng mà anh ghen chết đi được. Cái anh chàng Khoa Khoa gì gì đó, rõ ràng là thích em mà. Trong thời gian bị giam, em đã làm gì hần thế?? Hần rất quan tâm em nha!! Mỗi ngày đều đến thăm em, nhưng mà

lúc này ở cửa, hắn nói gì gì mà giao em cho anh, hắn hết phận sự rồi. Sau đó quay ngoắt đi cùng câu nói “Cậu mà không đối xử tốt với An, tôi nhất định sẽ quay về giành lại em ấy dù lúc đó An có con với cậu đi chẳng nữa!!” Ayza!! Để lại cho anh một bụng hỏa khí đây này!!

Đoạn cười tà, nhìn An nói:

- An này, cứ gọi em như thế thì chán lắm!! Thôi thì cho anh gọi “vợ ơi” nhé!!! Không nói gì là đồng ý nha!!

“Trò chuyện” với An được một lúc, nhìn đồng hồ, Quân ra vẻ tiếc nuối nói:

- Vợ ơi, anh phải đi rồi!! Hôm nay bố kêu anh đi gặp đối tác cùng. Chán chết được!! Anh muốn ở đây với vợ cơ!!

Quân đứng dậy, ánh mắt chợt trở nên âm đạm. Cậu hôn lên trán An, thì thầm nói:

- Đừng vội, anh đợi em!! Dù là 10 năm nữa, anh vẫn sẽ đợi!! Chúng ta còn rất nhiều thời gian.

Khi Quân quay đầu đi, một giọt nước mắt lăn dài trên thái dương, nở ra một đóa hoa thắm màu trên gôi trắng.

Ba tháng đi qua, Quân ngày lại ngày đến thăm An. Capuchino trên bàn ngày càng nhiều. Quân tin rằng dù An đang “ngủ” nhưng vẫn có thể nghe thấy cậu. Nên Quân “nói chuyện” với An rất hăng say, thậm chí thời tiết bên ngoài cũng không có bỏ qua.

Tháng thứ sáu, Quân vẫn rất kiên trì đối với An. Sự kiên trì của cậu dường như cũng tiếp thêm niềm tin cho ông Minh - người đang dần buông xuôi.

Chín tháng trôi qua.

Vào ngày mà Quân vào lớp 12, trước khi đến trường khai giảng, cậu ghé qua bệnh viện nói vài lời với An, lưu luyến hôn lên trán cô rồi dời đi. Cậu đâu biết rằng, lúc đó, ngón tay An khẽ động.

Một năm ròng, An vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Các bác sĩ cũng đã có chút nản lòng. Nhưng khi thấy ánh mắt đầy hy vọng của chàng trai nhìn cô gái nhợt nhạt đang nằm trên giường, họ không nỡ đập nát hy vọng đó.

Hai năm sau.

Vào một ngày đông rét thấu xương, Quân bước vào phòng bệnh của An, vừa cười vừa nói:

- Vợ ơi, hôm nay rét chết mất, còn không mau dậy uống capuchino. Lát nguội sẽ không ngon!!

Ngay sau đó, Quân lập tức sửng sốt làm rơi cốc capuchino, lo lắng chạy đi tìm bác sĩ vì cô gái có làn da trắng như bạch ngọc có chút tái nhợt đó... không còn ở trong phòng. Bác sĩ nói không biết, ông Minh cũng không biết. Bọn họ sốt sắng đi tìm. Quân liền bỏ học một tháng để đi tìm An. Lật từng góc nhỏ trong thành phố mà không hề thấy. Tinh thần cậu sa sút rõ rệt làm ông Nam có cảm giác Quân sẽ chết trước ông. Không thấy trong thành, ông Minh liền dốc toàn lực tìm kiếm khắp cả nước.

Hai tháng tìm kiếm không có bất cứ một tin tức gì về An, Quân biết An đã không còn trong đất nước chữ S này nữa. Cậu lẩm bẩm:

- Được thôi!! Em cứ trốn đến bất cứ đâu em muốn, chỉ cần sau đó trở về bên anh là được!!

Phần 16

Chương 46

Hai năm sau.

MC:

- Vũ Anh Quân, xin cậu cho ý kiến về việc chủ tịch tập đoàn J.A.M - Hoàng Anh Minh tuyên bố sẽ trao lại J.A.M cho cậu??

Quân:

- Theo tôi nghĩ, ông Minh làm như vậy là có hai lý do. Thứ nhất là tập đoàn song sinh đã song song tồn tại, song song phát triển đã khá lâu rồi, cũng đến lúc để cho hai tập đoàn hợp nhất. Thứ hai là vì cô nàng lạnh lùng đang mất tích - Hoàng Linh An.

MC trêu đùa nói:

- Ai nha nha!! Cậu và cô tiểu thư thần bí có quan hệ gì thế?? Khi nhắc đến cô ấy, ánh mắt rất dịu dàng nha!!!

Quân bật cười:

- Tôi nghĩ, bây giờ chưa phải lúc thích hợp để nói!!

MC:

- Đến cuối chương trình, cậu muốn nói điều gì không??

Quân nhìn thẳng vào ống kính nói:

- 20/12 này, anh sẽ lên làm chủ tịch kế nhiệm của Chim Ưng, mong em sẽ đến. Đừng đến thăm lặng, quang minh chính đại đứng trước mắt anh. 4 năm chờ đợi, anh nghĩ đã đủ rồi!! Anh thật sự rất muốn nhìn thấy em!!!

“Bụp”.

An tắt tivi, ngả người ra sau ghế, mắt tròn tròn nhìn lên trần. Không gian yên lặng đến cô tịch. Cho đến khi Dung bước vào trên tay là hai cốc café. Đặt một cốc capuchino xuống bàn, cô tao nhả nhấp một ngụm café từ cốc còn lại:

- An, em không định về gặp cậu ta sao??

- Về, phải về chứ!! Chỉ là em không biết nói thế nào khi gặp anh ấy.

- Cứ nói thật thôi! Chị biết em không có thói quen giải thích cho người khác bất cứ cái gì. Nhưng mà không thể để cái thói quen đó giữa hai người đang yêu nhau. Trong tình yêu, cái quan trọng nhất đó chính là chia sẻ. Có chia sẻ thì mới có thấu hiểu, thấu hiểu nhau thì mới có thể tin tưởng lẫn nhau. Hiểu không??

An im lặng một lúc, sau đó bật cười:

- Chị thật nhiều kinh nghiệm nha!! Vậy thì có thể đặt giúp em một vé được không?? Em thích yên tĩnh nên đặt cho em vé hạng sang nhé!!

Khi Dung đã khuất bóng nơi vách tường, An mới mấp máy môi lẩm bẩm:

- Quân, em cũng rất muốn gặp anh!!!

Chương 47

“**C**hu tịch kế nhiệm của Chim Ưng là một chàng trai 22 tuổi, con trai chủ tịch tiền nhiệm Vũ Anh Nam - Vũ Anh Quân” đã trở thành một chủ đề nóng. Hội đồng quản trị rất nhiều người không phục. 22 tuổi trong thương trường mà nói đó chỉ là một đứa bé bi bô học nói không hơn kém. Không đủ sắc sảo cùng kinh nghiệm để trở thành một trưởng phòng kinh doanh chứ đừng nói đến một chủ tịch tập đoàn. Trước đó, chủ tịch tập đoàn J.A.M là Hoàng Anh Minh còn tuyên bố sau khi tìm được cô con gái đang mất tích - Hoàng Linh An thì sẽ chuyển toàn bộ cổ phần cho Quân, để Quân lên điều J.A.M. Mọi người đều nghĩ, hai vị chủ tịch xuất chúng, anh minh đều điên rồi nhưng trừ bọn họ, không một ai biết nguyên nhân sâu xa.

20/12.

Chim Ưng mở tiệc chúc mừng tân chủ tịch, đón tiếp tất cả phóng viên. Quân cầm ly rượu có màu vàng trong suốt. Ánh đèn làm cho ly rượu trở nên óng ánh, người cầm ly rượu cũng trở nên thật quý phái cùng sang trọng. Vừa cùng Quang nói chuyện Quân vừa đảo mắt trong tầng tầng lớp lớp những người giàu có, xa hoa để tìm kiếm một hình bóng quen thuộc. Bỗng nhiên, một phóng viên phân tán đi sự tập trung của cậu khiến cậu đành phải quay lại, tươi cười mà trả lời phỏng vấn:

- Vũ Anh Quân, chúng tôi ở đài truyền hình, cậu có thể dành chút thời gian trả lời chúng tôi vài câu hỏi được không??

- Anh cứ hỏi!!

- Nhiều người phản đối việc cậu trở thành tân chủ tịch của một tập đoàn lớn như Chim Ưng, gần đây chủ tịch Hoàng Anh Minh của tập đoàn J.A.M còn tuyên bố sẽ giao J.A.M cho cậu trong tương lai. Như cậu biết, có rất nhiều người không phục vì tuổi của cậu còn quá trẻ để điều hành hai tập đoàn lớn như vậy. Cậu là người trong cuộc, vậy cậu có suy nghĩ gì??

Quân bình tĩnh nhìn vào ống kính máy quay, chậm rãi nói:

- Mọi người phản đối chỉ vì tôi chưa đủ già dặn, chưa đủ sắc sảo để tung hoành trên thương trường. Nhưng mọi người đâu đã ai chứng kiến năng lực của tôi. Không biết khả năng của tôi ra sao nên chỉ nhìn vào tuổi mà đánh giá!! Trên thương trường không hề có luật cấm người trẻ tuổi trở thành chủ tịch tập đoàn. Mọi người đều nói “tài năng không đợi tuổi tác” nhưng vẫn nhìn tuổi mà đánh giá năng lực của tôi!! Hội đồng quản trị ai không phục có thể thử thách tôi, ai không muốn làm việc cùng tôi, tôi tuyệt đối không giữ!!

Phóng viên dường như ngạc nhiên trước thái độ kiên định của Quân, nhất thời đờ người trong giây lát, đến khi người quay phim khẽ nhắc, anh ta mới bừng tỉnh. Khi phóng viên đó rời khỏi, thì lại một người khác đi đến. Cô gái này rất kỳ lạ, và một bữa tiệc lớn lại mặc áo phong trắng, quần bộ đội, đội mũ lưỡi trai màu đen trông khá bụi. Vì cậu cao hơn cô ta nên không nhìn rõ gương mặt. Cậu ôn tồn hỏi:

- Cô gặp tôi??

- Chẳng phải anh nói em phải đứng trước mắt anh sao?

Quang nhận ra đầu tiên, biết ý trả lại không gian cho hai người, tiến đến chỗ Ngọc cách đó không xa. Còn Quân dường như không tin vào tai mình. Giọng nói đó thân thuộc biết bao. Cậu có chút run rẩy, nhấc tay tháo chiếc mũ xuống. Đó chẳng phải gương mặt cậu mong nhớ ngày đêm sao? An giương đôi mắt bạc lên nhìn Quân, trong ánh mắt không còn băng giá mà là nhu tình. Cô dịu dàng nhìn Quân, chậm rãi nói:

- Em thật sự, rất nhớ anh!!

Quân run run chạm lên gương mặt đó. Chỉ sợ nó sẽ lại tan biến giống như bao lần. Làn da mịn màng, hơi thở ấm áp, làn môi phơn phớt hồng. Quân lập tức kéo An vào lòng, ghì thật chặt như sợ cô đi mất, ôm thật lâu để thỏa nỗi nhớ. Họ đâu để ý, hàng trăm con mắt đang nhìn cậu, các cô gái vẫn như cũ coi Quân là hình tượng tiêu chuẩn của bạn trai. An không quan tâm, cô khẽ nâng khuôn mặt tuần mỹ đó, đặt lên bờ môi quyến rũ một nụ hôn thật nhẹ.

Một cô nàng có vẻ đẹp thật kiêu sa đi đến, cảnh tượng vừa rồi đập vào mắt làm cô nàng thập phần khó chịu. Giọng nói dễ nghe nhưng đầy ác ý:

- Ayza!! Bảo vệ đâu rồi?? Sao lại để ăn mày vào bữa tiệc sang trọng thế này?

An ôm tay Quân, nũng nịu nói:

- Quân này, anh nói xem có phải nhiều kẻ ăn mày rất có học không? Nhiều người cứ ra vẻ ta đây học thức nhưng cái bằng tốt nghiệp cấp 3 cũng phải dùng tiền mới có đó!!

Cô nàng kia tức giận quát:

- Ăn mày, mày nói ai đó!!

Nhìn Quân khổ sở nén cười, An chuyển đối tượng nói chuyện:

- À cô này, cô có hiểu “người có văn hóa” là sao không?

- Cái gì??

- Người có văn hóa phải có cả IQ lẫn EQ, nhưng xem ra... chắc chắc... - An làm bộ tiếc nuối nhìn cô nàng từ đầu tới chân.

Người Quân run run xem chừng rất khổ sở, An cũng muốn mong chóng kết thúc cuộc đối thoại dở hơi này. Những người xung quanh như xem kịch hay nhưng cũng biết điều mà học tập Quân, đó là nén cười. Cô nàng nhìn dáng vẻ của An, lửa giận tăng lên ngàn ngàn, quát:

- Con ăn mày, mày biết tao là ai không? Tao là con gái cưng của chủ tịch tập đoàn UP đấy!!

- Cô đừng nói dối nha!! Nghe nói tiểu thư của UP rất thông minh, nhưng xem cô xem, IQ thấp hơn cả EQ thì làm sao là cô nàng đó được!! - Mặt Quân giờ đã khó coi lắm rồi, đỏ ửng cùng méo mó.

Cô nàng giận run người:

- Mày...

Nhưng chưa nói hết câu, ông Minh cùng ông Nam đi đến, ông Minh thân nhiên nói:

- Con nháo đủ chưa?? Còn không mau thay đồ!!

Ông Nam vui vẻ ôm An nói:

- Chú thật sự rất nhớ cháu đó!!

Cô nàng kia nhất thời khó hiểu, nhưng để giữ tự tôn, cô nàng chào ông Minh và ông Nam:

- Cháu chào hai chú, có đứa ăn mày hỗn láo làm loạn ở đây nhưng lại chẳng thấy bảo vệ đâu!!

Ông Minh không nói gì, chỉ lạnh nhạt nói:

- Nếu đứa trẻ này là ăn mày, quả thật tôi chính là ba của ăn mày!!

Cô nàng á khẩu, cứng ngắc đầu quay sang nhìn An. Nghe nói, con gái cưng của chủ tịch Minh là một cô gái người lai. Nước da trắng hồng, đặc biệt đó là mắt màu bạc. Cô nàng cảm thấy miệng khô khốc.

- Ch... Chẳng lẽ... - Quả thật là động nhằm người rồi. Nghe nói, ông Minh rất thương con. Bất cứ ai làm nhục An, để ông Minh biết thì chắc chắn sống không bằng chết, chết không dễ dàng.

Cô nàng lập tức hướng An cúi đầu xin lỗi. An rời khỏi vòng tay của ông Nam, phẩy tay nói:

- Bỏ đi!!

Cô nàng biết điều rời đi, ông Minh bảo Quân đưa An đến phòng thay đồ trên tầng, có một điều bất ngờ dành cho An.

Chương 48

Khi đi qua hậu hoa viên của khách sạn, Quân nắm tay An, lặng lẽ sóng vai nhau. Lối đi rải sỏi cùng hai bên đường là ánh đèn neon vàng. Không khí trong lành cũng làm cho người ta phần nào thoải mái và thanh thản. Một lúc lâu sau An lên tiếng:

- Quân.

- Hửm??

- Anh, không muốn hỏi em cái gì sao?

Quân biết An nói gì. Cậu cười dịu dàng quay sang nhìn An:

- Nếu em muốn nói thì em sẽ nói, anh không muốn ép buộc em!!

Hốc mắt An có chút cay, cô kìm lại cảm giác hạnh phúc đến phát khóc ấy, vừa đi vừa đều giọng kể cho Quân nghe chuyện đã xảy ra trong hai năm:

- Thực ra, khi tỉnh lại em rất muốn gặp anh. Nhưng em phát hiện ra em bị liệt mất đôi chân. Không thể đi lại nên sẽ rất phiền toái đến mọi người. Em không muốn. Vậy nên em xin bố để em sang Anh, đừng nói gì với anh cả, cũng đừng cho ai biết, cứ giả vờ là em chạy trốn đi!! Bố rất kiên quyết không đồng ý. Và đó là lần đầu tiên trong đời, em muốn quỳ xuống mà cầu xin ai đó. Thấy em như vậy bố đành phải đồng ý với điều kiện có Dung đi cùng. Khi sang Anh, em bắt đầu trị liệu. Em phải tập đi như một đứa trẻ. Từ không thể đi đến đi tập tễnh. Giờ thì như anh thấy, em rất khỏe, rất tốt. - Vừa cười nói, An vừa chặn trước mặt Quân, giang hai tay như thể chứng minh.

Quân đau lòng cau mày, tay nắm chặt thành quyền, đầu hơi cúi xuống làm An không nhìn rõ biểu hiện của cậu. Quân trầm giọng nói:

- Còn thiếu!!

Nụ cười của An chợt trở nên cứng nhắc:

- Sao cơ??

- Sao em không nói với anh em trị liệu đau khổ thế nào? - Quân ngẩng mặt lên, An phát hiện, hốc mắt Quân đã có ánh lệ.

An vội đến gần Quân, tay khẽ chạm vào đuôi mắt cậu:

- Anh sao thế? Anh đang nói gì??

Quân cầm tay An kéo mạnh vào lòng, ghì thật chặt làm An mở to mắt ngạc nhiên, nhất thời không biết phải xử trí ra sao. Quân lớn giọng nói:

- Em muốn anh biến thành người thế nào? Hả?? Năm đó không thể bảo vệ em là anh vô dụng. Em tỉnh dậy là liên biến mất, em trị liệu không cho anh biết. Thậm chí bây giờ những đau đớn khi trị liệu, em cũng không có nói cho anh. Em muốn anh phải làm thế nào đây? Cứ nghĩ trong khoảng thời gian tập đi đó, em đau đến đổ mồ hôi, chân như muốn đứt lìa là anh lại hận mình đến không muốn sống. Chết tiệt!!! Em muốn biến anh thành thế nào nữa đây??

An cảm nhận được vai mình nóng nóng và ẩm ướt. Cô đẩy Quân ra, ôm mặt cậu, ngón tay cái lau những giọt lệ đang lăn dài trên gương mặt tuần mỹ, để cậu nhìn thẳng vào mắt mình, cô nhẹ nhàng nói:

- Con trai mít ướt, thật xấu đi!!

- Vì ai mà anh trông có vẻ thảm hại như vậy chứ!! - Quân hờn giận nói

An cười nhẹ:

- Nhờ anh mà em mới có thể tỉnh lại, không phải sao?? Hay là Khoa ta? - An đánh mắt ra chỗ khác, mặt có vẻ chắc chắn nói

- Em còn nói!! Hắn mà xuất hiện trước mặt anh xem, đệ nhất sát thủ anh cũng kệ!! Anh phải đánh hắn cho đến khi không còn tư tưởng đến em được nữa mới thôi!! - Trong mắt Quân dường như có lửa, căm thù nhìn vào không trung.

Sau đó mới chột dạ cau mày nhìn An:

- Em còn dám đổi chủ đề, còn đánh lạc hướng anh!! Để xem sau này anh xử em thế nào!!

An cười cười không nói. Kéo tay Quân chạy:

- Còn không mau!! Chẳng phải nói có bất ngờ cho em sao, em muốn biết!!

Nhắc đến bất ngờ, vẻ mặt Quân như đứa trẻ đang cao hứng nhìn đồ chơi, đổi thành cậu kéo tay An, chạy nhanh về phía nhà khu nhà nghỉ trước mặt:

- Mau mau!! Anh háo hức muốn chết!!

An cười cười chạy theo. Trong đầu vẫn còn suy nghĩ, Quân nói về đau đớn trong khi trị liệu quả thật là không sai. Đau đến muốn chết đi sống lại, ngã cũng trên dưới trăm lần. Nhưng chẳng phải Quân chính là động lực để An tích cực trị liệu sao? Dù sao thì tốt nhất không nên nhắc lại chuyện này, để tránh những chiếc xe hơi màu đồng bóng chốc biến mất.

Chương 49

Ông Nam đang trò chuyện với một vài đối tác thì một nhân viên khách sạn tiến đến, nói gì đó với ông. Ông cười gian manh, quay qua nói vài câu nữa với các đối tác sau đó rời đi. Ông đến chỗ ông Minh ở quầy bar, hai người nói chuyện gì đó xem chừng rất vui vẻ. Âm thanh ồn ào chỉ có thể nghe loáng thoáng “Nơi tổ chức” và “Nhà thiết kế riêng”.

Bỗng nhiên tất cả đèn trong khách sạn vụt tắt chỉ còn duy nhất ánh đèn huỳnh quang nơi sân khấu. Mọi người có chút nhốn nháo sau đó hướng ánh mắt về nơi có ánh sáng. Từ trong cánh gà đi ra, một cô gái với nước da trắng hồng bạch ngọc, vận một chiếc váy trắng tinh khiết, toát lên vẻ thanh tao, thoát tục. Cổ váy tròn, dính trên vai phải là mảnh vải trắng mỏng dài ngang khuỷu, nơi thắt lưng là đai lưng bản to bó sát tôn lên vòng eo mềm mại. Đặc biệt chân váy được thiết kế theo kiểu trước ngắn sau dài. Chiều cao một mét bảy mươi được nâng lên nhờ đôi giày cao gót trắng. Suối tóc đen óc buông hờ hững hai vai, mái bằng trước kia đã biến mất, để lộ vầng trán cao cao. Lấp ló trong làn tóc là đôi

khuyên tai mặt trăng bạc và dải lụa buộc nơi cổ. Mắt cô bị bịt bởi một chiếc khăn trắng. Nhìn cô như thiên thần hạ trần, trong sáng, không nhiễm bụi thế tục. Theo sau cô là một chàng trai vận âu phục. Gương mặt tuấn mỹ như được chạm trổ bởi những nghệ nhân trên trời. Âu phục làm cậu trở nên đỉnh đạc. Nhưng chiếc khuyên tai chim ưng bạc làm cậu có phần nghịch ngợm. Mọi người bên dưới chăm chú nhìn hai người họ bước ra, mê đắm trong từng cử chỉ của họ. Đường như chỉ cần một cái khua tay nhắc chân thôi cũng toát ra khí thế khác người.

Hai tay Quân đặt trên vai An, khẽ đẩy cô về phía trước:

- Chúng ta đi đâu vậy???

- Đến rồi!! Nhưng đừng tháo khăn vội.

Quân chuyển qua đứng trước mặt An, lấy ra trong túi một cái hộp nhỏ màu đen. Những người phía dưới cùng phóng viên hô lên một tiếng khi nhìn thấy vật trong chiếc hộp. An nghe vậy, lo lắng hỏi:

- Xung quanh có chuyện gì??

- Tháo khăn ra thì em sẽ biết!

An từ từ tháo khăn. Điều đầu tiên cô nhìn thấy là gương mặt tuấn mỹ đang tươi cười của Quân. Quân đánh mắt xuống dưới, nụ cười trở nên ngượng ngùng. An nhìn theo ánh mắt Quân. Chính giây phút nhìn thấy chiếc nhẫn bạc có chữ AQ nạm kim cương lấp lánh, An liền bất động. Thật lâu sau thấy An không phản ứng, Quân hơi nâng cằm cô lên thì phát hiện, gương mặt xinh đẹp đã đầm nước mắt. Một tay cầm chiếc hộp, một tay vội vàng lau nước mắt cho An, Quân dần cuống lên dỗ An:

- Ấy, đừng khóc mà!! Em khóc xấu quá đi!! Từ lúc nào em trở nên nhạy cảm quá vậy?? Còn chưa tới nội dung chính đã khóc như vậy rồi!! Anh còn nghĩ nghe anh nói xong, em mới khóc chứ!!

Cố gắng ức chế dòng nước mắt, An nghẹn giọng nói:

- Nói đi!! Em muốn nghe anh nói!

Quân cười một tiếng, nói:

- Anh biết, sớm muộn gì J.A.M cũng về tay em, Chim Ưng sẽ về tay anh. Nhưng mà em biết đấy, hai ông bố có ý định thống nhất tập đoàn song sinh. Một tập đoàn không thể có hai chủ tịch được. Để cho đơn giản, chúng ta cũng hợp nhất đi, ha??

An cười cười:

- Không, không có chút thành ý, đầy chất chính trị! Không đồng ý!!
- Aiza!! Sao vợ có thể tàn nhẫn hành hạ chồng như vậy nè!!!!!!

An trừng mắt nhìn Quân:

- Không nói cũng không sao, đừng xưng hô vợ chồng nữa!!!

Quân nghiêm nghị nói:

- Nói!! Phải nói chứ!! Để có thể bế được em về nhà thì phải nói chứ!! - Dừng một chút, cậu liền nói - An này, em thật là một cô gái siêu cấp lạnh lùng nha!! Đến “Hoàng tử lạnh lùng” là anh đây cũng kém vài bậc. Con em sau này chắc chắn cũng trở thành một tảng băng di động. Vậy nên nếu em không chê, anh sẽ hợp tác em cùng nuôi dạy con. Nếu muốn, giờ có thể đi ký hợp đồng.

An nén cười đến đau bụng, nhưng vẫn cố làm mặt nghiêm nghị:

- Không đồng ý!! Khét mùi kinh doanh!! Em cho anh cơ hội cuối.

Quân thở dài, ho khan hai tiếng, ôm lấy mặt An, để cô nhìn thẳng vào mắt mình, nói:

- Nghe kỹ nhé, anh chỉ nói một lần này thôi!! Anh thấy cả hai chúng ta đều không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài. Điểm yếu của anh, nước mắt của anh, những khoảnh khắc anh yếu đuối nhất, em đều đã thấy. Anh nghĩ, em cũng thế. Nước mắt của em, điểm yếu đuối của em, những lúc em yếu đuối, nhu nhược nhất, anh đều thấy cả. Anh yêu em!! Thật sự rất rất yêu em!! Lúc em bị bắt cóc, tìm anh thật sự thất vọng đến nghẹn thở. Lúc em đau khổ khi bị quá khứ dày vò, anh thật sự chỉ muốn ôm em thật chặt, bảo vệ em khỏi những nỗi đau. Lúc em vì cứu anh mà bị đánh, dù là thương nhẹ nhưng anh thật sự muốn giết sạch bọn chúng. Lúc em bị giam lỏng dù rất muốn cứu em nhưng anh đành bất lực. Lúc đó anh nghĩ, chỉ cần em an toàn thì tổn bao nhiêu lâu cũng được. Lúc em bị tai nạn, tìm anh dường như ngừng đập, anh không nhớ đã đưa em đến bệnh viện như thế nào, lúc đó, đầu anh một mảng tối đen, chỉ biết gọi tên em. Lúc biết em phải sống thực vật, anh đã nguyện ý chờ đợi, chỉ cần em tỉnh lại thì dù là lúc hai chúng ta đều đã tám mươi, anh cũng nguyện ý đợi. Lúc em bỏ đi không nói một câu, em dường như bốc hơi trong cuộc sống của anh, anh đã như một tên điên chỉ có em trong đầu, điên cuồng đi tìm em từ thành phố này đến thành phố khác, bỏ học, sai người lật từng góc ngách từ khu ổ chuột đến đô thị phồn hoa. Lúc chắc chắn em đã không còn trên đất nước nhỏ bé hình chữ S này nữa, anh đã quyết định để em bay đến bất cứ đâu em thích, chỉ cần cuối cùng em quay về bên anh. Khi đưa ra quyết định đó, anh chỉ còn là một cái xác di động không

hơn kém. Cuộc sống tuần hoàn lại tẻ nhạt như thế. Bây giờ, gặp được em rồi, nhìn thấy em rồi thì dù có phải đánh đổi bằng cả Chim Ưng, anh cũng quyết không buông tay. Để khóa trụ em chỉ còn cách duy nhất, em sẽ lấy anh chứ??

Mọi người đang rưng rưng cảm động trước tình cảm của Quân, đồng thời nín thở chờ nghe câu trả lời của cô tiểu thư băng lãnh. Đèn flash liên tục lóe lên, chụp cận cảnh, gương mặt đầm nước mắt của An. Cô ôm chầm lấy Quân, ghì cậu thật chặt đến khi cánh tay dần thấy vô lực. Cô nức nở khóc như một đứa trẻ. Chỉ biết ôm Quân mà khóc, nước mắt nóng hổi rơi vào áo cậu. Ông Minh trầm nghĩ, An đã thay đổi thật rồi. Không còn là cô bé lạnh lùng nhưng yếu đuối, mạnh mẽ nhưng vẫn cần bảo vệ nữa. Bây giờ nhiệm vụ của ông đã hoàn thành, Quân sẽ thay ông tiếp tục chăm sóc An.

Bên dưới, ai ai cũng cảm động. Các cô gái đã biết, tại sao Quân không bao giờ để ý tới mình. Biết rằng trước đây luôn tự hỏi mình có điểm nào không bằng An là điều rất thừa thãi. Giờ họ đã rõ, mình không thể nào bằng nổi 1/1000 của An. Đặc biệt, họ sẽ không bao giờ được Quân yêu sâu đậm đến thế.

Quân ôm An thật lâu, rồi cất tiếng hỏi:

- Lấy anh, nhé??

An gật gật đầu thật mạnh như thể sợ Quân không biết. Trên không trung, có hai người mang đôi cánh trắng muốt của thiên thần dần hiện ra. An ngạc nhiên sau đó mỉm cười:

- Hai người đã đến!! Hãy nhìn xem, giờ đây và cả sau này nữa, con thật sự rất hạnh phúc!!!

Bà Nguyệt và Dũng nắm tay nhau nhìn An mỉm cười, rồi cùng nhau biến mất. Không cần lo nữa rồi, không cần lo cho cô bé này nữa rồi!!

An nhắm mắt, cười mãn nguyện, lẩm bẩm:

- Con, thật sự rất hạnh phúc!!!!

HẾT